SAN ANTONIO

MERGE CA PE... BUTUCI

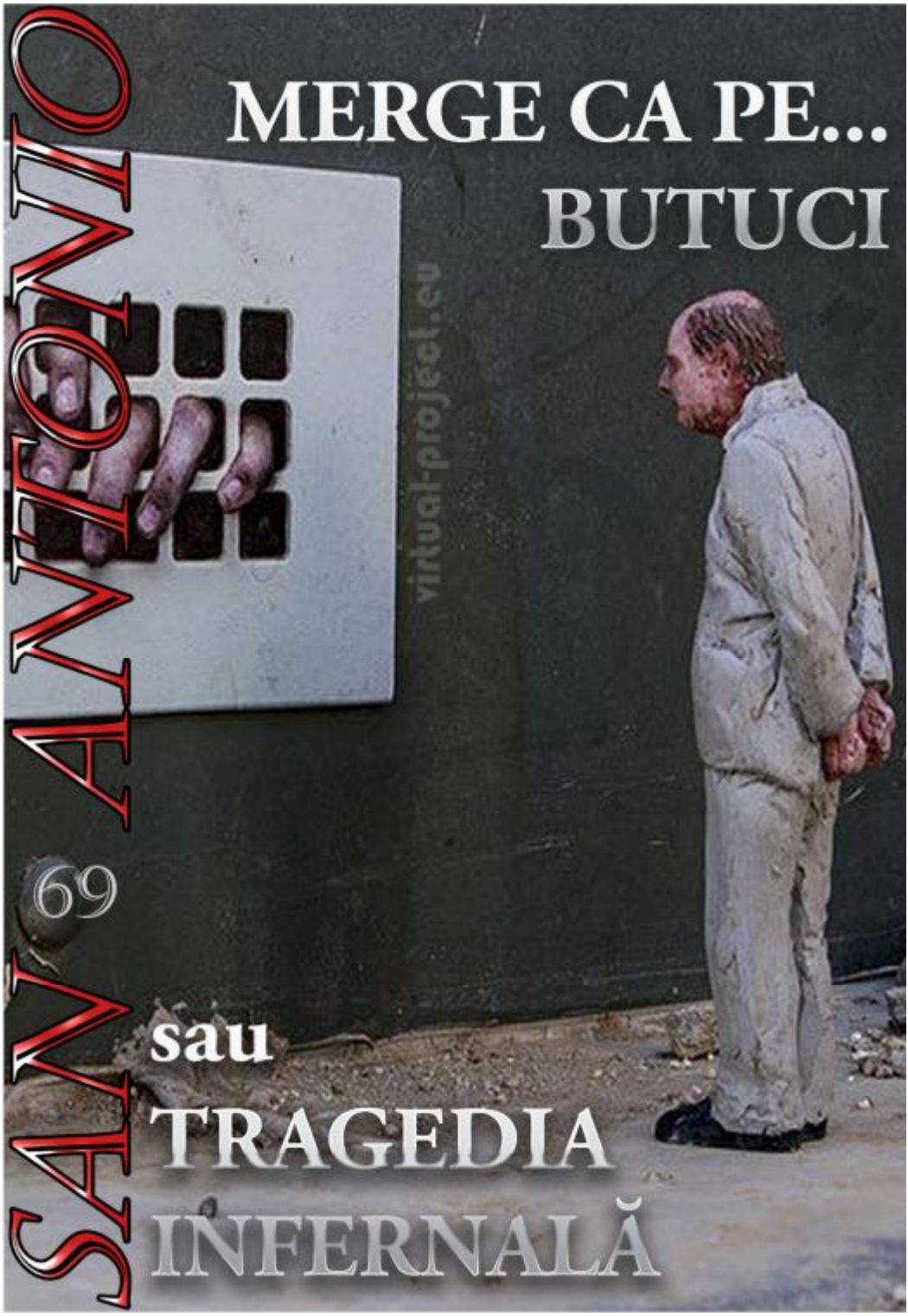

69

sau

TRAGEDIA INFERNALĂ

SAN-ANTONIO

MERGE CA PE... BUTUCI

sau Tragedia infernală

Roman cât se poate de poliţist,
ba chiar poliţist aş putea spune

Original: *ÇA BAIGNE DANS LE BÉTON OU L'INFERNALE TRAGEDIE* (#135)

Colecţia San-Antonio nr. 69

Traducere de:
GEORGE ANANIA

virtual-project.eu

Editura Forum

2002

Lui MAURICE REIMS,
Cu prietenia mea,
nemuritoare ca şi el.

San-A.

Într-o zi mi s-a întâmplat o chestie
absolut excepţională: eu.

San-A.

CÂNTUL 1

Văzându-l, mi-am adus aminte de povestea ginecologului care făcuse avere abia într-un târziu, când contractase boala lui Parkinson[1].

Se bâţâia la modul violent, până într-atâta încât trebuie că angaja mână de lucru străină când să se ducă să facă pipi, ca să nu-i degenereze micţiunea. Era un nene înalt, oacheş şi mucegăit, ridat pe peste tot, care te trimitea cu gândul la o ciupercă veninoasă. Avea ochii verzui, înfundaţi în orbite, un nas în cădere liberă şi o bărbie pe care nu izbutise niciodată să o radă pe de-a întregul şi care îi atârna precum sertarul unei mobile jefuite.

Purta, cu solemnitate, haine groase, cenuşii, de flanel, puţind a naftalină – nişte ţoale datând, pesemne, de la începutul secolului, că mă întrebam dacă o fi vorba de cel curent. Cămaşă albă, cu guler tare şi cu acei chinuitori nasturi de aramă pe care îi pierzi mereu şi fără de care opera lui Feydeau nu ar mai fi ceea ce este. Rostea, ca toţi astmaticii, vorbe tocate mărunt; şi după fiecare frază era gata să împroaşte cu salivă; dar se abţinea.

A rămas multă vreme aşezat în faţa mea, până să se hotărască a-mi mărturisi obiectul vizitei sale. Mă cântărea. Ghiceam că, în estimarea lui, se încăierau argumentele pro şi contra. În cele din urmă, pro trebuie să fi triumfal, fiindcă moşul a atacat după cum urmează:

— Domnule, de curând ai creat Agenţia de Protecţie; am citit despre asta în jurnale. Dacă este eficientă, te felicit, pentru că reprezintă exact genul de întreprindere care lipsea în aceste vremuri tulburi, când se jefuieşte, se violează şi se ucide din simplu spirit sportiv.

M-am înclinat pe scurt – exact lucrul pe care el era îndreptăţit să-l aştepte după un compliment formulat pe acel ton şi cu acele cuvinte.

Profit de faptul că interlocutorul meu îşi reface, laborios, amărâta de respiraţie, ca să te lămuresc, o, inseparabilul şi prea ilustrul meu cititor. În cazul improbabil – dar nu se ştie niciodată – în care vei fi ratat precedenta mea capodoperă[2] încununată de Academia Franceză şi în chip fericit intitulată *Les morues se dessalent*[3], sunt dator, pentru iluminarea felinarului tău, să-ţi spun că, în cursul peripeţiilor ţinătoare cu sufletul la gură (chestia asta nu cere de mâncare) şi deversate de ea vei fi aflat despre plecarea mea

---

[1] Aici ar trebui să se situeze primul hohot de râs al acestei cărţi – dar cunosc numai eu cel puţin o mie cinci sute de tembeli care vor trece peste pasajul cu pricina fără măcar să se încrunte. *San-A.*

[2] Pe care eu nu am ratat-o – şi ăsta e lucrul cel mai important. *San-A.*

[3] „Fâţe la dezgheţat" [în original „Les morues se dessalent]; joc de cuvinte cu *morue,* „prostituată de ultimă speţă" (n.tr.).

definitivă din Curcănărie, ca urmare a unei mari decepţii pricinuite de Mathias, infamul Roşcovan, şi a unei la fel de mari îmbrânceli cu Bătrânul, acea ticăloasă secreţie venerică. În aceeaşi lucrare, ce continuă să îndurereze inimile credincioşilor mei, relatez o extraordinară aventură (dacă ai o balanţă la tine, cântăreşte-mi cuvintele – şi de e vreo suprataxă de perceput, ţi-o voi rambursa) derulată în Groenlanda. M-am întors din acele ţinuturi glaciare în tovărăşia femeii vieţii mele, Marika, daneză sublimă, medaliată cu aur la jocurile mele olimpice de frichinit. De la ea am căpătat geniala idee de a fonda Agenţia de Protecţie. Suma investită nu a fost cine ştie ce, întrucât era vorba de închirierea unui local pentru primirea clienţilor şi de deschiderea unui cont bancar pentru depunerea cecurilor lor.

De bună seamă, formidabila mea echipă, adică Pinuche, Béru şi domnul Blanc, a vrut să mă urmeze... Fără umbră de ezitare, tustrei au demisionat din poliţie şi s-au asociat cu mine. Ca femeie energică şi ingenioasă, Marika m-a învăţat să exploatez reputaţia pe care o dobândisem în vremea lucrului la sticleţi, ca să-mi acreditez întreprinderea în sectorul privat. Tot ea s-a însărcinat cu promovarea agenţiei, organizând pentru presă o recepţie monstră, recepţie în cursul căreia am expus scopul agenţiei noastre, care era, aşa cum o indica limpede raţiunea ei socială, de a „proteja". Ce anume? Tot ce se afla în pericol: trenurile cu bani, persoanele ameninţate, industriile cu tehnologii secrete, băncile, personalităţile politice aflate în deplasare, expoziţiile de bijuterii etc.

În acest sfârşit de dimineaţă autumnală, tocmai am montat, la intrarea imobilului nou de pe Quai de Tokyo unde suntem instalaţi, firma de aramă care ne concretizează. Avem o vedere impresionantă asupra Senei, cu Turnul Eiffel la discreţie, cu şlepuri la orice oră din zi. Pendula din biroul meu arată ora unsprezece şi patru minute, iar Jérémie, promovat „de gardă", abia l-a introdus pe acest domn Lerat-Gondin[4], grav şi bălăbănind, al cărui aspect ne vorbeşte de nişte vremuri pe care cei mai mici de douăzeci şi cinci de ani nu le pot cunoaşte, cum ar spune dragul şi genialul meu Charles. Cine s-ar gândi să ameninţe această fiinţă aflată la capătul cursei?

Îi dau cuvântul ca să-mi dezvăluie cine a fost acela.

— Domnule, îmi zice vizitatorul, doamna Lerat-Gondin şi cu mine ne vom căsători mâine.

Nu mi se clinteşte niciun fir de păr.

— Eraţi divorţaţi şi e vorba de o recăsătorire?

— Nu, domnule: de o tradiţie. Soţia mea şi cu mine ne căsătorim, în fiecare an, la 10 noiembrie, data când ne-am dus la primărie întâia oară. Un

[4] *Le rat,* „şobolanul"; *gandin,* „filfizon" (n.tr.).

act de credinţă amoroasă de la care nu vom lipsi, niciunul nici celălalt, câtă vreme suntem în viaţă.

— E admirabil, convin, dar cum realizaţi o asemenea performanţă? Să nu-mi spuneţi că divorţaţi în toţi anii ca să vă puteţi recăsători?

— Fireşte că nu. Să admitem că, în ochii muritorilor de rând, e vorba de un simulacru. Primarul e un fals primar, registrul de stare civilă nu iese de la noi din casă, iar preotul care slujeşte în capela noastră particulară joacă, în restul timpului, pentru Televiziunea Franceză. Poate că l-aţi văzut la Canal Plus, săptămâna trecută; îl interpreta pe ambasadorul Austriei, pe care o damicelă îl ciocuieşte cât o ţine gura, în *Petites salopes en salopettes*[5], serialul porno de după miezul nopţii, graţie căruia o bună parte dintre copiii Franţei au duminica dimineaţa ochii încercănaţi şi febră musculară la încheietura mâinii.

Vorbeşte indirect, cu glasul lui cavernos. Numai ascultându-l şi te simţi cu răsuflarea tăiată.

— Emoţionantă tradiţie, confirm după ce l-am clasat în dosarul meu cu ţicniţi. Dar în ce constă pericolul, domnule Lerat Musqué[6]?

— Lerat-Gondin, rectifică virtualul meu client, cu asprimea bătrânului gogoman care îşi consideră numele drept un capital inalienabil.

— Vă rog să mă iertaţi! îl implor, cu o atât de patetică expresie de pocăinţă, încât moşului îi dau lacrimile.

Apoi îmi reiterez întrebarea, *the question*:

— Ce vă face să credeţi că vă aflaţi în pericol?

— Asta, domnule San-Antonio.

Scoate anevoie din jeb un obiect rectangular, înfăşurat în hârtie de mătase. Şi mi-l înmânează, lăsându-mi grija să-l despachetez. Este vorba de o ramă clasică, din metal argintiu. Care adăposteşte fotografia unui cap de mort. Fii atent, nu e vorba de o gravură, ci de un clişeu fotografic. Cineva a blitzuit moaca unui schelet, pentru a obţine această sinistră imagine.

— Priveşte pe spate!

Privesc.

Cineva a redactat, fără a încerca să-şi mistifice scrisul:

O s-o facem în 10 noiembrie.
Cele mai bune urări amândurora.
Charles

---

[5] „Micuţele târâturi în salopete" (n.tr.).

[6] *Musqué*, „parfumat cu mosc" (n.tr.).

Literele sunt aşternute cu îndemânare, uşor aplecate spre dreapta. N-au fost scrise de o persoană incultă, aş spune chiar că dimpotrivă.

— Pesemne că e o farsă de un gust îndoielnic, zic în cele din urmă.

— Crezi? întreabă vizitatorul, subliniindu-şi spusa cu o strâmbătură sceptică.

— Aţi mai primit asemenea misive în cursul precedentelor dumneavoastră căsătorii?

— Niciodată.

— Cunoaşteţi sau aţi cunoscut pe cineva Charles?

— În afara generalului De Gaulle, pe care am avut privilegiul să-l întâlnesc personal, nu ştiu pe nimeni.

— O întrebare inconturnabilă, domnule Lerat...

— Gondin!

— Exact, Lerat-Gondin: vă cunoaşteţi ceva duşmani?

— Nici vorbă. Îndrăznesc să spun că viaţa mea a fost exemplară.

— Îmi puteţi face un rezumat de curriculum?

Moşul se umflă în pene, îşi triumfalizează vocea parazitară:

— Familie bună alde Lerat-Gondin.

— Sunt convins.

— Fără o avere în sensul strict al cuvântului, dar cu bunuri imobile transmise din tată în fiu. Tatăl meu a lucrat în administraţia colonială – înalt funcţionar. Senegal, Coasta de Fildeş, Dahomey. Eu m-am născut la Dakar. Aveam de gând să preiau ştafeta, dar o nefericită de hepatită virală a făcut să-mi eşueze proiectul. Aşa că m-am întors în metropolă şi m-am lansat în comerţul cu timbre poştale. Specialist în emisiunile din teritoriile de peste mări. O activitate modestă, dar rentabilă. I-am pus capăt acum zece ani, ca să mă retrag în casa familiei noastre, de la Louveciennes. M-am căsătorit la cincizeci de ani trecuţi, cu o vară de-a mea rămasă văduvă şi pe care dintotdeauna o iubisem în taină. Şi ea, la rându-i, mi-a făcut aceeaşi dulce mărturisire. De atunci, am dus împreună o viaţă minunată, ochi în ochi şi mână-n mână.

Îi răsare o lacrimă! Pe care o lasă să se dezvolte şi să se piardă în partea ierboasă a bărbiei, adică în regiunea fanoanelor.

— După cum poţi constata, domnule San-Antonio, e vorba de o existenţă paşnică, marcată numai de dolii familiale, conflicte internaţionale, câteva maladii lipsite de gravitate. Nu înţeleg nimic din ameninţarea asta – dar mă sperie. Totdeauna te temi să nu pierzi ceea ce te copleşeşte. Iată de ce vin să cer protecţia dumitale; fiindcă asta vinzi dumneata: protecţie.

Pentru prima oară sunt pus în situaţia de a discuta o asemenea problemă. Răspund:

— Domnule Lerat-Gondin, de vreme ce-mi solicitaţi protecţia, înseamnă că vă socotiţi în pericol. Or, dacă vă socotiţi în pericol, a sosit clipa să vă confesaţi până la capăt. Aţi comis, în cursul vieţii dumneavoastră, vreo acţiune susceptibilă să justifice vindicta cuiva? Vi s-a întâmplat să lezaţi pe cineva, să-i puneţi coame, să-l dezonoraţi, să-i pricinuiţi un prejudiciu moral ori fizic?

Pare să se gândească pe îndelete. Examenul lui de conştiinţă e lung ca un control fiscal la un anticariat. Apoi, după o vreme:

— Nu, domnule, cu mâna pe inimă.

— Atunci, într-adevăr, e vorba de o farsă.

— Nădăjduiesc – cu toate că reprezintă echivalentul unei agresiuni. Şi asta nu mă împiedică să-ţi solicit asistenţa. Care sunt tarifele dumitale?

— Pentru această problemă, vă rog să mergeţi în biroul vecin, la serviciul contabilitate.

Aşa conveniserăm Marika şi cu mine. Acţiunea îi revine lui mandea; firfiricii sunt treaba ei.

Îi promit individului să fiu a doua zi, dis-de-dimineaţă, la el acasă, împreună cu echipa mea de şoc, pentru o aprofundată recunoaştere a locurilor şi punerea la punct a unui dispozitiv de înaltă protecţie.

Înainte de a-l lăsa pe moşneag să plece, îl însărcinez pe Jérémie Blanc să fotocopieze mesajul de pe spatele fotografiei. Apoi Tăgârţă merge să se lase pradă ghearelor delicat lăcuite ale iubitei mele.

Şi ceea ce voi numi cu pudoare „Afacerea Secolului" a început.

CÂNTUL 2

Iată genul de personaj pe care visezi să-l ucizi cu lovituri de balon roşu, pentru ca agonia să-i fie cât mai lentă. Pe deasupra, maica Lerat-Gondin e leit Muma-Pădurii. O arătare imposibilă; de cele care umblă prin cimitire să ronţăie cadavre. Coroiată pe peste tot: nasul, bărbia, fruntea, deştele, dindărătul. Forfecătoare prin vocaţie, simţi asta. Smulgătoare de măruntaie (ca să-şi facă din ele coliere după moda din Tahiti). Demon machiavelic; bănuiesc că, noaptea, devine fosforescentă. Şi răspândind o afurisită de duhoare de pe lumea cealaltă: sulf în descompunere! Din orbite îi ies împroşcături de răutate în stare brută. Băutoare de fiere! Cucută! Oroare vie! Mortăciune plimbăreaţă! În frumoasa ei rochie cu trenă, are înfăţişarea unei vrăjitoare pornite să hoinărească pe lună plină. E funebră rău mămica. Ghearele de răpitoare i se crispează pe buchetul de flori de portocal.

Niciodată n-am văzut o astfel de arătare. Fellini? Zexe! Ţi se înnoadă gâtul, sângele ţi se coagulează în ţevărie, nervii ţi se destramă. Ne privim unii pe alţii – Béru, domnul Blanc şi măndelovici. Ne simţim în nesiguranţă! Ne e frică! Regretăm că ne-am născut, în asemenea măsură e prea de tot! Marea dragoste a lui moş Lerat-Gondin e o chestie absolut din cale-afară, ascultă ce-ţi zic. Degeaba îţi repeţi că omul e o fiinţă imposibil de înţeles – nu-ţi poţi închipui o acuplare cu această gorgonă. Nu concepi cu ce ar semăna. Dacă bombonica i-ar suferi de mongolism şi-ar avea, pe deasupra, un sifilis, ai putea, la o adică, admite că e în stare să suscite pasiunea. Dar aşa cum arată, arzător de veninoasă şi nefastă, braţele îţi cad neputincioase; testiculele ţi se prefac în picături de ulei, şi ca să-i conferi măţiguşului vibraţiile de dinainte de cursă trebuie să-l decongelezi în cuptorul cu microunde – ori poate să foloseşti o flacără oxiacetilenică?

Soţul, în redingotă, pantaloni reiaţi, vestă argintie, lavalieră de mătase, e arătos ca un şmecher de la Jockey Club. Privindu-se în marea oglindă din salon, îşi pune, tacticos, o gardenia la butonieră. Julieta sa ne porunceşte, scrâşnit, să nu-i murdărim podelele de mozaic. Nu are servitori ca să-i lustruiască simulacrul de castel, mai mult sau mai puţin dărăpănat, aşa că se ocupă singură de chestiile menajere.

Noi trei (Pinaud, gripat, nu ni s-a putut alătura) acţionăm deja de două ceasuri. Am explorat baraca în totalitate, ca şi toate colţişoarele parcului – care, de altfel, nu e foarte mare: şase mii se metri cubi (spaţiul pe verticală le aparţine tot proprietarilor) cu totul. Într-un soi de poieniţă înconjurată de

tufişuri de merişor se înalţă minuscula capelă unde urmează să se deruleze ceremonia religioasă.

Abia am isprăvit de vizitat totul, că protagoniştii au şi apărut. Echipa maritală în întregime: primarul (un grăsan pleşuv), popa (un lungan slăbănog), armoniumistul (un june palid) şi două darnicele de onoare (fetele „primarelui", cu moace ingrate, devastate de acnee, şi dintre care una e uşor hidrocefală pe la margini!).

Au plecat cu toţii să se îmbrace, într-o odaie hărăzită anume. Fetiţele şi-au pus rochii vaporoase, de culoarea caisei, cu noduri mari peste poponeţe. Primarul şi-a tras eşarfa tricoloră, preotul a intrat în sutană, în stihar, în etolă. Muzicistul şi-a luat doar partitura, dintr-o servietă de piele răpănoasă precum cea a unui ins bolnav de psoriazis.

Acum e perioada de aşteptare. Cei doi Lerat-Gondin păşesc nervos pe marele covor din marele salon.

— Sunt emoţionată! îi spune Lucienne lui Alphonse.

— Iubirea mea! behăie el, apăsându-i mâna.

Şi adaugă:

— Peste o oră, totul se va termina şi ne vom putea consacra fericirii noastre.

Ea îşi lipeşte obrazul de umărul lui Casanova cel cu ambele picioare în groapă.

Impresionant.

Béru îmi suflă:

— E mişto să umfli două mii de piaştri ca să vii să te benoclezi la carnavalul din Rio, nu?

La cererea mea, Mamutul s-a înţolit ca prinţul consort, trăgându-şi costumul pe care l-a purtat la botezul lui Apollon-Jules, fiul lui venit într-un târziu. Totuşi, din cauza unei dâre de maioneză pe rever, a unei găuri arse pe piepţi cu ţigara şi a unui pozânar descusut, haina tot îl face pe om. Cât despre Jérémie, acesta e riguros în costumul de flanel gri, cu cămaşă albă şi cravată galbenă pe care a fost pictat (de mână) Empire State Building (a adus-o de la Niu York. Citiţi de urgenţă *Circulaţi! N-aveţi ce vedea*). De n-ar fi extrem de senegalez, aş spune că-l găsesc sumbru. Îi comunic, într-o ambrazură de fereastră, această remarcă.

— Nu ai *look*-ul obişnuit, îi şoptesc. Îţi merge prost în dimineaţa asta?

— Îmi merge ca pe butuci, răspunde el.

— Ai necazuri acasă?

— În timp ce mă rădeam, Ramadé, scumpa mea soţie, mi-a făcut *wadu wahu.*

— Care în ce constă?

— Ar fi prea lung să-ţi explic; şi de altfel, cu rahatul tău de spirit cartezian, ai ţine-o numai într-o băşcălie. Dacă vrei, e o lectură de prevestiri pentru astăzi, fiindcă din dimineaţa asta am intrat în *grosso modo* al Leului.

— Nu-mi dădusem seama!

— Vezi că iei totul la vale, fără măcar să ştii despre ce-i vorba? Sunteţi culmea ridichiei voi ăştia, cu mutrele voastre ca vărsătura de bebeluş.

— Bun, iartă-l pe un neiniţiat, îmi pledez eu cauza. Şi ce prevestea *wadu wahu* al frumoasei tale Ramadé?

El se smiorcăie – şi, cu cele două hornuri de şemineu care-i slujesc drept nări, cubajul de oxigen din încăpere scade instantaneu.

— Povestea nişte chestii absolut nasoale, bătrâne, poţi fi convins de asta. Astăzi o să cam dăm de dracu'! De altfel, aşa şi miroase, nu?

Şi din nou „carbonizează" zece metri cubi de atmosferă.

— Eu unul nu miros nimic, mărturisesc în chip jalnic; dar, ce e drept, nu dispun decât de un simplu nas normal. Dacă mirosurile te incomodează, vâră-ţi în nasometru două mingi de tenis.

Privirea lui dispreţuitoare mă deghizează în baligă de câine.

— Am mai văzut eu nătărăi! zice. De văzut, am văzut. Dar gogomani ca tine de gogomani nu credeam că poate să existe.

Bérurier, care s-a eclipsat în timpul romanticului nostru dialog, revine îmborţoşat de o sticlă de şampanie prelevată din găletuşa unde-şi îngheţa poponeaţa. Regala băutură e destinată sărbătoririi sfârşitului de ceremonie; dar, din nefericire, papilele gustative ale omului cavernelor tropăie de nerăbdare. Apa de pe sticlă picură pe nădragii lui Big Apple, ce pare acum să sufere de incontinenţă urinară.

— Mă duc în parc să serbez jubileul doamnei, murmură el. Cucoana asta îmi îngheaţă măslinuţele. Ne vedem la capelă.

•

— Alphonse Aimé Paul Lerat-Gondin, vrei să o iei de soţie pe Lucienne Eloïse Blagapare[7], aici de faţă?

Moaca amorezului e scăldată în lacrimi.

— Desigur, evident, bineînţeles, o, da, şi încă cum, afirmativ din tot sufletul! răspunde el.

Domnul primar se întoarce spre vrăjitoare.

— Lucienne Eloïse Blagapare, vrei să-l iei de soţ pe Alphonse Aimé Paul Lerat-Gondin, aici de faţă?

— Da!

Scurt, tranşant. Dar, la urma urmei, a spus esenţialul.

---

[7] *Blague à part,* „glumă aparte" (n.tr.).

— Vă declar uniţi prin legile căsătoriei! declară primarele.

După care citeşte formula cabalistică prin care starea civilă înlănţuieşte doi amărâţi, la bine şi la rău, în zile pline de dispoziţie nasoală şi nopţi pline de mirosuri nasoale.

Un registru barosan şi negru. „Proaspăt" căsătoriţii semnează. Organistul e martorul scorpiei, falsul preot martorul mirelui. Nu ştiu cât capătă ca să se preteze ca această sinistră comedie, dar fac cu multă concentrare jocul celor doi, fără să se prăpădească de râs.

O dată formalităţile civile îndeplinite, se formează cortegiul pentru deplasarea la capelă. Cele două fetiţe ridică trena miresei, soţul îşi aşază cilindrul pe braţul stâng şi îl oferă pe cel drept tinerei lui soţii.

Dă bice, vizitiu!

Popa porneşte primul, primarul şi armoniumistul vin la doi paşi de domnişoarele de onoare, Jérémie şi mandea închidem defilarea.

Ca să-ţi spun drept, mă simt al naibii de stânjenit că am acceptat „slujba" asta. Frumos debut în noua mea carieră! Să te pretezi la nebunia a doi zănateci e formidabil ca demaraj! Dacă o ţin tot aşa, dacă o să trăiesc din „expediţii", cum zice Béru, o să ajung ca vai de lume.

Le contemplu pe cele două biete fantoşe, decupându-se, în ţinută de gală, pe frunzişurile despuiate de toamnă (zece franci în plus pentru acest biutiful clişeu, în stilul comunalei de altă dată). Care merg, târâş-grăpiş, către fericire. Sunt duşi cu pluta, dar fericiţi. Bătrânul Romeo artritic şi Julieta lui dezghiocată. Triumfătoare mizerie a speciei umane. Nebunie nemăsurată, ajunsă departe; totuşi nişte sentimente nobile. Asta se cheamă dragoste. Ceva grotesc, dar frumos. Sălbatic de frumos. Jalnic de frumos. Ah, ciudată mascaradă! Defilare a spectrelor pentru un film horror.

Capela – mai curând oratoriu – e prea mică pentru a ne cuprinde pe toţi, deşi nu suntem nicio duzină. Singurii care intră sunt preotul, organistul şi mirii. O parte din trenă, derizorie, rămâne afară, ţinută mereu de fetele pline de coşuri. Primarul şi cu noi, sticleţii, ne aşezăm în arc de cerc în spatele celor din urmă, pentru a asista la ceremonie.

Muzicantul de la armonium atacă suita pentru clavecin şi iahnie de J.-S. Bach. Popa lasă să treacă furtuna înainte de a începe slujba propriu-zisă. Mai întâi îi salută pe cei doi, pe care dragostea i-a apropiat şi care au hotărât să se unească. Vorbeşte cu tremolo, fiindcă şi-a repetat discursul în faţa oglinzii. Efecte ale vocii, ale mânecilor, ale expresiei. Intonaţii vibrante, pentru a-l implora pe Dumnezeu să dea una-alta. Toate cele bune şi frumoase.

— Crezi că va face o slujbă adevărată? şopteşte Jérémie, care este catolic şi pe care orice sacrilegiu continuă să-l sperie în vremurile astea păcătoase.

— N-ar avea mai multe consecinţe decât o slujbă de cinema, îl asigur. Dumnezeu nu s-ar ofusca; dimpotrivă, pe semne că zâmbeşte în barba lui de nea.

Ceea ce nu mă împiedică să simt nevoia de a mă ciupi ca să mă asigur că nu am un coşmar. Cele două bufniţe boşoroage travestite în miri – el pinguin, ea în alb înveşmântată, cu buchet virginal, cu voal şi diademă... Iar pe dedesubt, nişte feţe din catacombele siciliene. Îngenuncheaţi unul lângă altul pe perniţele de rugăciune de catifea grena, în loc să stea lungiţi pe un catafleoşc! Atât de funebri, că-ţi vine să fugi urlând de groază.

Ultimele frunze moarte se desprind din copaci şi cad, cu zgomot de hârtie mototolită. Parcul miroase a humus, a pământ pe punctul de a pleca în iarnă ca să-şi refacă sănătatea. Natura se dezarmează. Marea clădire cenuşie, cu faţada deja leproasă, spune poveşti înfricoşătoare, cu frontonul ei pătrat şi uşile de sticlă lipsite de perdele şi reflectând mohoreala cerului.

E răcoare bine. Mă înfiorez în impermeabilul cu gulerul ridicat. Ruşinea de a mă afla aici, asistând la nişte maimuţăreli, nu face decât să-mi crească. Béru, tras oleacă mai la o parte, stropeşte (şampania obligă) un masiv de rododendroni. Toată scena e bizară, indecentă. Simţi nevoia să chemi salvarea şi să-i trimiţi pe cei doi smintiţi la Charenton, iar imediat apoi să-i goneşti pe „comedianţi" cu lovituri de bombeu în bumbăreaţă.

În ce mă priveşte, fii sigur, o să-i dai bătrânului pămpălău mălaiul înapoi, după ce va termina cu nunta lui de rahat. Am şi eu demnitatea mea! Dacă cedez la genul ăsta de afaceri, n-o să-mi mai rămână decât să defechez pe trotuar când o să mă apuce nevoia.

Oratoriul bâzâind de muzică, după cum ar scrie romancierii de categoria *c* mic, e mai degrabă drăgălaş în mijlocul poieniţei lui. O biserică de jucărie! Cultul meu în parcul meu. E ridicată din piatră albă, cu o minusculă clopotniţă acoperită cu minuscule ţigle rotunde. Fiindcă măsoară doar patru metri lungime, uşa dublă se deschide în exterior, pentru a se mai câştiga spaţiu. Nu comportă decât această deschidere, dacă nu punem la socoteală cele patru ferestruici lungi şi înguste, aflate de o parte şi de alta a micului altar. Două raze de lumină nimbează străvechiul crucifix tronând deasupra tabernacolului. Mi-l închipui pe Lerat-Gondin pe cale de a-şi face rugăciunea în acest sanctuar liliputan. Trebuie să te simţi bine în credinţa ta, pe jumătate sufocat.

Am ajuns la predică. Popa zice nişte chestii superbe, precum că unirea celor două fiinţe e sfântă şi că nenorocire celui care vrea să-i aducă atingere – şi alte marafeturi de acelaşi soi; când uite că se produce un dublu şoc. Trosc! Trosc! Dar ce se petrece, frăţico? Cele două canaturi înguste ale uşii s-au închis brutal. Cu toate că nimeni nu le-a acţionat. Erau deschise şi s-au

închis simultan, deşi nu bate niciun pic de vânt. Curat miracol.

Cel mai suprarealist lucru e trena miresei, care continuă să atârne afară din capelă. Cele două fetiţe, surprinse, i-au dat drumul. Şi acuma respectiva o face pe cârpa de spălat, pe bolovanii din poieniţă. Auzim uguind în depărtare un şlep; sau poate e un camion de pe şosea, rugând un ciclomotor să nu-şi îngroaşe obrazul.

Apoi se lasă tăcerea.

Privim, scrutăm, presupunem.

Domnul Blanc se apropie de uşă şi încearcă să o deschidă iar. Canci! Nu există mâner – şi s-ar zice că uşa a fost blocată din interior.

Mi se pare că din oratoriu răzbate oarece chiloman. Ceva ca nişte strigăte înăbuşite. Mă năpustesc, urmat de Béru. Încercăm să tragem de canaturi, dar acestea sunt încastrate în uşori.

Bat în ele.

— Împingeţi dinăuntru! strig.

Cucu! Acolo, încăierarea se înteţeşte. Armoniumul exală un strident strigăt melodios.

— Căutaţi nişte unelte, ce dracu'! ţip la trupeţii mei.

— Ne-ar trebui o rangă! zice domnul Blanc.

— Ie-te na, rangă! mormăie Mamutul. Daţi-vă-ţi târtiţele la o parte.

Îşi ia vânt şi se aruncă asupra uşii. Zbang! Doar un mare buf – şi gata: punct şi de la capăt. Descumpănit, Matahală îşi freacă umărul şi bombăne:

— Mda... Poate că ar trebui o rangă.

Om practic, primarul declară:

— Nişte leviere de scos cauciucurile ar fi de ajuns. Staţi niţel!

Şi pleacă în fugă. Tocmai în clipa asta, una dintre cele două fătuci, cred că cea mai boccie (cealaltă nefiind decât cea mai nasoală) se pune pe urlat.

Ştii ce? O să facem o criză de nervi din cauza mucoasei ăsteia.

— Şezi blândă, puştoaico! îi zice Grasul. E mai puţin grav decât dacă ar fi mai rău.

Dar o mâlceşte, fiindcă situaţia tocmai că e mai rea decât dacă ar fi gravă. Închipuie-ţi, cititorule atât de iubit, că trena miresei nu mai e albă. Un val roşu se rostogoleşte peste ea. Sânge! Iar eu ştiu că borşul nu se propagă aşa de repede decât dacă a fost secţionată o carotidă sau o femurală.

Matahală le ia de umeri pe cele două fătuţe.

— Ar trebui să mergeţi să vă jucaţi prin parc, copilelor, le sfătuieşte. În sezonul ăsta, se văd cuiburile din copaci. Dacă zăriţi vreunul, mă sui după el să vi-l aduc.

Dar ţi-ai găsit cu mucoasele astea. Ticăloase deja, ca oamenii în toată firea. Muşte de rahat – sângele le atrage. Vor să vadă totul.

Iată-l şi pe tatăl lor, sosind cu patru leviere. La vederea trenei purpurii, bâiguie:

— Nu! E... a fost?...

Nimeni nu-i confirmă. Înarmaţi fiecare cu câte un retevei de fier, ne sforţăm să ridicăm uşile din ţâţâni, dar uşorii de piatră împiedică manevra.

— Ne-ar trebui un topor! declară atunci Nămetenie.

Şi porneşte în căutarea unei atenanse.

Jérémie şi cu mine ne aflăm de o parte şi de alta a trenei înroşite, de parcă ar fi vorba de un pârâu.

— Inimaginabil, murmură bunul meu negrotei. Întâi de toate, cum de s-a închis uşa asta dublă?

— Poate că vom afla după ce o vom fi deschis.

Fără să mai spună nimic, înconjură capela. Apoi scoate un fluierat. Mă duc după el.

— Mi se pare că ai la tine o lampă electrică? întreabă.

Scot stiloul-lanternă cu inflaţie biconvexă.

— Îţi ţin mâinile să te sui şi priveşte înăuntru printr-o ambrazură.

Jérémie devine o stâncă, un soclu, un piedestal de marmură. Cocoţat pe mâinile lui sudate laolaltă, mă simt ca pe o movilă de pământ. Îndrept fasciculul lămpii spre interiorul oratoriului şi-mi strecor prin crăpătura îngustă privirea oţelită.

— Mamă!

Doar vorba asta îmi scapă printre buze. Aveam de ales între ea şi „Dumnezeule mare". Însă „Mamă" mi-a venit cu prioritate.

— Ei bine? se impacientează domnul Blanc, de la nivelul şliţului meu.

Mă mai holbez o dată, ca să risipesc fărâma de incredulitate care se putea încăpăţâna să dăinuie în spiritul meu stufos. Pe urmă sar jos de pe prăjina omenească.

— Cred că agenţia noastră de protecţie a debutat prin câştigarea unei ţepe, zic.

Îi întind lanterna şi mă încovoi, înnodându-mi mâinile aristocratice. E rândul lui să se cocoaţe şi să vizioneze.

Spre deosebire de mine, băiatul nu scoate niciun sunet; dar, o dată revenit pe sol, oftează:

— Acuma poţi continua să ţi se fâlfâie de *wadu wahu* al scumpei mele Ramadé, dacă te mai lasă inima.

Nişte izbituri puternice ne arată că Bérurier a descoperit toporul şi că-l utilizează.

CANTUL 3

Comisarul Monlascart[8] e un tinerel ieşit pe locul întâi de la Saint-Cyr-au-Mont-d'Or[9]. Uniforma lui? Blug nespălat, geacă jerpelită, *tee-shirt* verzui, imprimat pe piept cu un tigru în plin salt. Dar, în afară de asta, e pieptănat cuminte, manichiurat, proaspăt ras, poartă besicle de intelectual şi un băţ de chibrit între dinţi, ca să-i taie pofta de fumat.

Deloc zeflemist, în ciuda împrejurărilor. Ceva mai rău: trufaş. Niciun strop de bunăvoinţă pentru faptul că fusesem un as al Marii Cabane. De vreme ce o părăsisem, consimţisem să devin un fitecine. Aşa că îmi primeşte mărturia ca pe a unui fitecine.

Îi relatez în amănunt împrejurările. Cererea adresată de Lerat-Gondin Agenţiei noastre de Protecţie. El mă întrerupe, pentru întâia oară, ca să mă întrebe:

— Ce fel de agenţie?

— De protecţie! îi răspund cu tot curajul.

Nu râde, încuviinţează cu un semn din cap. Şi zice, ca în *Moş Crăciun e un gunoi*:

— A, da, despre asta era vorba.

Trebuie să ştii că aceste cuvinte, atunci când sunt rostite în faţa a patru cadavre hăcuite urât de tot, au o rezonanţă care te doboară.

Îi arăt tânărului fotografia capului de mort, împreună cu mesajul de pe spate, semnat „Charles". Îi spun că am venit foarte devreme în dimineaţa asta, pentru o examinare aprofundată a locurilor: casă, parc, capelă. Şi că totul părea OK.

— Aşadar nu v-aţi dat seama că uşile duble ale capelei erau acţionate de un mecanism de închidere automată, comandat din interior?

— Mărturisesc că nu. Cele două canaturi erau deschise şi nu ne-am gândit să le verificăm. Însă chiar de-am fi făcut-o, faptul acela nu ne-ar fi alertat peste măsură.

— Da, perfect! face tinerelul.

E flancat de doi inspectori care inspectează, pufnind ori de câte ori trec prin apropierea noastră – până într-atâta încât simt venind momentul când messire Carabă le va slobozi în ţăcălie cele trei livre de pumn ale lui, cu oase cu tot.

---

[8] *Lascar*, „şmecher, pehlivan" (n.tr.).

[9] Saint-Cyr, celebră şcoală de ofiţeri (n.tr.).

— Atunci când pretinzi că aţi explorat capela, domnule San-Antonio (notezi punerea la punct?) vrei să spui că aţi scotocit peste tot?

— Când scotoceşti, domnule comisar, o faci peste tot; altfel operaţia nu se cheamă a scotoci.

Trosc! Încaseaz-o în mutra aia pocită, gogomanule! Puştiul tresare, apoi cade la loc în impasibilitate.

— De altfel, continuu, cu excepţia armoniului, nu există nicio ascunzătoare de luat în seamă. Am sondat altarul, pardoseala, pereţii; totul era în regulă.

— Totuşi iataganul cu care s-a comis măcelul trebuia să se afle undeva.

— Da: în hainele uneia dintre cele patru victime. Admit că nu am pipăit asistenţa.

Băieţii de la Identificare se fâţâie prin oratoriu. Evită să calce în balta de sânge care acoperă dalele, dar izbutesc cu greu, deoarece kile întregi de *blood* sunt răspândite peste tot.

— E crima perfectă, săvârşită într-un loc ermetic închis.

— Aşa s-ar spune.

— *Nimeni nu a fost ascuns aici şi nimeni nu a putut intra. Trebuie, aşadar, să conchidem că ucigaşul se afla printre cele patru persoane asasinate.*

— Iată un perfect rezumat al evenimentelor.

De data asta, comisarul intelectual nu se mai gândeşte să mă umilească. Înfruntă problema cu întreaga lui materie cenuşie.

— Toţi patru au gâtul secţionat, ceea ce înseamnă că asasinul s-a sinucis după ce le-a tăiat beregata celorlalţi.

— Fără nicio îndoială.

— E nevoie de o adevărată furie sinucigaşă ca să-ţi retezi gâtul cu o sabie.

— Omul era animat de aşa ceva.

— Sabia zăcea între cadavre, în balta de sânge.

— Moartea l-a silit pe cel care s-a omorât să scape din mână arma.

— După părerea dumitale nu poate fi vorba decât de mireasă?

— Totul mă îndeamnă să cred asta.

Monlascart are o mişcare de recul, sincer mâhnit că, din neatenţie, m-a consultat. Şi spune, cu glasul lui hârşit în recitarea teoremelor:

— Numai proprietarii puteau pune să se amenajeze acest ciudat sistem de închidere a uşilor şi să ştie cum anume se declanşa.

Mandea nici nu clipeşte.

— Muzicianul de la armonium, ca şi preotul, au fost angajaţi să joace în sinistra comedie. Nu-i văd deloc venind să caute o ascunzătoare şi aducând în chiloţi o sabie arabă!

Mutism desăvârşit din partea lui Antonio cel întristat. Să-şi dezvolte

teoriile micuţul nou-venit! El e patronul. Eu nu sunt decât un biet martor fără importanţă.

— Probabil că mireasa n-ar fi avut forţa necesară pentru practicarea celor trei tăieturi succesive asupra bărbaţilor.

— O nebună cu puterile lui Atlas! intervin totuşi.

El ridică din umeri. Apoi, întorcându-se spre Jérémie care, ceva mai la o parte, îşi roade zăbala:

— Dumneata! Vino încoace!

Amicul meu murmură fără să se clintească:

— Acest dumneata se numeşte Jérémie Blanc şi nu i se vorbeşte ca unui câine, având în vedere că are în buzunar o carte de alegător şi că poate recita din Verlaine pe dinafară.

Tânărul comisar e perfect. Îţi închipui că se simte încurcat şi că face fasoane?

— Te rog să mă scuzi, domnule Blanc, rectifică el. Eşti amabil să vii puţin?

Marele negru cu două şosete albe se supune. Zâmbind, Monlascart îl priveşte din cap până-n picioare.

— Senegalez?

— Până peste poate, domnule comisar.

Atunci celălalt începe să declame:

— *Pântecul destinului, cu superbele lui umflături,*

Anihilează coralii pe care unii îi găsesc arzători.

Apoi declară:

— Eu recit pe dinafară din Léopold Senghor.

— Ceea ce aţi declamat nu a fost niciodată scris de Senghor, nici măcar de mecanicul lui auto; e de Niakouné Boudin, un scriitoraş de mâna a doua, care se ia drept Mallarmé senegalez şi care asta şi trebuie să fie, rectifică Blanc.

Zbang! În plină grămadă! Aici a îmbulinat-o Monlascart.

— Domnilor, ni se adresează el, vă rog să-mi descrieţi, cât mai succint posibil, unde se aflau personajele şi ce făceau ele în momentul închiderii brutale a uşilor.

Înţeleaptă reconstituire. Elementară, dragul meu Tembel.

Îl las pe Jérémie să vorbească, rezervându-mi dreptul ca, în caz de nevoie, să aduc relatării lui precizări sau rectificări.

— Preotul se găsea la un metru de miri şi le ţinea o predică. Mirii erau îngenuncheaţi pe perniţele de rugăciune şi îl ascultau cu reculegere. Organistul închisese capacul armoniului şi, visător, se sprijinise cu coatele de el.

— Niciunul dintre aceste patru personaje nu părea să se pregătească de

vreo acţiune oarecare?

— Niciunul. Se aflau toate aşa cum am spus, nu Tonio?

— Riguros exact, confirm.

— Bine. Acum, comanda electrică a uşilor, reia comisarul. Este vorba de un contactor identic celui care acţionează uşile garajelor echipate cu telecomandă. L-am găsit nu departe de sabie, în balta de sânge. Oricare dintre personajele prezente l-ar fi putut arunca după întrebuinţare. Înţeleg că ucigaşul a avut răgazul să acţioneze. Înăuntru, întunericul s-a lăsat aproape instantaneu. Până când victimele să se obişnuiască cu penumbra, au şi fost lovite. I-a fost uşor ucigaşului să le ia astfel pe nepregătite.

Îşi smulge dintre dinţi aşchia de lemn şi, cu un bobârnac, o trimite în gazon.

— Crima unui nebun! zice categoric.

Are dreptate. Crima unui nebun. Or, cei doi Lerat-Gondin erau nebuni. Rămâne să lămurim de ce un nebun, hotărât să moară împreună cu victimele sale, s-a înconjurat de o asemenea punere în scenă.

— Bun, face Monlascart, să trecem la zgomote. Uşile se închid cu un pocnet. În exterior, dumneata tresari, presupun. La ce te-ai gândit?

Reflectez puţin:

— La totul şi la nimic. Am avut un viu sentiment al pericolului, dar nu înţelegeam ce se întâmplă. Atunci când e puternică, surpriza îţi neutralizează capacitatea de a raţiona.

— Ce ai auzit?

— O agitaţie, o efervescenţă. Lovituri, gemete, chiar ţipete înăbuşite.

— Toate astea au continuat şi după ce văzuserăţi sângele pe trena miresei?

Întrebare hotărâtoare. Are fler mititelul. Va face carieră după ce se va fi hârşit în meserie şi-şi va fi turnat oleacă de apă în vin.

— Într-adevăr, au continuat, intervine Jérémie.

— Ceea ce o scoate din cauză pe femeie. În concluzie, Lerat-Gondin a pus totul la cale şi a comis măcelul, încheindu-l cu sine însuşi.

Sincer, nu văd nici eu altă ipoteză.

— E uluitor, oftez. Bătrânul ăsta smintit nu numai că a trebuit să organizeze toată punerea în scenă, dar a vrut să aibă şi nişte martori ai tragediei. De ce oare m-a angajat, dacă nu ca să port această conversaţie cu dumneata, dragă comisare?

CÂNTUL 4

Puţin mai târziu, comisarul Monlascart ne-a mulţumit ca unor indivizi dubioşi. Genul: „Ei bine, domnilor, deocamdată nu mai am nevoie de dumneavoastră, dar vă rog să rămâneţi la dispoziţia justiţiei.” Nouă, ex-arcaşi de elită! Nouă, muşchetarii Curcănăriei! Gărzile particulare ale Eminenţei Sale cardinalul Achille de Richevieux[10]. Jignitor până la os, nu? Simţeam ruşinea vuindu-mi pe la urechi, precum odinioară crivăţul prin plopii înalţi de la noi de acasă. Într-adevăr, aveam o mină frumoasă şi suavă! Ca imbecili, n-am văzut niciodată ceva mai reuşit! Ne-am întors cu urechile şi coada pleoştite, ca nişte cheflii escrocaţi de un grup de animatoare cu prea mult farmec. Ni se şterpeliseră portmoneele, băieţi. Şi, pe deasupra, şi onoarea. Campionii Agenţiei de Protecţie! Lasă-mă să mă râd, neamule! Să ţi-o tot trefilezi şi să te serveşti de ea ca de sfoară de împachetat. Cu dragă inimă m-aş fi deghizat în balot şi m-aş fi trimis în celălalt capăt al lumii, cu toate cheltuielile plătite în avans!

Când am intrat, Marika, purtând deja stigmatele secretarei perfecte, îşi făcea unghiile pe mapa de birou, din piele nouă. Un purcoi de flaconaşe o înconjurau. O rază de soare, unica din acea zi şi rezervată anume ei, îi deghiza în aur viu părul minunat.

După moacele noastre de tragedie antică, şi-a dat seama imediat că se întâmplase ceva de genul „Hai cu nunta la spital sau la morga-n galantar”. Şi, în loc să se transforme într-o moară hodorogită şi să ne copleşească cu întrebări, a aşteptat, continuând să-şi aştearnă pe unghiile în formă de migdală oja de culoarea cireşei.

— Avem vreo şurubelniţă pe aici? am întrebat, oftând.

— E o cutie cu unelte în dulapul de pe coridor.

— Va trebui să demontăm firma de jos, am murmurat.

Marika a aşteptat urmarea. Dar eu n-am mai spus nimic.

Atunci lui Jérémie i-a sărit muştarul:

— Tipul ăsta nu e-n zambila lui, la dracu’! A şi găsit clipa nimerită să o facă pe interesantul! Ce ne tot învârtim în jurul cozii? Spune-i femeii că am dat-o bară rău de tot, exact cum îmi prezisese Ramadé!

S-a însărcinat Bérurier cu asta. Şi, măcar o dată, a făcut-o cu sobrietate. Cu greşeli de acord, fireşte, cu improprietatea termenilor, cu argotisme – dar a fost o relatare lucidă şi tranşantă. Numai că dumnealui, când se controlează,

---

[10] *Riche vieux*, „bătrân bogat” – prin asemănare cu Richelieu (n.tr.).

o face ca să poată exploda mai abitir după aia. Supapele de siguranţă îi zboară în ţăndări. Abia a terminat cu povestitul, că s-a şi apucat să mugească precum toţi soldaţii feroce din *Marseillaise.*

— Ei bine, îţi dai seama, Euréka (îi spune Euréka în loc de Marika), îţi dai seama cât suntem de aerieni *visse-à-visse* de găozarul ăla nenorocit de comisar de rahat de fecior de târfă sifilitică? Care ne-a tratat ca pe zer, care la noi se dă porcilor? De eram măturătorul din colţul străzii, nu pentru tine zic asta, Albă-ca-Zăpada, nu ne-ar fi fost mai rău. Precis că viţelul ăsta a şi anunţat presa. Şi o să ne apară muiele în jurnale, la telezbanţuri, peste tot! Agenţia de Protecţie care s-au uitat cum, sub nasul ei, au fost răciţi tipii protejaţi de ea. Nu auziţi de aici hohotele pe seama noastră? Toţi ăia din Marea Baracă o să facă pe ei de râs, de n-o să mai găseşti niciun agent prin intersecţii să dirijeze circulara. Să mor eu dacă nu suntem blestemaţi, la toţi dracii! De ce a trebuit să ne cadă pe cocoaşă o socoteală atât de fricoşătoare? Euréka, te rog să-mi răspunzi!

Şi Marika i-a răspuns.

Ştii ce i-a zis minunata mea, frumuseţea mea, domniţa mea?

Un cuvânt, unul singur. Care a făcut să se dea peste cap atmosfera. Ne-a regenerat. Un simplu adverb, cum îmi place mie, din patru silabe:

— Pasionant!

Un zâmbet milostiv i-a coborât soarele din păr pe chipul sublim. Cât e de frumoasă scumpetea asta! Când privirile ţi se opresc asupra ei, simţi cum ţi se petrec nişte chestii în măduva spinării şi cum testiculele încep să-ţi fredoneze frumoasa baladă pe care am intitulat-o *Hai să-ţi vezi măslinele.* Nu trebuie să te uiţi la ea prea mult, dacă nu eşti Napoleon (care, după câte mi s-a spus, putea privi soarele în faţă); altfel o să faci o desprindere de retină.

Da, a zis că „Pasionant".

Şi abia atunci noi, proştii, am realizat că „Dumnezeule, Doamne, bineînţeles că aşa e!" Evident că o astfel de poveste e pasionantă. Dovada: am şi primit patru telefoane de la confraţi întru litere, care îmi cer să le-o vând; dar ştii, o chestie ca asta se tratează cu delicateţe. Trebuie să fii un bijutier al stilului. Un geniu al invenţiei. Un ginecolog al loviturilor de teatru. Până şi la americani nu văd pe nimeni în stare să-i vină de hac fără să o răvăşească. De altfel, te rog să remarci că romancierii yankei sunt nişte amfiguri[11] ai marelui spectacol şi nimic altceva. Embrogliază. Dau câte un tun doar pe baza documentaţiei. Îţi iau ochii şi, în timp ce tu te duci cu felinarele la Optrex, ei escamotează subiectul. Nişte şmecheri! Dar

[11] Scriere sau discurs ininteligibile şi lipsite de concluzii (n.tr.).

combinaţiile lor semipreparate şi congelate, bine mersi, eu unul ţi le fac cadou. Prefer bucătăria simplă a noastră, ăştialalţi, care muncim pe spetite în omenesc; în plus, câteodată, când mă loveşte logoreea, bucătăria mea se dă şi la filosofie şi evaziuni literoase.

Ca să mă întorc – a fost de ajuns acest cuvânt, atât de drăgălaş formulat de Marika, în Chanelul ei grej cu găitane cap-de-negru, iertat să-mi fie de către Jérémie. Un cuvânt care ne-a deschis ochii aşa cum dezveleşti o statuie în ziua inaugurării.

Frumoasa ne arată scaunele din salon; ne punem dosurile acolo. Ea deschide un bar, stil cameră de hotel, ca să extragă o sticlă de şampanie şi patru cupe. Decalotează în persoană butelia. Spuma spumegă. Marika îşi pune degetul de-a curmezişul pe gâtul sticlei, pe urmă mi-l dă să-l ling. Uite asta e ea, de-mi vine să o ţepăluiesc la minut, pe covorul de lână.

Ne toarnă ca una care a golit mai multe butelci de brut imperial, decât a golit perechi de bibiloaie paraşuta de pe strada Saint-Denis. Şi distribuie marfa aşa: Jérémie, Béru, eu, ea. Sănătate! Toast fără cuvinte. Ne ridicăm paharele în cinstea usturătoarei înfrângeri suferite. E genială puştoaica mea! Uluitoare în materie de apropouri.

Bea o gură. Câteva băşicuţe aurii îi întârzie pe buze.

— Vă închipuiţi, spune, ce s-ar fi întâmplat dacă vă întorceaţi de acolo fără să se fi întâmplat nimic? La plecare, eraţi absolut convinşi că veţi asista la acea parodie de căsătorie stăpânindu-vă ridicările din umeri şi că pe urmă veţi reveni uşor îngreţoşaţi şi deloc mândri de voi. Dar în loc de asta, domnilor, s-a săvârşit, sub ochii voştri, un triplu asasinat şi o sinucidere! Şi încă în nişte împrejurări care fac ca respectiva crimă să fie unică în anale. Faptul că, într-o primă etapă, suportaţi sarcasmele foştilor voştri confraţi e un tribut firesc plătit circumstanţelor; dar, după opinia mea, aveţi ceva mai bun de făcut decât să vă lamentaţi.

Bea din nou. Şi mandea se ridică să termine cu băşicuţele care îi strălucesc pe buze.

După ce i-am sărutat amigdalele, sub privirea lacomă a celor doi „colaboratori", mă simt bine dispus. Are arhidreptate Marika. Iată că ne propune o enigmă în comparaţie cu care acelea a Măştii de Fier şi a lui Ludovic al XVII seamănă cu jocul celor şapte greşeli. Lasă-i să ne pună la index şi să ne batjocorească! Nu e vorba decât de o clipă grea, care trebuie suportată. Eşecul e singura modalitate de a atrage simpatia celorlalţi. Face să ne fie iertate succesele din trecut. Nu te arăţi belicos faţă de cei care au luat-o peste bot. Doar pe triumfători îi poţi urî. Or, copleşiţi de sarcasme, vom trece neobservaţi, ca toţi câinii bătuţi care se slobozesc cu tristeţe de-a lungul faţadelor cenuşii.

Marika iese o clipă în camera vecină. Credeam că pentru a-şi reface rujul pe care i l-am mototolit – dar de fapt s-a dus să caute două foi de hârtie, pe care le ţine în câte o mână, ca să fie mai lesne de examinat.

— Trebuie să facem rezumatul celor petrecute, declară. Să nu ne abandonăm deducţiilor facile. După cum reiese din povestirea voastră, sunteţi cu toţii convinşi, şi poliţia de asemeni, că moş Lerat-Gondin a pus la cale şi a înfăptuit omorurile. În ce mă priveşte, eu nu sunt la fel de sigură.

Aşază cele două documente pe colţul mesei. Unul este fotocopia mesajul de ameninţare semnat „Charles", celălalt „ordinul de luptă" semnat de clientul nostru – deoarece, ca oameni prudenţi, am hotărât că orice persoană care ne solicită protecţia trebuie să întocmească o notă scrisă în acest sens, ca să evităm contestaţiile şi certurile ulterioare. Astfel încât bătrânul Alphonse a aşternut pe hârtie, cu mâna lui: „Însărcinez Agenţia să asigure protecţia mea, ca şi pe aceea a soţiei mele şi a oaspeţilor mei, pe parcursul zilei de 10 noiembrie".

— Cele două scrisuri sunt funciarmente deosebite, declară radioasa mea daneză. Vasăzică, e sigur că Lerat-Gondin nu a fost autorul textului de ameninţare. În plus, am stat de vorbă cu el în momentul tranzacţiilor financiare şi sunt absolut convinsă că îi era realmente frică.

— În orice caz, el a cerut să se instaleze sistemul de închidere a capelei; nu văd cum s-ar fi putut ca acesta să fie montat fără ştirea lui.

— Şi asta ce dovedeşte? obiectează Minunata mea. Că-i stătea la inimă să protejeze oratoriul care, pentru el, reprezenta sanctuarul unde era celebrată în fiece an dragostea lui romantică. După cum mi se pare, voi credeţi că acest faimos sistem era destinat să te închizi pe dinăuntru; în realitate, el proteja capela de intruziunile din afară.

Se gândeşte niţel şi întreabă:

— Sunteţi foarte siguri că nu există vreo subterană şi vreo trapă secretă îngăduind să intri acolo fără a fi văzut?

— Nici pomeneală! îi certific. Am sondat pardoseala, zidurile, altarul. Totul e plin, pecetluit, de calitate extra. După mine, poliţia a repetat investigaţiile noastre şi a ajuns la aceeaşi concluzie. În mod sigur, unul dintre cei patru ocupanţi i-a ucis pe ceilalţi trei, după care s-a autosuprimat. Şi dacă nu Lerat-Gondin a făcut-o, atunci a fost dulcea lui soţie: o scorpie abominabilă, a cărei simplă vedere îţi dădea fiori de gheaţă pe şira spinării. Acestea fiind zise, poate că autopsiile vor scoate la iveală care dintre ei şi-a tăiat singur beregata. Pentru aşa ceva, ai nevoie de un curaj nebun. Ştiţi, ceea ce nu pricep eu este motivaţia asasinului. Nebunia nu explică totul. Când eşti hotărât să omori pe cineva şi pe urmă să-ţi iei viaţa, nu-ţi trebuie deloc o atât elaborată punere în scenă.

— Spui asta fiindcă eşti un om în toate minţile, declară Marika. Dar poate că, pentru autorul măcelului, era vorba de un sacrificiu ritual. Trebuia să curgă mult sânge înainte să şi-l verse pe al său.

Bérurier îşi toarnă un racord de şampanie, pe care şi-l telefonează cu taxă de urgenţă. Intimidat de Marika, râgâie în pumn în loc să hăulească prin munţi şi pe câmpii cum are obiceiul.

— Trebuie să ne punem pe treabă fuguţa, îndată, cât ai zice peşte, ne îndeamnă apoi.

— Ce înţelegi prin asta, Slăninăţia Ta? face domnul Blanc.

— Hopa, uite că Negusul iese la suprafaţă! se stropşeşte Maiestatea Sa Ventripotentă; ce înţeleg prin asta, bucheţel de liliac alb, este că trebuie să aflăm cât mai multe cioace despre tipii care a venitără să-şi joace rolurile lor la nunta falşă. Adineauri i-am lăsat pe tăntălăul care o făcea pe primarele ca şi pe cele două fătuce ale lui în staţia de autobuz. Nainte să ne despărţim i-am cerut adresa şi el mi le-a dat, oficial, şi pe aia a popii şi pe aia a muzicistului.

Halal de tine, câine de vânătoare ce eşti! Adevărat copoi acest Alexandre-Benoît Bérurier. Indiferent de împrejurări, nu-l poţi împiedica să poliţieneze – apostolul. Are chestia asta în vine.

— Ce speri de la victime? mormăie Jérémie.

— Uneori victimele ştie la fel de mult ca şi vinovaţii, enunţă pretinarul meu.

— Până şi când sunt moarte?

— Care-i diferenţa? Morţii are un trecut, ca şi viii. Cei trei nenici care, de ani de zile, venea s-o facă pe zuavii la alde Lerat-Gondin pe 10 noiembrie, mă interesează ce credea despre ei.

— Şi crezi că cei doi inşi cu gâtiţa tăiată or să-ţi spună? se încăpăţânează Mister Bianco să-l contreze.

— Ei nu, dar poate familia lor. În orice caz, primarul o s-o facă, fiindcă e viu şi nevătămat, ca tine şi ca mine.

— Alexandre-Benoît are absolută dreptate, întăreşte Marika.

— Mersi, puicuţo. Pentru adevărul ăsta, o să-i cer marelui ticălos să-ţi pună o limbă în spirală, de cameleon. Şi dacă o fi uitat cum se face, îţi stau la dispoziţie pentru o demonstraţie gratuită. După cum te văz, pun pariu că o bimbirică precum a matale e la fel de savuroasă ca tartele lui Berthe a mea.

Marika roşeşte şi zâmbeşte. Jérémie, excedat, declară că ei nu, pe bune, nu mai e în stare să suporte frecventarea porcilor de expoziţie agricolă. La el acasă, s-a deprins cu micuţii mistreţi bruni şi simpatici. Şi se ridică, spunându-ne că vrea să plece. Când intri în *grosso modo* al Leului şi când nevasta îţi face un *wadu wahu* precum cel din dimineaţa asta, e mai bine să

nu insişti şi să rămâi acasă pentru o siestă de mare spectacol. E şi mâine o zi. Ciao (ori *ceau,* la alegere)!

Şi iese trântind uşa.

Bérurier ridică din umeri.

— Vrei să-ţi spui ceva, dom'şoară Euréka? Ce-i nasol la negri nu-i că e negri ci că are, oficial, creierul cârlionţat. Degeaba îi vaccinezi şi-i înveţi să citească, că le rămâne mereu o râgâială cu miros de misionari prost fripţi.

CÂNTUL 5

„Primarul” se numeşte Gaston Bézuquet (ca în Daudet) şi de altfel păstrează, în accent, miroazne de ailloli. În filme, interpretează roluri mărunte: câte un paznic de vânătoare, un notar, uneori câte un brutar. Are patruzeci de ani bătuţi, e roşu la faţă, cu ochi de prealcoolic – şi calviţia trebuie să-l exaspereze, dacă e să judec după ultimele smocuri pe care le lasă să crească aidoma unor laţe de hun şi pe urmă le lipeşte de craniul turtit, paradit de o cicatrice ticsită de remuşcări, pe care i-a lăsat-o un accident de motocicletă.

Locuieşte cu mama lui, o doamnă ce seamă cu o retuşoare de la un magazin de confecţii – dintre acele persoane cu un strop de mustaţă şi cu buzele mereu pensate, din pricina acelor ţinute în gură. Înfăţişare de văduvă bolnavă (stomacul). Doamna îşi creşte nepoatele, a căror mamă s-a dus în acelaşi accident care a făcut să plesnească dovlecelul lui Gaston.

Cele patru personaje, traumatizate de crudele evenimente din timpul dimineţii, s-au îngrămădit în faţa televizorului ca să încerce să alunge, prin imagini din conservă, cadavrele oferite privirilor lor.

Bătrâna trăsneşte şi bufneşte cum că e ceva ruşinos să le dai un asemenea spectacol unor delicioase fetiţe care vor rămâne marcate de el pe toată viaţa. Ce nopţi le aşteaptă pe scumpele nevinovate! Şi de la cine să reclami daune interese? Ar trebui să pui afacerea asta în mâinile unui avocat.

Comediantul o contrazice, deloc mândru de a fi jucat un rol în acea parodie de mariaj. Îşi dă bine seama, după ce s-a distanţat, că perechea în cauză era dusă cu sorcova. Prezenţa noastră, a Marikăi şi a mea, îl reconfortează oarecum. Fără îndoială, fiindcă tovarăşa mea e răpitoare, ceea ce nu cere niciodată de mâncare, iar eu mă aflam azi dimineaţă în aceeaşi galeră cu el.

Spune:

— Vă daţi seama ce se întâmpla dacă acea capelă ar fi fost mai mare şi am fi încăput înăuntru fetele şi cu mine?

Locuiesc într-o căsuţă de piatră, la Courbevoie. Un soi de felie de pateu cu coajă, cenuşiu-poros, cu câteva motive de faianţă, în arc de cerc deasupra ferestrelor. Fără o grădiniţă propriu-zisă; doar cu o alee mărginită de plante anemizate şi ducând, dinspre străduţă, către peron.

— E prima oară când aţi jucat rolul de primar pentru alde Lerat-Gondin?

— Nu, a patra.

— Cum v-aţi descoperit unii pe alţii?

— Într-un film televizat, acum patru ani, jucam tot rolul unui primar. Lerat-Gondin mi-a scris la postul televiziune, care mi-a remis scrisoarea. Mă întreba dacă accept să fac o prestaţie particulară, bine plătită. Am acceptat. Atunci ne-am întâlnit. Mi-a explicat că, la fiecare 10 noiembrie, soţia lui şi cu el îşi retrăiau momentul căsătoriei. Era un act de dragoste. Am găsit chestia asta un pic nebunească, dar şi simpatică.

— Vă luaţi, în mod obişnuit, fetele cu dumneavoastră?

— Nu. Cei doi chemau o adolescentă niţel retardată care ţinea trena, dar care, la ultimele căsătorii, n-a mai fost. Anul ăsta, Lerat-Gondin m-a întrebat dacă nu ştiu vreo fetiţă în stare să asigure rolul de domnişoară de onoare. Mi-a venit ideea să i le propun pe cele două puştoaice ale mele. El a acceptat cu entuziasm.

— Ce mai idee ai avut şi tu, bietul meu Gastounet! îl ceartă retuşoarea.

— Nu puteam prevedea ce-are să fie! replică ilustrul.

— Când aţi celebrat prima căsătorie la Louveciennes perechea se deda şi ea întâia oară la parodia asta?

— A, nu. O făceau, deja, de multă vreme. Dar cel care îl jucase pe primarul înainte de mine căzuse paralizat. Pierre Lagrelotte, îl cunoşteam; făcusem nişte postsincroane împreună. Bea de rupea pământul.

— Preotul fusese acelaşi?

— Da, de la bun început. Specialist în filme *hard,* fiindcă avea un membru nemaipomenit. Trebuie să ştiţi că era fost polonez: Serge Grokomak[12].

— Gastounet! protestează mama. Nu spune grosolănii.

— Eu le spun, dar el le făcea! O, la, la, ce mai vână! De exemplu, în pelicula *În genunchi, că trece Gogu,* compostează zece damicele în şir – şi fără trucaj! Zece fete, într-un singur cadru. Şi voi adăuga că toate puse capră, ceea ce, după mine, e şi mai performant, nu?

— Gastounet! Vezi că vorbeşti nişte orori! îl dojeneşte mama.

— Nu sunt orori, mamă, e viaţa. În sfârşit, viaţa bietului Grokomak. Notează că acuma nu mai riscă să frigă – fără tăietură în cadru – zece paraşute.

— Şi interpretul la armonium făcuse parte din distribuţie înainte de intervenţia dumneavoastră?

— Da, dar el era din Louveciennes şi îi cunoştea pe Lerat-Gondin.

— Cum s-au desfăşurat căsătoriile precedente?

— Foarte bine. Eu îmi făceam simulacrul meu, Grokomak pe al lui. Îi îmbrăţişam pe miri şi ne întorceam în casă pentru recepţie. Nu aveau loc

---

12 *Gros comaque,* (argou) „uite aşa de mare" (n.tr.).

orgii bizantine, dar se serveau felii de pâine prăjită cu unt, iar şampania era destul de rece.

— Eraţi bine plătit?

— Mă socoteam fericit. Pentru cât aveam de făcut? Aţi văzut şi dumneavoastră.

— Ce părere aveaţi despre alde Lerat-Gondin?

Aici el se gândeşte o ţârâ. Fie că te trezeşti un Léautaud, fie că te culci cu Léotard[13], nu te poţi pronunţa iac-aşa, pe nepusă-masă.

— Adevărul e că nu prea înţelegeam cum de el era îndrăgostit de ea până peste cap. Aţi văzut-o pe doamna aceea, nu? Adevărat dragon!

— Gastounet, nu-i critica pe semenii tăi, te rog! predică scumpa mamă.

— O să-mi fie necaz pe mine că am fost semenul acestei harpii! declară Gastounet. Era otrăvită, paceaura! Numai fiere! Nu scotea pe gură decât proteste şi observaţii nelalocul lor. Nu mai târziu decât azi dimineaţă i s-a părut că rochiile fetiţelor sunt prea scumpe. Deşi nota de plată îi fusese înmânată ei direct şi le dusesem pe micuţe la adresa indicată chiar de ea.

— Aţi văzut sabia în capelă, după măcel?

— Bineînţeles. Era plină de sânge.

— Unul dintre cei doi soţi o avusese asupra lui în timp ce dumneavoastră celebraţi „căsătoria civilă".

— Credeaţi asta?

— Mi se pare ceva aproape sigur, dacă nu cumva obiectul fusese în posesia lui Grokomak sau a lui Le Ossé, ceea ce pare îndoielnic.

— Într-adevăr.

— Gândiţi-vă, domnule Bézuquet. Refaceţi în minte atitudinea celor doi miri aflaţi în picioare în faţa dumneavoastră. Care dintre ei vi se pare acum, după consumarea evenimentelor, cel mai potrivit să disimuleze sabia în haine?

Omul clatină din cap.

— Greu de spus. Ea sub jupoane, cu rochia aceea amplă, sau el în pantaloni...

— Un iatagan are lama curbă.

— Adevărat. Să zicem atunci că pentru ea ar fi fost mai uşor.

De câteva clipe, Marika nu mai participă la interogatoriu. Stă de vorbă, mai la o parte, cu cele două fetiţe, care îi arată păpuşile lor. Mi se pare că ar trebui să-i torn un bebeluş danezei mele. Doamna are treizeci şi doi de muguraşi pe ramură, aşa că i-a venit timpul s-o facem. Maternitatea îi dă

[13] Joc de cuvinte intraductibil, pornind de la numele unor persoane. *Au tôt,* „devreme", *au tard,* „târziu" (n.tr.).

mâncărimi, o văd după felul cum se uită la cele două fetiţe cu mutre atât de ingrate.

În cele din urmă, ca şi cum nimic nu s-a fi întâmplat, retuşoarea s-a întors la emisiunea ei. Damele de vârsta asta au obiceiurile lor, bine înrădăcinate. Ticăloasa asta de televiziune le ţine loc de reper (şi de reparaţie). Acum, ceasurile au devenit inutile. După moacele care se năpustesc în acvariu, ştii cât e ora, cu aproximaţie de doar câteva minute.

— Aveţi senzaţia că, până la închiderea uşilor capelei, totul se desfăşurase ca şi în trecut?

— Da, cu excepţia faptului că acum participau fetele mele. De altfel, din cauza lor am rămas afară. De obicei, mă aşezam lângă armonium.

— Dumneavoastră aţi hotărât să nu intraţi?

— Nu, bătrâna mi-a cerut să rămân afară, ca să le supraveghez pe micuţe.

Iată ceva interesant. Din ce în ce mai mult sunt înclinat să cred că vina îi aparţine „miresei", cu muia ei de cucuvea plină de ură. Ceea ce, totuşi, mă ţine încă în frâu e sângele care începuse să şiroiască pe trena ei; dar la urma urmei, poate că nu era vorba de sângele propriu? Dacă a început prin a tăia dovlecelul tipului ei, întrucât acesta din urmă se afla alături de dânsa, borşul se putea vărsa drept pe voal.

Dar degeaba întorc pe toate feţele acest sângeros fapt divers, nu izbutesc să ies din starea de stupoare înfricoşată. Ce bizară hecatombă! Desigur, un creier deranjat e în stare de orice; dar crimele săvârşite cu sălbăticie în acea capelă minusculă, sumbrele omoruri orbeşti nu au nimic coerent.

Îmi pun o întrebare aberantă: „Dacă ai fi fost nebun de legat, însetat de răzbunare, crezi că o asemenea criză sângeroasă ar fi domolit, cât de cât, ceva în tine?" Şi, fireşte, fiindcă sunt oarecum rezonabil, răspunsul meu e negativ.

— Vă daţi seama că, de n-ar fi venit puştoaicele mele, aş fi intrat în capelă, ca şi în anii ceilalţi, şi mi s-ar fi tăiat şi mie bostănelul? exclamă Bézuquet.

O astfel de ipoteză îl dă cu rotiţele în sus. Moartea celorlalţi o acceptă cu destulă detaşare Gastounet al mămichii; dar perspectiva celei a lui îl aruncă în indignări zguduitoare. E mai mult traumatizat de faptul că ar fi putut fi ucis decât de asasinarea prietenilor lui.

— Îi frecventaţi pe ceilalţi participanţi, adică pe falsul preot şi pe veritabilul muzician?

— Vă repet că Grokomak şi cu mine am jucat în filme împreună. Dar înainte ca el să se lanseze în porno.

Îşi muşcă buzele:

— Evident, când umbli cu un paraipan ca al lui, faci carieră în domeniul ăsta!

— Gastounet! aruncă la voia întâmplării retuşoarea, fără a înceta să privească prestaţia Madonnei în ultimul său videoclip.

Bézuquet ridică din umeri.

— De când polacul juca în filme „X”, situaţia lui s-a ameliorat. Notaţi că nu arunc cu piatra. Poate că şi eu, de-aş fi avut ăia treizeci şi cinci de centimetri, aş fi încercat să profit de pe urma lor.

Şi mărturiseşte cu un oftat:

— Dar nu e cazul!

Ceea ce lasă de bănuit, în găluşca rotundă de pe sub nădragii lui, nişte biete ciozvârte lipsite de glorie.

— Cum îşi ducea viaţa ilustrul dumneavoastră confrate?

— Avea mereu pe lângă el câte o damicelă trăsnet. Îşi putea permite s-o pună cu femei elegante! Treizeci şi cinci de centimetri, vă daţi seama? Asta-i culmea culmilor ridichiei!

— Într-adevăr. E puţin lucru pentru un pitic, dar mare lucru pentru un muştiuc, convin eu. Copii avea? Şi asta şi-ar fi putut permite cu scula de care vorbiţi.

— Habar n-am. Fără îndoială, fiindcă, pe deasupra, era şi polonez. Dar ştiţi, copiii nu sunt o problemă de membru. Priviţi – gabaritul meu modest nu m-a împiedicat să am două fetiţe răpitoare.

Întrucât nu mai am mare lucru de aflat, îi fac semn Marikăi şi ne luăm rămas bun de la această stimabilă familie, profund şocată de tragicele evenimente atât de măiestrit descrise mai sus.

•

O dată aşezată lângă mine în Maserati, Marika îşi ascunde mâna stângă între mâinile mele valoroase, ca pentru a o încălzi. E un gest care i-a devenit familiar. Uneori o împinge mai în jos – şi nu lipsim a staţiona într-un colţ discret, ca să dăm curs liber efuziunilor noastre spontane. Amorul trebuie degustat la botul calului. Nimic nu e mai nasol decât să amâni chestia asta pentru când ai întâlnire. Cum poţi fi sigur, cu câteva ore sau chiar zile înainte, că vei fi operaţional? Degeaba treci drept un *hot rabbit* şi ţi-a căzut cu tronc o gagică – sunt cazuri când clipa te trădează. Îmi aduc aminte de o partidă grozav de râvnită, cu o piţipoancă sublimă, despre care îmi făgăduiam marea (tăvăleală) cu sarea. O întâlnesc pe un drum săpat într-un mal înalt, în spatele proprietăţii lui bărbatu-său, şi ea se îmbarcă, supusă, în droaşca mea care, cred că era o MG decapotabilă. Şi, pe nepusă masă – uraganul vine de la Navaronne!

În măruntaiele mele.

Taman când ea începuse să mi-l bibilească pe Chelbosu, ca să-şi pregătească o după-amiază cu un faun. Pare o prostie când o spui. Trebuie

să îndrăzneşti să o faci. Eu îndrăznesc totul. Sunt sigur că l-am prins pe Dumnezeu de un picior. Şi când colo, un bocluc intestinal. Sosit în zbor. Fără să strige „Păzea!" şi nici alte chestii. Monumental. Vacarm! Trombă! Purcelul de lapte pe care îl halisem la amiază şi care, pesemne, nu avusese strălucirea lucrurilor nou-nouţe. Nimic mai trădător ca purcelul de lapte! Hârtie de muşte, nu altceva!

Şi aveam de-a face cu o mămică pe care o vrăjisem de infinituri întregi! Snopi de trandafiri, bomboane de ciocolată fină, balalaică la telefon în lipsa negustorului ei. O fenomenală pregătire de artilerie. Şi acum, înţolit indescriptibil! Puţuluit din pimniţă până-n pod! Şmirgheluit, uns, parfumat! Niciun por care să ne degajeze efluvii de zece mii stropul. Iar madameza consimţitoare, învinsă, oferită, cu mânuşiţa pe modulatorul meu de frecvenţă. Marfă! Nu mai lipsea decât urcarea treptelor finale în drăguţul han stil flamand degenerat, cu pereţi din bârne şi cărămidă şi cu muşcate pe antablamente. Şampania stătea deja cu poponelul în gheaţă şi cu şervetul în jurul gâtului. O fiesta îmbătătoare cât cuprinde. Destrăbălarea anului. Proiecte brodate cu fantasme.

Îmi migălisem participarea, amănunţisem orchestraţia; eram hotărât să-i săvârşesc chestii deloc obişnuite. Ceva rarisim, excepţional, cum ar fi, de pildă, o prelungire a circuitului turistic pe intrarea de din dos. Mă dau în vânt să practic asemenea iureşuri la cocoanele din high-life. Umilite şi obidite, cum ar fi scris Dostoievski. Să le fac să geamă din Popocatepetl pe damezele astea! Şi ele să te implore rugându-te să nu le supui în felul ăsta. Pentru ca pe urmă, la ora ceaiului, să le priveşti cum se aşază în diagonală pe scaun. Cum îşi mută de pe o coapsă pe alta dosuleţul dureros. După astfel de delicii descopăr că trebuie să fiu de stânga. Sodomia nu e făcută pentru cameriste. Nu, nu, niciodată cu fetele sărmane! E o cioacă practicată cu gagicile în Chanel, cele care au timp să ia băi de şezut cu spumant, în bideuri cu monograma lor, făcute pentru mica ecvitaţie post-coitum.

Dar am uitat de unde plecasem. Ce mai nevoie de pălăvrăgeală, uneori, la un tip aşa de tăcut ca mandea! Capabil să stea zile întregi fără a scoate o vorbă, în timp ce majoritatea oamenilor pot mai lesne să stea ani întregi fără a citi!

Mă îndepărtez de subiectul care constă în relatarea diareii monstre căreia i-am căzut victimă în cursul acelei după-amiezi rezervate voluptăţii. Cu frumoasa burgheză din Calais care, cu mâinile şi picioarele legate, şedea cu bipoaşca în aer, şi cu tine, Casanova, cu tine, Don Juan, care bolboroseai ca toate privăţile din Gara Lyon într-o zi de grevă perlată a feroviarilor. Şi pe urmă nu te-ai mai putut ţine – şi, pe nepusă masă, fleoşc! În pantalonii Cerutti, iubite al meu prieten! Puţind infernal, ca scumpele maşini ale

vidanjorilor de altă dată. Şi dama care nu-şi dă seama pe loc. Care *nu poate* crede aşa ceva. Care îşi continuă manipulaţiile frivole, în timp ce tembelul ăla de purcel, mort prea devreme dar mâncat prea târziu, continuă să-ţi paradească măţăraia, de-ţi vine să-ţi dai sufletul!

Drace, există în viaţă şi momente nefaste. Nu le poţi prevedea niciodată. Eşti prea organic şi putrescibil ca să poţi împuşca în Lună. Îţi închipui că-ţi vei implânta sabia ca un senior, idiotule. Şi, în loc de asta, când vine momentul, te baligi ca o vacă! Şi, după aşa cevaşilea, de ce ai mai vrea, să intri în Academia Franceză? Să devii preşedinte al Clubului Rotary sau al Republicii? De vreme ce *te poţi* scăpa pe tine în timpul urcării pe tron, al salutului adresat alergătorilor, al înmânării Marelui Cordon Ombilical al Balivernelor? Eşti foarte sigur de nimic! Doar că o să mori. Ba şi asta riscă să te apuce taman când îţi hăpăi supa, caraghiosule! Cu nasul în fideluţa fierbinte, o să-ţi dai seama că nu-ţi mai dai seama de nimic. Din cauza asta consider că *momentul* e ne neînlocuit. Trebuie să fulgeri laolaltă cu el. Să bei, să o pui când ai gâtiţa şi marafetul apte. Fiindcă imediat o să fie prea târziu. Îţi jur că va fi prea târziu. De ce plângi? Trage-mi o ciocuială în loc să bâzâi! Fă-te că ne iubim. Ai să vezi, e un joc fabulos. *Trivial pur suit*! Urmărire trivială. Dar niciodată nu ne ajungem din urmă.

•

Ea şopteşte:

— Ştii ce-am aflat de la fetiţele alea, scumpule?

Într-adevăr, Marika mea de vis are marota chestionării copiilor. Le cunoaşte limbajul, ştie să le inspire încredere.

— Mă întrebam şi eu ce tot şuşoteai cu ele, într-un colţ.

— Sunt absolut sigure: actorul care juca rolul preotului a acţionat telecomanda uşilor.

Reacţionez cu moderaţie, având în vedere că mergem cu o sută cincizeci la oră.

— De ce ne-am îndoi de aceşti copii nevinovaţi? Mi-au spus că, în timp ce vorbea, domnul părinte a scos dintr-un buzunar o cutie neagră. Credeau că, pe sub odăjdiile preoţeşti, îşi căuta batista; dar nu: a scos contactorul. Şi chiar atunci cele două canaturi s-au închis, cu atâta violenţă, că au tras de trenă, smulgându-le-o fetiţelor din mâini.

Tace, dar continuă să-mi zgândăre protuberanţa, ceea ce nu face decât să-i dea o senzaţie de bună stare.

Strigătul ei spontan de odinioară era foarte întemeiat. Afacerea asta e pasionantă!

CÂNTUL 6

Serge Grokomak ştia să folosească bine mălaiul câştigat de pe urma instrumentului. Trăgea tare cu marafetul său omul cu ciot barosan. Îşi oferise un apartament hoţ, pe malul Marnei, într-un mic imobil numit de înalt standing. La etajul doi, uşi cu geamuri, de la care puteai privi cum înecaţii coboară spre Paris. Mobilierul? Gen Omul-care-slăbeşte, de la Galeriile Barbois. Sobru, funcţional, cu proiecte de stil. Lampadar din fier forjat, cu abajur de rafie. Pe pereţi, pânze ca lumea: un Duponssel din epoca hepatită virală, un Rémy-Lafrage paleolitic şi două acuarele în ulei de Wilfrid Panoche reprezentând canalul Mont Blanc cuprins de gheţuri.

Am fost primiţi de o gazelă platinată; atât de înaltă, încât umblă cocoşată în arc de cerc, iar piepţii îi seamănă cu două decoraţii agăţate de o parte şi de alta a rochiei negre.

Circulă între nişte valize deschise, unde sunt îndesate, claie peste grămadă, lucrurile ei personale, penduleta de marmură albă din dormitor, o cupă de argint argintat, bijuterii, săpunele în celofan, hârtie igienică satinată, un bronz reprezentând un armăsar pe cale de a încăleca un jokeu, două cartuşe de Pall Mall, două de cerneală Waterman, unul de dinamită, unul purtând numele unui faraon ilustru, o carte despre Louis Dominique Cartouche (1693-1721), tras pe roată în Place de Grève, şi o acvaforte reprezentând Cartuşeria din Vincennes.

Scena este elocventă, ba chiar grandilocventă: doamna se pregăteşte să-şi ia tălpăşiţa, şterpelind cât mai abitir. Durerea nu e deloc vizibilă pe moaca ei de borfetă ale cărei buze s-au crăpat de pe urma ciocuielii unei prea mari cantităţi de muştiuce. Ochii îi sunt stinşi, mişcările obosite, bucălatul desfundat de intemperii şi faciesul feştit ca în teatrul chinez.

Privindu-mă pe ştergătorul de la uşă întins cât un hipodrom, mă etichetează de la bun început:

— *Şi* dumneata eşti de la poliţie?

În loc să o asigur că nu, intru urmat de cea mai armonioasă dintre umbre.

Mătăhăloasa iapă narcomană nu încearcă s-o facă pe văduva copleşită de durere. Nenea Rangă i-o trăgea tare, îi asigura levierul şi cazarea – şi, mai departe, duduia n-avea treabă. Acuma, că el e mort şi e şi dus, dumneaei o să meargă să se planteze prin alte părţi, pe la alţi nene – şi cu asta basta.

— La dracu', ce-ar trebui să vă mai spun? se înfurie persoana, dar pe un ton obosit. Trăiam împreună de şase luni. Era un tip cu sculă ca de taur, nu

băiat rău, dar iute la mânie, cu pasiuni ciudate. Nu văd ce-aş putea inventa ca să-l fac mai bun. A fost omorât de nişte descreieraţi, e nasol, dar ce nevoie o fi avut să meargă acolo să o facă pe idiotul, când cu ciomagul lui câştiga tot ce-i dorea inima? N-avea decât să-şi înghită mai departe pilulele erectile şi să desfunde bumbăreţele care îi erau indicate sub lumina proiectoarelor. Nici măcar coloana sonoră nu mai era treaba lui. Se făceau post-sincroane – şi un altul mugea în locul lui, un fost bariton de la opera din Bordeaux, care te făcea să te uzi numai auzindu-l cum mima că-şi dă obştescul stupit. El se mărginea să le ţepăluiască pe damele alea, după ce aduceau un certificat că sunt seronegative, fiindcă în materie de SIDA Sergio era foarte strict.

Bun, pălăvrăgeşte de una singură, cu glasul epuizat, de femelă străbătută de kilometri de cale ferată şi umblată prin păduri de ciomăgele împietrite, pe care trebuie să le reanime altfel decât spunând – şi o dorinţă, sărmana!

Îi simţi singurătatea din felul spontan cum o apucă sporovăiala. În ciuda oboselii nemăsurate, ciripeşte întruna Geneviève (ăsta îi e numele: Geneviève Ripaton[14]). Singură, asta da, singură pe scândura ei cu măţiguşe, ca un fakir pe scândura cu cuie. Şi-mi aduc aminte de unul, un fakir, într-o cuşcă de sticlă. La Lyon (Rhône), culcat pe cuie, jigărit şi însângerat, emaciat, ierbos, livid, născut la Saint-Priest sau la Nivolas, desigur, ajunând zile întregi ca să-şi câştige pâinea – o, sinistră şi ticăloasă ironie! Cu o cutie pentru ofrande pusă în faţa cuştii. Sub controlul uşierului, îmi amintesc perfect. Uşierul tocmai venise să pună sigiliile; în şuba lui îmblănită, jenat că se pretează la asemenea saltimbancării murdare. Papainoagele fakirului nu erau foarte *clean.* Uşierul era gras şi cu casă la stradă, genul curte şi grădină. Fakirul – un biet nefericit, niţel mistic, niţel şarlatan, închis în acel loc al supliciului. Pretinzându-se tăietor de lemne în pădurile sacre. Chandernagor! O duşcă de vin alb, rafinat pe tejgheaua Indiei. Fakirul din Villeurbane sau din La Mûlatière, sub pasajul Bazarului de la Hôtel De Ville, Place des terreaux. Verzuliu pe cuiele lui, care îi pricinuiau dureri de moarte. Sub controlul uşierului care halea la Vettard, Léon, în Lon, Nandron, Bocuse – toată nobila nomenclatură a marilor pasionaţi.

Încet şi din nemâncare[15] îşi face pasărea cuib!

Îl revăd, străpuns de cuie, în cuşca lui de sticlă. Neclintit, cataleptic şi jegos. Cu privirea fixă a unuia pe jumătate mort; cu unghiile negre şi cu murdărie în locurile unde aceasta se depune cu prioritate: călcâiul lui Ahile, gleznă, partea de jos a gambei. Aşteptând cu stoicism mărunţeii şi meditând la prostia ruşinoasă şi la egoismul universal. Nefericit, dar apărat vremelnic

---

[14] *Ripaton* (argou), „picior" (n.tr.).

[15] Joc de cuvinte intraductibil: *petit a petit,* „încetul cu încetul"; *petit appetit,* „slabă poftă de mâncare" (n.tr.).

de către sticla acvariului său stupid. O, frate al meu fals fakir, căruia în clipa asta scândura cu cuie trebuie să-ţi ţină loc de capac!

Şi maica Ripaton, găliganca de boarfă platinată, cu machiaj borfesc, ne povesteşte, fără a i-o fi cerut, viaţa lui Grokomak hăndrălăul. Un om de treabă, însă cu darul beţiei. Vodcă poloneză, fireşte: *the best*! Deversa câte o butelcă la fiecare masă. Şi în zilele de sărbătoare, o practica pe cea extra forte, de 90 de grade! Trebuie să ai înghiţitoarea blindată ca să gogâlţăi o asemenea apă de foc! Măţăraia îmbrăcată în clorură de vinil! Ei bine, chestia asta îl făcea scandalagiu. Şi o bumbăcea pe madama, ceea ce nu era dezagreabil, fiindcă totul se termina cu efuziuni delicate şi străpungeri gigantice – cum avea el sabia ascuţită, după prestaţiile din studiouri. Un indicibil al toroipanului nenicul! Cazul secolului, ce mai! Cu cât trudea mai mult, cu atât mai bine bătea putineiul, Impetuosul. Viaţa lui? Cunoscuse, după divorţ, liote de gagici şi făcuse cam toate meseriile înainte să dea peste cinemaul pur şi pe urmă să-şi afle calea regală în coţăiala pe peliculă. Era angajat cu luni de zile înainte. Carnetul său de bal era încărcat ca un tomberon cu sfeclă. Coadă de Aur fusese poreclit în industria filmului porno. Ceea ce îi crease complexe de superioritate. Îşi rostogolea bibiloaiele Grokomak. Nici nu-i veneau bine în vizită amicii pentru un pocheraş că, înainte de a aşterne postavul verde, el le punea la video ultimul film. Nu vrem să vedem şi noi unul, în memoria memoriei lui?

Marika spune că o să meargă să cumpere.

Ei bine, şoricelul meu e o arzoaică afurisită, însă are un declanşator firesc, pasiunea pentru mandea îi e de ajuns, temperamentul fierbinte făcând tot restul. Aşa încât sunt convins că nu filmul porno ca atare – cum ziceau Michel Rochard, Jacques Chirac, Jean-Marie Le Pen (care a găsit o bună spatulă) – o interesează, şi nici ciomăgelul supradimensionat al polacului, ci comportamentul personajului.

Miss Văduvioara se duce la un cvasi-corner prevăzut cu o nişă vastă, unde se află, etichetate în bună regulă, casetele filmelor turnate de Serge.

— L-aţi văzut pe ultimul, *Micuţele clistiruite*? Deşi riscă să vă facă greaţă. Nu, o să vă pun *Marile bipoşti sub Lună,* care e fermecător şi pe alocuri comic. În timp ce dumneavoastră îl vizionaţi, eu o să continui împachetatul, fiindcă trebuie să mă cărăbănesc înainte de ora opt; fosta lui se întoarce din Belgia, unde locuieşte cu fata lui Sergio. Pare că e o acritură de prima clasă. Şi, în cazuri ca ăsta, nevestele părăsite îşi iau revanşa, vă daţi seama. Dacă n-o tai înainte de sosirea ei, n-o să mă lase să-mi iau nici chiloţii.

Tot sporovăind, porneşte aparatul video. Filmul demarează brusc, înainte de generic, printr-un număr de felaţie controlată. Plan gigantic al unui supermuştiuc la care cântă o gură roşie ca macul. Ca fundal sonor, gemetele

unui cuplu în slobozire. Genericul se derulează pe această scenă interesantă, de tutuire împinsă până la ultimele expresii.

La finalul genericului, gura se retrage, ca să lase ţeava de puşcă să se exprime liber. Ceea ce ea şi face, umplând de alice ecranul.

— Ăsta era Serge! Ne anunţă triumfător Geneviève Ripaton, fără a se opri din împachetatul unui barometru cu mercur, montat pe un soclu de lemn fals, „învechit" cu mâna.

Filmul începe. Panoramic al unei nopţi de vară la sat. Superb! Aparatul se apropie de un lan de grâu. Descoperim nişte forme albe, care se agită. În fundalul imaginii, un castel de mari proporţii, cu turnuleţe. Obiectivul aduce în plan apropiat una dintre forme, îngăduindu-ne să distingem o femeie în cămaşă de noapte, care ţopăie prin grâul pârguit. Un faun o urmăreşte. Un băiat păros, îmbrăcat doar cu o vestă de blană. Mascat. Mutra de cauciuc e aceea a lui King-Kong. Simţindu-se gata a fi prinsă, fugara se trânteşte în grâu, răsturnată. Contracâmp către Luna plină. Peste care trec câţiva nori destrămaţi, evocând o împroşcătură de ştii tu ce. Un nou contracâmp. Doamna stă pe spate, suflecată, cu gaibaracele în V, oferită. Molusca ei încomată cheamă, pe surdo-muteşte, un complement firesc. Şi îl obţine, deoarece faunul îngenunchează între papainoagele damei învinse. Mădularul îi e atât de consecvent, încât l-ai putea lua drept tubul unui tun de 155.

Viitoarea victimă şi-a acoperit faţa cu mâinile, ca şi cum ar fi vorba de un punct nevralgic al persoanei sale. Şi nu se înşală, fiindcă *the monster* se caţără, în genunchi, pe corpul ei, până ce vigoarea îi ajunge în dreptul figurii apărate. Şi dă câteva lovituri cu toroipanul peste mâinile protectoare. În cele din urmă, nefericita trebuie să înşface măciuca. Drept care îşi dă seama că individul nu ţine să o facă fericită pe dumneaei. Reviriment complet. Trompetele din Aida. Gloria patriei cântaţi fanfare.

Ei bine, cum o fi, cum n-o fi, până la urmă tot la chestiile clasice ajungem. Asta îi dă gata pe cei din industria „X": e greu de tot să inovezi. Hăpăiala capişonului, bimbirica limbidinoasă, ţepăluirea urbi et orbi, plus frichinelile complementare – doar interpreţii se schimbă, acţiunea rămâne aceeaşi. Şi totdeauna se termină la fel. Absolut întotdeauna, îţi garantez! Strănutul messirelui, marele muget al cucoanei; şi, drept corolar, discursul ulterior. Te avânţi şi te pleoşteşti.

Mă întreb dacă voi rezista şocului. E atât de trist să-l vezi copulând pe bărbatul acesta, acum cu beregata tăiată! Timp de o clipă, scena devine suprarealistă, printr-un *gros plan.* Apoi partenerii trec la un alt exerciţiu, şi atunci responsabilul cu punerea în moluscă – pardon, cu punerea în obscenă, îşi îngăduie un plan tăiat: cele două moace ale cuplului, reunite. Ca

să obţină un efect. Toată lumea crede că ne va arăta „Frumoasa şi Bestia”, King-Kong şi Ofelia. Sfânta Blédine şi leul. Monstrul în rut şi tânăra pradă supusă. Dar în loc de asta, *surprinse, surprinse*! O figură de coşmar se înscrie alături de aceea, a violatorului mascat. Capul bătrânei vrăjitoare din Albă ca Zăpada. Nas coroiat, alcătuind cu bărbia un spărgător de nuci. Ochi înfundaţi în orbite negre. Păr sur, încâlcit, atârnând în laţe. Negi protuberanţi care umplu muia de coşmar. Dantură ştirbită, cu găuri negre. Darul infernului!

Chipurile se dezunesc, şi King-Kong se trage niţel înapoi, ca s-o manevreze pe baborniţă. O întoarce cu spatele, o sileşte să se aplece şi-i saltă cămeşoiul în cap. Hoaşca oferă un trup destul de cărnos, deşi fleşcăit pe la toate rotunjimile. Agresorul în aer liber îşi scoate frigarea feroce şi, cu o autoritate convingătoare, o plantează în harpie. Proţăpeală impetuoasă, pe uscat! Fără codeală. Insolenta lovitură de ciomag a soldăţoiului cuceritor. Fără milă faţă de strămoaşă. Vaselina *prohibited*! Cu atât mai rău pentru ea dacă tenderul îi îndură prost asaltul. Colosul e în grabă mare. Fără serviciu pregătitor, vă rog! Atacă, de la bun început, printr-un galop dezlănţuit. I se fâlfâie de supra-încălzire, banditul golan. Haida-hai! Cavalcada căzăcească se năpusteşte prin stepa băbăciunii. Maicamare trece printr-o perioadă indecisă, înainte de a-şi domina durerea. La vârsta ei, nu te mai lubrifiezi neam! Secreţia e un izvor care seacă în iarna bipoaştelor.

Însă natura fiind generoasă, persoana reuşeşte în cele din urmă să-i ofere sperietorii agrementul pe care era îndreptăţită să îl aştepte de la un membru atât de excepţional. King-Kong împinge, munceşte cu râvnă. Precipită cadenţa. Apoi, la capătul unei străduinţe arzătoare, fiara îşi întoarce cu faţa victima consimţitoare, pentru a-şi prelungi performanţele. Madama încasează un plus de jubilaţie. De data asta, au pornit în marele raid şi în tarele caid.

Amicul Grokomak pompează cu atât avânt, că o umflă pe babuşkină. Şi se stropşeşte la fix, înainte ca ea să plesnească. Îşi împrăştie satisfacţia, de care hârca se slujeşte îndată ca de un unguent întineritor.

Nimic nou sub soare! Nici sub lună! Iar pe mine mă încearcă o senzaţie amestecată (până într-atâta altele n-au niciun amestec!). Ceea ce simt în faţa acestor banalităţi dezolante e faptul că scenetele la care am asistat au o „cheie”. Că deţin un secret. Că secretul cu pricina trebuie să-l dezleg îndată – lucru la fel de adevărat ca şi remarca lui Canuet, de faţă cu mine, mai zilele trecute: slobozul nu se poate încălzi, nici măcar în bain-marie.

Filmul, dacă pot califica astfel gunoiul de faţă, continuă să se deruleze. După ce a copleşit-o pe bătrâna înfierbântată, King-Kong o sugrumă cu enorma lui labă păroasă şi cartoniferă. Aruncând-o să zacă în lanul nocturn de grâu, porneşte spre castel.

Unde îl vedem, rând pe rând, sodomizându-l pe micuţul rândaş care dormea în podul grajdului; sufocând-o cu o ciocuială incontinentă pe grăsana lenjerească cu corset 1900; făcând amor, cu mai multă amabilitate, cu două impertinente subrete îmbrăcate doar cu şorţul alb de dantelă, dar purtând escarpeni negri. Şi, ca să încheie, destupând-o pe castelană, sub privirile îngrozite ale contelui pe care l-a legat pe masa de biliard şi care e constrâns (dar asta nu-i displace) să o gulgutizeze pe bucătăreasă căreia King-Kong îi supravoltează ardoarea cu un tac (ţinut invers). Haioasă viaţă la castel, nu?

Pe muzica finală, Geneviève spune:

— Gata, am terminat. O să chem un taxi, fiindcă prostul ăsta, dacă mi-ar fi cumpărat o maşină, ar fi pus-o pe numele lui!

Marika murmură:

— Am putea căpăta coordonatele producătorului cu care lucra?

Miss platinata merge la o măsuţă joasă, unde telefonul scos din furcă (prăjina avusese nevoie să fie lăsată în pace) îşi flaşnetează veşnica muzicuţă metalică. Şi culege de acolo un repertoar cu coperte de pânză.

— Luaţi-i carnetul, toate numerele sunt aici.

Îl vâr în buzunar. Pe urmă întreb, arătând spre casete:

— Iei cu dumneata capodoperele maestrului?

— Am deja în valize filmul unde îi sunt parteneră: *Cu chiloţii în vânt.* Ca amintire. O să li-l pun bărbaţilor cu care îmi voi petrece viaţa mai departe, ca să le stimulez temperamentul.

— În cazul ăsta, îmi vei îngădui să păstrez *Marile bipoşti sub Lună*?

Ridică din umeri şi, cu distincţie, reproduce cu buzele un zgomot pe care Bérurier îl reuşeşte totalmente cu bumbăreaţa.

Aş putea să dau foc apartamentului, că Genevièvei tot i s-ar împopistra. O bucată a bietei sale vieţi se încheie, o alta va începe mâine, cu un pinguin pescuit de oriunde. Pentru fiinţele astea, existenţa e o tartină cu rahat servită în companie. Umbli pe pipăite, dintr-un prepeleac într-altul, şi-l laşi pe unul ca să-l înhaţi pe următorul. Mergi mai departe cu falsificări, cu lustruiri, cu mărunte plăceri zilnice. Fericirea e un coţăit rapid, o ţigară, *Dinastia* la tembelizor, o udătură bună pe gâtiţă. Nu trebuie să visezi la prea mult, ca să nu te trezeşti iar realitatea să te înşface din nou – ştoarfă la locul ei, ticăloasă cât cuprinde, cenuşie ca toate toamnele vieţii puse cap la cap.

Da, da, pot să iau caseta. Ca şi fotografia nenicului, la desert, arătându-l în timp ce o face pe avantajosul alături de o vedetă ieşită din modă.

Geamaidanele sunt buclarisite, aşa că *ciao,* Sergio! Adio, polacule cu *big* bormaşină! Damicela Ripaton o s-o şteargă aiurea, să vadă dacă e pe-acolo. Trebuie să fi descoperit portofelul lui Casanova şi să-l fi pitit în slip, dacă nu

între piepţi, ca să-l ferească de guturai...

O tăiem cu toţii. Ea închide uşa cu un pocnet scurt, întoarce *la chiave,* clic! Şi, plecând, o depune la portăreasă. Şi-a făcut datoria. O tărăboanţă diesel gâfâie în faţa porţii. Galant, *driver*-ul îşi lasă pasagera să-şi încarce valizele în portbagaj. O ajut pe gagică, dat fiind că nu reuşeşte să deschidă cutia cu pricina. Poc, salut!

— Putem şti unde te duci, Geneviève?

— La mama, la Vernouillet.

— Şi pe ea o cheamă Ripaton?

— Nu: Peaumiche[16]. S-a recăsătorit.

Îi ating mâna, rece ca o labă de răţoi secţionată. La fel de aspră, flască, palmată – de te ia cu vărsături!

— Îmi spui şi mie de ce ai vrut să luăm oroarea aia? mă întreabă Marika, arătând spre caseta video pe care o bălăbănesc în ritmul paşilor.

— Nu, iubire, nu pot să-ţi spun, din excelentul motiv că nu ştiu nici eu. A fost un reflex necondiţionat. Un tic de sticlete. Mi s-a părut că ar conţine o informaţie; şi la fel mi se pare şi acum. O voi viziona iarăşi, la birou, până voi afla despre ce e vorba.

Ea se agaţă de braţul meu puternic.

— Eşti un tip somptuos, Antoine.

— De ce spui asta?

— Fiindcă te iubesc ca o nebună. Cu tine, timpul trece altfel. Trăim ca într-un fel de film care nu se va opri niciodată. Privesc oamenii şi lucrurile prin ochii tăi – şi totul e altfel; eşti ca o prismă, pricepi? Un caleidoscop unde nişte deşeuri de tablă capătă strălucirea diamantului.

Frumos şi drag suflet adorat! O strâng în braţe.

Şi o fac pe malurile Marnei, care nu mai sunt ceea ce erau odinioară. Nu ţi se pare şi ţie că, de la o vreme, universul s-a prostit de tot? A ajuns meschin. Prea multe clipuri publicitare şi Kodak, prea mult H.L.M. şi prea mulţi turişti. Nu mai călătorim, ne deplasăm. Amazonia îţi stă la îndemână pe chiuveta din bucătărie. Misterele mor care mai de care. Ne aflăm în detenţie pe planeta asta, fir-ar drac al dracului! Care concentraţionează de mama focului! Până şi descăpăceala are mai multe consecinţe. La paisprezece ani, fetele sunt gata sfredelite. Fâţa-fâţa e singura aventură care le rămâne, sărmanele! Marile spaţii au fost înlocuite cu crăpăturile şi marile pasiuni cu drogul. Până şi a cânta despre această mare nenorocire nu mai rimează cu nimic. Au încercat cu cosmosul, dar întregii lumi i se bălăngăne. Toţi au Luna în izmene, iar pentru planeta Marte nu vor trebui mai mult de zece bilete de

[16] *Peau,* „piele"; *miche,* „fesă, sân, testicul" (n.tr.).

intrare. O mare blazare generală ne face să evităm a exista. Ne lăsăm în grija sistemului; nădăjduim să crăpăm într-o zi; aşteptăm.

Când ajungem la agenţie, s-a înnoptat. O mare jale apasă asupra celor trei camere unde socoteam să funcţionăm. Cu o asemenea intrare în arenă, nu ne-am asigurat reuşita.

Îl găsim pe domnul Blanc la faţa locului, în cămaşă, delectându-se cu ultimul număr din *France-Soir.* Pare amărât.

— Ia te uită, îi zic, te credeam în hibernare până mâine.

— *Grosso modo* al Leului se termină la asfinţitul soarelui, răspunde întunecatul.

— Vasăzică ne merge mai bine?

— Ştiu bine că voi, alburiii, socotiţi stupide credinţele noastre; le preferaţi propriile voastre baliverne.

— Ai grijă, mai cu seamă să nu te întuneci şi mai mult, mă grăbesc să-l avertizez; încă un ton de negreaţă, şi vei înceta să mai fii captat de razele „X". Mai bine uită-te cu mine la acest divertisment de alcov.

Branşez caseta şi procedez la reglajele necesare. Filmul începe, cu lanul de grâu în noapte, cu bătrâna furie plimbăreaţă, cu venirea lui King-Kong.

Jérémie e scos din fire.

— După aşa ceva se măsoară atrofia rasei albe, bombăne Negroteiul. Trebuie să fii, într-adevăr, degenerat până la os ca să îndrăzneşti să filmezi asemenea ruşine. Nu pricep cum de vă puteţi păstra sentimentul de superioritate vizionând astfel de aberaţii. Fiecare trup omenesc e o postaţă a Domnului; şi voi, bătrâne, îl târâţi pe Dumnezeu în noroi. Dragostea e ceva nobil – şi, prefăcând-o într-un spectacol depravat, insultaţi specia! Sunteţi prea de tot de prea de tot, dacă mă întrebi pe mine.

— Ţine-ţi fleanca, părinte! Benoclează-te mai bine la moaca gorilei: e aceea e răposatului domn preot, cel căruia i-a fost dezlipit dovlecelul în timpul predicii ţinute în capela lui Lerat-Gondin.

O buclariseşte pe loc senegalezul. Puţuloaiă falsului ecleziastic a devenit un soi de probă la dosar, înţelegi? Aşa că Mânjitul continuă să se uite, cu o strâmbătură de dezgust a buzelor asemănătoare cu două cotiere de canapea, suprapuse.

Banda (dacă îi pot spune aşa) continuă să se deruleze. Ajungem la gros planul apropiat al celor două feţe: cea a lui King-Kong şi cea a vrăjitoarei de Albă ca Zăpada.

Domnul Blanc tresare.

— Asta mi-a pus capac, declară el.

Şi rămâne cu gura căscată, ca să vizioneze urmarea. Contemplă sumbra frichineală a cuplului, şi o ciudată mânie îl scutură:

— Gloaba asta bătrână făcea mai bine să se lase umplută cu zegras, în loc de paraipan! fulminează el. Crezi că bărbatul ei era la curent?

— Ce-ţi spune că e măritată?

La chestia asta, urechile i se agită precum cele ale unui elefant.

— Cum? bâiguie scumpul meu negro spiritual.

— Ce cum? i-o întorc.

Şi iată-ne afundaţi în neînţelegere, ca doi surdo-muţi ciungi care ar comenta prăbuşirea Bursei.

În cele din urmă, el hârâie:

— Sărăcan de tine, s-ar zice că nu ştii de cine vorbesc!

— Ba da! Vorbeşti de boarfa asta bătrână şi rânced㠄!

— Exact, şi chiar nu ştii cine e?

— Adică tu o cunoşti? Cine-i, geamăna lui mistress Thatcher? Verişoara primară a lui Alice Sapritch? Nepoata reginei Babiola?

Domnul Blanc se ridică în picioare şi, ca în situaţiile grave, ştii ce face? Îşi scoate cămaşa şi îşi încordează muşchii umerilor, stilul de halterofil care va încerca să ardice două sute de kile în maniera aruncat. Aproape că nu mai aştepţi decât să-şi mânjească cu talc carabele de castană glasată.

— Un tip prea de tot, ca tine, ca să fie inventat ar trebui calculatoarele de la N.A.S.A. şi canavaua iniţială a lui Leonardo da Vinci.

— Încetează s-o mai faci pe Sfinxul, cremă de ridichie neagră! Ciripeşte!

Ei bine.

Uite-l că da.

— Nu ţi-ai dat seama că babornița asta dezghiocată, care-şi dă tărtița la desfundat, nu e alta decât femeia de azi-dimineaţă, maica Lerat-Gondin?

Mandea emite zgomotele unei curse de formula 1 rulând pe lame de ras.

— Ciaaaaeeee? exal – o manieră mai sofisticată de a spune „ce”, după cum afirmă anumiţi pensionari ai francezei (care au avut parte de împoponeală).

— Întoarce banda şi opreşte la gros planul celor doi!

Manipulez aparatajul. Jérémie bate cu degetul în ecran.

— Asta e o perucă şi ăsta un nas fals. Şi negii sunt de făcătură. Au exagerat machiajul şi accentuat ridurile. Ceea ce nu împiedică o privire senină să o recunoască lesne pe „tânăra mireasă” de la Louveciennes.

— Firește, confirm vorbind cu mine însumi. De fapt, dacă mi-am însuşit această casetă, am făcut-o fiindcă subconştientul meu o identificase pe mamamare. Eu n-o recunoscusem, dar spiriduşul meu interior – da. Şi nu există decât un singur individ la fel de inteligent ca spiriduşul meu personal; e Jérémie Blanc, fost măturător, care a depus jurământul de credinţă. Acum, că am debarasat-o, mental, pe doamnă de atributele adăugite, evidenţa îmi sare în retină.

— Vrei să ţi-o spun pe şleau? Ai doi polipi în loc de ochi, declară domnul Blanc.

Pe parcursul acestei scene pitoreşti (care tocmai mi-a fost cumpărată, cu un milion de dolari, de către Metro Goldwin Maiorul), Marika îşi văzuse de ale ei în odaia vecină, nu fără a fi lăsat întredeschisă uşa de comunicare.

Şi iat-o că dă buzna, cu un bloc-notes în mână şi un creion între dinţii de sidef[17].

Fără o vorbă, se aşază pe braţul unui fotoliu şi-şi încrucişează picioarele, ceea ce, instantaneu, mă îmbarcă într-o croazieră de vis pe Marea Orgasmelor. Apoi se apucă să scrie în grabă; mina inteligentă a creionului îi şopteşte chestii dulci hârtiei de calitate medie (ceva între un bloc de corespondenţă şi un rulou de igienizat trenul posterior). Marika pare gravă, ca şi cum tocmai ar fi aflat că o creştere cu opt centimetri a Mării Nordului a făcut să dispară sub ape Danemarca ei.

O privim respectuoşi cum îşi dezvoltă ideile. E o fată atât de excitantă încât, atunci când lipeşte un timbru pe plic, tu începi să te deschei la iţari.

Aşterne vreo douăzeci de rânduri, apoi se opreşte să ne interpreteze *La Bamba* cu creionul pe rândul de incisivi inferiori. Caută ceva de adăugat la text, nu găseşte, vâră creionul între filele blocului şi face:

— Ei bine?

Ne ţinem răsuflarea, de teamă că, dacă respirăm prea adânc, n-o s-o mai putem găsi pe urmă.

Aşa că Marika dă citire notiţelor:

— Lerat-Gondin se declară nebun după nevasta lui; până într-atâta, încât organizează în fiecare an un simulacru de căsătorie pentru aniversarea celei adevărate. Cel mai bătrân dintre actorii care se pretează la această mascaradă e specializat în filme pornografice. De curând, a jucat într-un film unde a avut-o drept parteneră derizorie pe chiar doamna Lerat-Gondin. Domnul Lerat-Gondin primeşte un mesaj de ameninţare şi-şi asigură serviciile noastre. În timpul falsei ceremonii, uşile bisericii se închid brutal, şi un masacru se săvârşeşte, în graba mare, în capelă. Celor patru ocupanţi ai acesteia li se taie în mod sălbatic gâtul, cu ajutorul unui iatagan aflat la faţa locului. Grokomak este cel care, rostindu-şi predica, a acţionat telecomanda de închidere a capelei. Întrucât niciunul dintre cei patru ocupanţi nu a supravieţuit iar capela reprezintă un spaţiu închis, suntem determinaţi să conchidem că făptaşul s-a sinucis după comiterea triplei crime. De notat: a) Acum patru ani, o fată care locuia împreună cu soţii Lerat-Gondin servea

[17] Totdeauna în romanele drăguţe: dinţi de sidef. Dacă-l întâlniţi la Paris pe Didier Van Cauwelaert, spuneţi-i că-i recomand „dinţii de sidef". Primordial! SAN-A.

drept domnişoară de onoare. Ce s-a întâmplat cu ea? b) Pentru prima oară domnul Gaston Bézuquet (primarul) nu intră în capelă. Dar tot pentru prima oară fetiţele lui participă la „căsătorie", c) Valentin Le Ossé, care cânta la armonium, locuieşte la Louveciennes.

Îşi ridică ochii de azur, pentru a-i îndrepta, cu delicateţe, spre noi.

— Mai e ceva de adăugat acestei sinteze, domnilor?

Mie mi se pare *cool.* Nu, a priori, nu văd ce am mai putea înghesui pe foaia ei de bloc. Domnul Blanc îşi deschide cauciucurile Dunlopillo. Ne arată dinţii de carnasier[18], gingiile groase ca pământul bauceron, dar de culoarea şerbetului de zmeură, cu salivă spumă, O Bao. Prin zâmbetul larg astfel constituit, declară:

— Nu, e perfectă, dom'şoară Marika. Succintă şi, aş zice, grozavă în felul ei.

[18] Să nu foloseşti niciodată, pentru un negru, „dinţi de sidef" câtă vreme te-ar putea citi băieţii de la F.N. Pune „dinţi de carnasier", cu mult mai nimeriţi. Acelaşi.

CANTUL 7

Am fi putut să ne repartizăm sarcinile şi să mergem să anchetăm fiecare pe cont propriu, cum e uzanţa în poliţie. Dar metoda noastră e alta. Preferăm să lucrăm „în turmă", ceea ce conferă forţă intervenţiilor noastre. E mai bine să tăbărâm toţi patru pe acelaşi client, aşa ca întrebările să fie cât mai variate iar observaţiile cât mai complete. Mereu e câte unul care se gândeşte la ceva ce restul omite sau care scotoceşte în timp ce acoliţii lui reţin atenţia împricinatului. Sistemul nu e concertat. A fost stabilit printr-un acord tacit – şi a trebuit să admitem mai apoi că ne convenea de minune.

Ancheta noastră – fiindcă trebuie să-i spunem pe adevăratul prenume – a început în forţă a doua zi dimineaţa. Am hotărât mai înainte ca, pentru confortul nostru mental, să nu ne uităm la televizor, nici să nu ascultăm radio şi cu atât mai puţin să citim presa.

O critică necitită şi-a ratat obiectivul. Nu îţi poţi oferi flancul către ironia şmecherilor din jur dacă ignori măgăriile pe care aceştia le-au aruncat împotriva ta; fiindcă nu poţi fi rănit dacă nu eşti atins. Dacă nu ştii de săgeţile trase spre tine, acestea devin nule şi neavenite şi-ţi lasă dindărătul intact pentru a merge pe lângă acele chestii înfiorătoare pe care un tembel le-a numit, într-o zi, „semenii noştri".

De altfel, eu nici nu am semeni. Singurul pe care l-am zărit se afla, într-o dimineaţă, într-o oglindă. Trecea pe acolo. I-am zâmbit, mi-a zâmbit. I-am făcut cu ochiul, mi-a răspuns cu aceeaşi monedă. M-a enervat atât de tare, încât l-am trimis s-o ia pe dindărăt – şi de atunci nici că l-am mai văzut.

Ei bine, deci, cu spiritul limpede, cu trupul sănătos, plecăm în bandă, a doua zi de dimineaţă, la cucerirea Casei de Producţie Fofoloacă, aceea căreia, printre alte capodopere ale filmului porno, îi datorăm *Marile bipoşti sub Lună*.

Patru inşi ca să chestionăm un singur producător, asta mai zic şi eu! O zeiţă, un negrotei, un hopa-mitică obez şi un superman de cartier, ce sublimă echipă! Birourile, foarte *o fcourse*, se află *near* Champs-Zé, pe strada Petru I al Serbiei, o arteră frumoasă, deşi Serbia (ca atare) nu mai există şi încă şi mai puţin monarhii care au domnit peste ea şi au umplut de rahat Europa. La al cincilea etaj al unui imobil din piatră fasonată, cu hol marmoreean. Covor roşu la primele două etaje, după care trebuie să te mulţumeşti doar cu treptele cernite.

La etajul cinci, privirile îţi sunt atrase de o placă de aramă, lustruită cu

piele de căprioară şi cu ulei de coate. Oamenii se dau în vânt să-şi vadă numele gravat. Marotă care-i ţine până şi la cimitir.

CASA DE PRODUCŢIE FOFOLOACĂ

Isidore Bennaz[19], *P.-D.G.*

Litere negre, frumoase, şnuruite cu roşu. Probabil că placa în cauză constituie singurul capital veritabil al societăţii, aşa că înţeleg de ce P.-D.G.-ul ţine la ea. Un înscris, acesta mai modest, şi pe email, ordonă: „Intraţi fără a suna".

Apăs pe clanţă şi iată-ne, în şir indian, pe un coridor barat de o tejghea dincolo de care o femeiuşcă brunetă, urâtă şi cu părul făcut permanent, ai cărei ochelari seamănă cu hublourile unui batiscaf, bate nebuneşte la maşină, lăsând să-i curgă balele pe claviatură. Dactilografiază ultimele podoabe ale scenariului pentru *Vârâ-ţi câteşicinci deştele* – iar textul e până într-atât de scârbos, că biata de ea a trebuit să pună pe scaun o fâşie de pânză cerată, ca să nu deterioreze cu secreţii alcaline tapiţeria de piele.

În faţa intrării se află o uşă dublă pe care stă scris „Intrarea stric interzisă"[20], deoarece una dintre literele în relief, autocolante, ale cuvântului „strict" s-a autodezlipit. Pereţii culoarului sunt tapetaţi, de jos în sus şi de sus în jos, cu afişe de filme „X", exagerat de copioase: *Sugătorile înnebunite, Novicea pervertită, Pitulicele în flăcări, Memoriile unui slip, Hercules în erecţie, Mai târâtură ca mine să mori*! *Triunghiul de aur, Cenuşăreasa udă de plăcere, Simt că mă trece*, şi acesta, care debordează cadrul pornografiei, *Fără limbariţă dinapoia lui Hitler*!

Permanent coafata îşi termină pagina în graba mare. Nu o poate abandona pe parcurs. E vorba de Marea Ekaterina a II-a a Rusiei, care o pune cu gărzile imperiale. Unul o îndoapă bătrâneşte, altul i-o trage à la Oscar Wilde, pe un al treilea îl degustă, în timp ce al patrulea, al naibii de ingenios, reuşeşte să reconstituie un specific feminin din pistoalele generoase ale suveranei. Ca să nu mai vorbesc de restul regimentului, care cântă „Jos cu negustorii de vodcă", pentru a-şi stimula camarazii aflaţi în campanie.

Ca secvenţă, e extrem de excitant; iar mica dactilografă, care până acum n-a aflat despre dragoste decât de la degetul mijlociu drept, asistat de arătătorul, mijlociul şi inelarul stângi, e totalmente dată peste cap, biata de ea, pocitanie fără speranţă cum se află.

Când a terminat de scris imperialul orgasm al acestei tiranice maiestăţi

---

[19] *Benouze*, „slip" (n.tr.).

[20] În original, joc de cuvinte între *follement*, „nebuneşte" şi *formellement*, „formal, strict" (n.tr.).

(ştii ce boarfe ordinare sunt nemţoaicele?) e mai roşie ca drapelul rusesc actual, iar mâinile îi tremură precum cele ale unui parkinsonian care tocmai a scos cu pickhammerul pavelele de pe strada Vaugirard.

O privesc în adâncul ochilor, fără să mă uit cruciş, în ciuda celor două sulfuri în ramă care-i slujesc de ochelari.

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Isidore Bennaz, îi spun, citind numele producătorului pe placa de pe uşa lăsată deschisă de Bérurier Somptuosul.

— Domnul director e foarte ocupat: are probe cu actorii! şopteşte, cu voce glandulară, viitoarea oarbă.

— Dezolat că-l deranjez, spune-i că suntem nişte comanditari dornici să investim în cea de-a şaptea artă.

— Mi-a interzis să deschid uşa când ţine audieri.

— Atunci telefonează-i.

Persoana găseşte că, la urma urmei, ideea stă în picioare – şi înhaţă telezbanţul. Auzim limpede ţârâiala de dincolo de perete. Cinci, şase apeluri bârâie astfel până când, în fine, răsună o voce, fără ca beneficiarul acesteia să fi ridicat receptorul.

— Nu mă deranja, drăcie de rahat de târfa mă-sii neşterse la găoz!

Acesta e textul, perfect articulat, care traversează instalaţia pentru a ne încânta trompele lui Eustaţiu de Saint-Pierre.

— Atunci, să nu-l deranjăm, declară Bérurier, deschizând în mod deliberat uşa, în pofida faptului că o atare chestie este „stric" interzisă.

Nu face decât doi paşi înăuntru, apoi se întoarce şi ne adresează un semn ameninţător, pentru a ne incita să-l urmăm. Mă supun invitaţiei.

O combinaţie academică în stil mare se propune eventualei noastre concupiscenţe. Într-adevăr, marele Bennaz e pe cale să prăbăluiască (chiar el numeşte astfel activitatea în curs) trei damicele trântite claie peste grămadă, damicele foarte comestibile judecând după ceea ce se vede din ele. Ca dovadă, sunt viguros degustate de producător care, persoană cu înaltă conştiinţă profesională, îşi experimentează personal subiecţii înainte de a-i livra obiectivului lacom al camerei de luat vederi.

În mare, îţi furnizez descriptivul.

Primo, demoazelele nu sunt îmbrăcate decât cu ciorapi negri, cu un portjartier extrem de sugestiv şi (doar în cazul uneia dintre ele, fără îndoială mai pudică decât tovarăşele sale) cu un adorabil slip despicat pe dedesubt. Suplele fiinţe alcătuiesc, pe masa de lucru capitonată, un triunghi adorabil de isoscel, despre care socotesc nimerit să-ţi aduc aminte, găurice de incult cum te ştiu, că suprafaţa lui e egală cu baza înmulţită cu înălţimea, totul supra doi. Una, cea cu slipul şmecherit, e culcată pe masă, iar faţa ei, pe care

o nădăjduiesc drăgălaşă, e călărită de una dintre camarade, în folosul unei piţipoance gregare, despre care nu-ţi spun decât atâta. Cea de-a treia fetiţă de familie bună ce participă la acest Fragonard în carne şi oase îşi ţine capul vârât în deschiderea din slipul celei dintâi, prestându-i acesteia amintitul serviciu acordat de respectiva celei de-a doua. (Sunt oare explicit, lesne de urmărit şi nu prea scârbos? Da? Mersi.) Şi întrucât această a treia îşi ridică taman cât trebuie drăgălaşul poponel, cea de-a doua, la rândul ei, nu întârzie să se înregimenteze în tiriplicea astfel oferită, aşa încât cercul e închis, dacă pot spune aşa ceva când e vorba de un triunghi.

Ce rol joacă producătorul în toate astea? Bună întrebare, vă mulţumesc că mi-aţi ridicat-o. Ca politiboşii de la televizor, i-ai remarcat? Intervievatorul îi întreabă: „Ce părere aveţi despre zvonurile conform cărora aţi fi un bătrân poponar care a vândut unui rege texan al petrolului obeliscul din Luxor, iar soţia dumneavoastră îi ciocuieşte pe toţi furnizorii care vă trec pragul?" Crezi că politicienii îşi pierd cumpătul? Că fulminează? Că trag o carabă peste botul vievatorului? Pe dracu'! Un zâmbet radios îi face să înflorească. „Bună întrebare, vă mulţumesc că mi-aţi pus-o" replică ei. Şi încep să vorbească de-a dreptul despre preţuri, despre carnea de porc din Germania. Timid, interlocutorul încearcă să-i zăgăzuiască: „Dar nu aceasta era întrebarea pe care..." Iar bătrânii nesimţiţi zâmbesc şi mai abitir: „Ajung şi acolo, domnule Tontal Leau. Permiteţi-mi ca mai întâi să stabilesc datele fundamentale ale ecuaţiei interferenţe, altfel va fi cu neputinţă să-mi urmăriţi demonstraţia". Şi iată-l pe augustul propagator, pe propagatorul august sau călugărul în sutană albă cum îşi deşartă sacul de blabla-uri pe care le aruncă la nimereală, le împrăştie în vânt, zăpăcindu-l pe adversarul de ping-pong, care în cele din urmă renunţă. Caraghioşii cu pricina nu ştiu ce înseamnă „da" sau „nu". Asta face parte din ucenicia lor de vorbit peltic. Să scoată pentru totdeauna din vocabularul lor „da"-urile şi „nu"-urile. Să uite pentru totdeauna aceste cuvinte de două litere; pentru a nu risca să o ia pe dinapoi pe neaşteptate, într-un ceas de severitate perfidă. După care se face un sondaj expres. Şi credeţi cumva că Jules Chenapannes nu v-a convins pe toţi? Mie-mi spuneţi? Înainte de emisiune, avea treizeci şi doi la sută simpatizanţi, iar după revărsarea de insanităţi, de replieri, de perdele de mascare, de salivă artificială, de false confidenţe şi de amabilităţi preţioase, scorul depăşeşte şaizeci de procente. Fascinantă prostia monstră a noastră a tuturor!

Ce face producătorul în talmeş-balmeşul ăla, ziceam? Ei bine, activează, bătrâne, activează. Dă ocol pe toate părţile, povăţuieşte din plin. Corectează o surpare a edifeselor; le îndeamnă pe demoazele să-şi gulgutizeze cât mai cu spor deltele amazoniene. E un artist Bennaz. Turnează în întregime

filmele pe care le produce personal. Ba chiar – atât de totală îi e impetuozitatea de profesionist –, când vreun partener devine indisponibil, fie pentru că a băut prea multă bere, fie pentru că a mâncat ceva ce i-a picat greu la rânză, Zidore îşi pune coada la muncă. Trebuie să-ţi spun că e un mădularisit de prima clasă, gata oricând să-şi pună la bătaie propria persoană; risipindu-se fără rezerve. Numai bugetele filmului le puricã. De moarte, tăind caşeurile, decorurile, cheltuielile de vopsitorie, accesoriile. Şi veghează la toate cele. Gata? Motor! Adeline Fleşcăitoareo, nu-mi faci tu o limbuşeală la bolboaşe, ca să strălucesc ca unul nou? Mersi! Anunţă! *Puţă-n lung,* prima dublă. Motor! Adevărat profesionist, ce mai. Molière al benzilor coţopenate. Va muri cu muştiucul ardicat. Mătăuzul e duneta lui Bennaz. Catargul lui de mizenă. Eroismul răzbate din demersul său.

Şi acum, cele trei dunete îl copleşesc de plăcere.

— Ce frumos! exclamă dânsul. O, ce frumos! Vom intitula filmul *Triunghiul Bermudelor.* Vă veţi pune nişte bermude inventate de mine, piţipoancelor. Le şi văd croiala. Un pic de început de crac sub genunchi, o fâşie dublă de-a lungul şoldurilor şi un cordon ca să ţină totul la un loc. Tot restul rămâne gol. Remarcaţi că vă pun la cale şi alte figuri. Piramida voluptoasă. Un hăndrălău cu mâinile împreunate sub propriul membru, ca să vă susţină capetele. Fiecare lustruindu-i lumânarea. Felaţie pe invers. Băiatul vă înspumează coamele. Un al doilea şade pe umerii celui dintâi, cu o a doua pitulice. Aceeaşi poziţie. O văd, o ştiu. Aveţi absolută încredere în mine. Trei perechi suprapuse? Credeţi că vom reuşi aşa ceva? Poate, susţinând edificiul pe dinapoi. Travling cu plonjeu. Mai întâi cadrez vârful, apoi cobor încet-încet. Foarte încet. Descoperim totul puţin câte puţin. Spectatorul îşi zice că aşa ceva nu e cu putinţă. Apoi plan ansamblu. Cel mai greu va fi sincronizarea ejaculării. Tipii va trebui să-şi potrivească ceasurile, măslinele. Va fi superbă acea slobozire a slobozului. Nu, nu, am un alt titlu, cu mult mai minunat: *Acrobatele plăcerii.* Iată! Casa de producţie Bennaz prezintă: *Acrobatele dorinţei,* un film conceput, scris şi realizat de Isidore Bennaz! Aşa ceva se vinde cu anticipaţie, micuţele mele şmecheroase. Voi organiza o premieră la Casa Albă! O gală în beneficiul Campaniei împotriva SIDA. Gata, despărţiţi-vă şi mergeţi să vă clătiţi gura cu apă de Bodot. Dar ce-i cu indivizii ăştia? Ce doriţi dumneavoastră? Veniţi pentru o probă, prieteni? Dacă da, pe fata blondă o angajez imediat, fără s-o mai văd; nu contează dacă are vreo cicatrice de cezariană sau vreo pată pe coapsă. Drace, ce mai şasiu! Şi faţa, ce ziceţi ce mai mutrişoară! O voi încerca primul. Dreptul frigătorului. Prerogativul stăpânului. Normal! Eu plătesc, eu turnez, eu comand! O să mi-o ofer pe o masă de bucătărie. Faţă de masă în pătrăţele roşii şi albe. O cafetieră, un bol de cafea cu lapte, tartine cu dulceaţă; să

semene cu o percutare improvizată. Domnişoara tocmai micdejuna; eu am apărut pe nepusă masă. Halatul i se desfăcuse. Simţurile mi s-au aprins. Va fi superb! Tartinele cu dulceaţă pe fesele ei! Cafeaua cu lapte răsturnată între sâni. OK, e angajată din oficiu. Cât despre negru, îmi pică bine, tocmai căutăm unul pentru *Coţăială în Mările Sudului.* O să-l joace pe şeful răsculaţilor, care o violează pe fata căpitanului. Nici nu-i cer să fie bine împodobit, îi ştim noi pe negrii ăştia! Şi când mă gândesc că se mai plâng de soarta lor! La dracu'! I-o fi făcut Dumnezeu negri; dar, în revanşă, sub şorţul ăla de-l poartă pe ei, ce de mai lume bună! Cât îi priveşte pe ceilalţi doi, poate o să-l iau pe frumuşel, dar va trebui să mi se prezinte în acţiune. Dumneata, grasule, cu regret... Nu am niciun film comic în pregătire. Şi pe urmă, obezii au nişte măţiguşe de călugări.

Astfel ne vorbeşte Isidore Bennaz. Cu o limbuţie imposibil de zăgăzuit. Saliva îi spumegă în colţul buzelor.

Finalul diatribei îl mohorăşte pe Maiestatea Sa. Există, în relaţiile sociale, greşeli monstre. Şi Bennaz tocmai a săvârşit una faţă de Alexandre-Benoît. Presupunerea că acesta ar deţine un măţiguş de novice îl face absolut neîndatoritor. Şi Mamutul nu glumeşte în chestii de onoare.

Aşa că omul nostru se repede la masa de filmare, unde fătuca cu slip despicat a rămas să ne privească. Cu o autoritate de cazac, o răstoarnă şi o face să ia postura unei stele (de mare) cu trei braţe. El unul nu are nevoie de granule de cantaridă. Simpla vedere a decolteului din slipul negru îl aduce în poziţia de timp frumos. Cu o autoritate magistrală, îşi scoate din cuptor animalul de excepţie, îl face să tresară în palmă pentru a-i întări evidenţa şi, cu maiestate, îi face onorurile demoazelei. Imediat scumpa de ea dă dovadă de o mulţumire ce aduce cu fericirea, fiindcă e sensibilă la supradimensiunea partenerului ei neaşteptat. Béluche îi strecoară o carabă pe sub fesier, o a doua sub omoplaţi, o desprinde de masă şi începe s-o ducă în excursie, în această ciudată postură. Mergând şi, simultan, manevrând, vine în faţa producătorului.

— Ia zi, prietene, asta numeşti matale un flecuşteţ de călugăraş?

Isidore Bennaz rămâne ca la dentist. E uluit nenicul. Îţi dai seama că băiatul ăsta a văzut năpustindu-se sute de marafeturi, dar o sculă de acest calibru zice că pentru prima dată. Pune mâna pe umărul Grasului; nu prea tare, ca să nu-l contrarieze, nici să-i frâneze manevra.

— Vă rog să mă scuzaţi, Excelenţă, i se adresează. Îndată ce veţi fi terminat, vom semna un contract de exclusivitate. O să vă născocesc un scenariu cum nu s-a mai văzut. În privinţa titlului, nu va fi nevoie să ne supra-încingem meningele: *Cel mai barosan paraipan al tuturor timpurilor.* Nici mai mult, nici mai puţin. Anunţăm culoarea şi dovedim ceea ce am

avansat. O să fie rupere de nori. Vom filma o secvenţă preliminară, cu un profesor de la facultatea de medicină care va veni să comenteze fenomenul şi să garanteze că nu e vorba de niciun trucaj. Totul e carne omenească de cea mai tare calitate. Niciun tratament special, nicio injecţie stimulatorie. O dăm pe terenul ştiinţei. Dumneata deţii *Ciomagul,* ce mai! Nu numai cel a secolului, cel al tuturor timpurilor. Un mister al naturii. În ceea ce priveşte contractul, prevăd în el două filme pe an. Cu un avans de o sută de mii de franci la semnare. Plătibili în tranşe eşalonate în câte optzeci de zile, până la sfârşitul anului. Onorariul dumneavoastră? Două sute douăzeci şi cinci de mii, bătrâne. Nu mă tocmesc. În participaţie. Interese de zero virgulă unu din beneficii. Benoclatista ne va bate asta la maşină. Dar unde-i borfelina aia? Mélaniiiie! Încetează să te mai degeţeşti şi ia-ţi bloc-notesul. Îşi petrece viaţa zemuindu-şi bibilica. Dar trebuie să ştiţi că e orfană.

Înţeleg că, dacă nu fac dovadă de autoritate, şarmantul cinematografist va continua să pălăvrăgească aşa până în anul 2000.

— Béru! poruncesc. Termin-o pe damicelă în altă cameră, în loc să te dai în spectacol în faţa Marikăi. Şi dumneata, domnule Bennaz, fii bun şi acordă-ne câteva minute de conversaţie, fiindcă pe dumneata am venit să te audiem.

Chestia asta îi stratifică mucoasele. Îşi lustruieşte ochii cu ulei de lacrimi.

— Pe mine!

— Pe dumneata! Foloseşti, cu destulă regularitate, un actor cu numele Serge Grokomak?

— Dacă-l folosesc pe Serge Toroipan Baban! Dar, dragă domnule, e pensionarul meu preferat. Membrul cel mai activ! Treizeci şi cinci de centimetri, cu ceasul în mână! Fireşte, în comparaţie cu caraghiosul ăsta gras, e o jumătate de porţie, dar cu care, până în prezent, am mâncat o pâine albă.

Din felul cum vorbeşte despre mort, îmi dau seama că nu e la curent cu tragedia de la Louveciennes. Trăieşte în arta lui precum viermele de mătase în cocon, şi ştirile din lumea largă nu-l ating.

— De curând aţi realizat un film somptuos, intitulat *Marile bipoşti sub Lună,* e exact?

— Într-adevăr.

— În această producţie de o calitate rară, figura o persoană de o anumită vârstă, machiată în vrăjitoare, ce putea fi apreciată în prima secvenţă, într-un lan de grâu, unde se lăsa carambolată fără multe mofturi.

Omul râde retrospectiv:

— Ah, ce mai târfă bătrână am avut acolo! Nevrozată până-n măduvă. Ar fi plătit ca să i se înfigă în părţile intime donjonul din Vincennes.

— Vorbim de aceeaşi persoană, adică de doamna Lerat-Gondin?

— Habar n-am cine e, fiindcă a vrut să-şi păstreze anonimatul.

— Îi înţeleg modestia.

— Voia chiar să-şi verse participaţia în bani lichizi. Bani lichizi, în epoca noastră! Merită să-i iei, nu? Când îi văd pe şoferii de duminică plătind cu cec benzină de douăzeci de franci!

— Despre ce participaţie vorbeşti, maestre?

Producătorul e atât de palavragiu, încât şi-a şi pregătit saliva de răspuns, când un semnal de alarmă i se declanşează deodată în olicică.

— Ia staţi, ia staţi! zice. De fapt, nici nu mi-aţi spus cine sunteţi! Şi de ce aţi venit să-mi puneţi aceste întrebări?

Un zbieret se aude despre masa de operaţii, unde Maiestatea Sa a sfârşit-o cu partenera de o clipă, încălţată cu iuţeala hotărâtă a unui cocoş care a ridicat pretenţii asupra unei puicuţe. Şi gagica se zămârcăieşte din gros, fără să se căiască nicidecum, nici de ce a păţit-o.

Bennaz acordă o privire admirativă acestui final de îmbrăţişare. Îşi ridică degetul mare, ceea ce ar fi putut adăuga, la vremea lui, la fericirea damicelei; dar în prezent este prea târziu.

— Bravo, campionule, zice. Vom vorbi, într-o clipă, şi de contractul dumitale.

Apoi, către mine:

— Aşadar?

De data asta ştafeta e preluată de Marika. Cu zâmbetul ei vrăjitoresc şi minunatul accent care îţi bosumflă glanda principală şi sateliţii acesteia, povesteşte cum că suntem o agenţie particulară (ceea ce e exact) care acţionează în contul unui anume domn Lerat-Gondin (ceea ce nu e mai puţin). Se depărtează o ţâră de la adevăr când anunţă că Lerat-Gondin ţine să i se întocmească un raport cu privire la activităţile extraconjugale ale soţiei lui. Dar e vorba de un păcat uşor, prescris prin decesul celor interesaţi.

Explicaţiile, surâsul, privirea limpede, accentul danez, gura senzuală a tovarăşei mele îl liniştesc pe producător.

— Am avut deja de furcă cu un soţ, anul trecut. O situaţie afurisită. Tembelul ăla viziona, într-o după-amiază, cu metresa lui, una dintre producţiile mele – şi care nu i-a fost stupoarea, să-şi vadă nevasta legitimă ciugulind şase codobaturi prin găurile unui paravan. De altfel, efectul era emoţionant, dragul meu. O idee de-a mea. Genială! Vă imaginaţi şase marafeturi barosane ieşind dintr-un paravan chinezesc? Suprarealist. Frumos! Fellinian, cu o latură Bergman pe deasupra. Sugiucuri fără trup! Un vis oniric. Vasăzică, nevasta lui se activa de moarte asupra celor şase muştiuce, cu dexteritatea unui xilofonist. Şi, pentru a-şi mobila timpii morţi se lăsa sodomizată de un pitic. Piticii sunt foarte apreciaţi în specialitatea

mea. Am doi în *castingul* permanent. Mai mici decât Toulouse-Lautrec şi la fel de bine înzestraţi; să juri că sunt nişte ceainice. Aşadar, soţul face o criză, în plin debut de partidă. Şi se cară, cu nădragii sub un braţ şi caseta în mână. După un ceas era aici, furtunos, înjurând. Reclamând daune-interese. Da, dragul meu, aşa sunt încornoraţii din zilele noastre: vor să comercializeze adulterul comis de damezele lor, în loc să le tragă acestora scărmăneala pe care o merită. Carevasăzică, îmi va pica pe cap un al doilea cornut? Să vină! Îl aştept! Aţi văzut-o pe madonă? Şaizeci de ani pe puţin. Să o compostezi nu înseamnă o atingere adusă moravurilor, ci o operă de milostenie creştinească. E majoră, nu? Ba chiar de trei ori majoră. Şi a vrut să turneze cu orice preţ.

— Apropo de preţ, cât a costat-o?

Omul ridică din umeri.

— O mizerie! Nu-mi mai aduc aminte, ceva de genul cinci milioane, franci vechi, bineînţeles, abia cât să-i plăteşti machiozei care a tencuit moaca acestui gargui gotic. Dar dincolo de toate astea, mămica a avut succes. Los afficionados s-au dat în vânt după ea. Bătrâna ei păsărică jumulită, largă ca o traistă, a amuzat, a excitat chiar, pe undeva. Firea omenească, dacă aţi şti... Într-o zi, o să scriu despre toate astea şi tipii o să mă cadorisească cu un Goncourt. Înţelegeţi, trebuie, din când în când, să creezi un şoc. Desigur, lumea vrea să vadă carne apetisantă: poponeţ gogonat, bimbirică în floare, şurubel proaspăt ca moluştele de Fécamp, sâni care nu se ţin cu injecţii de silicon, şolduri netede ca un stradivarius. Dar, din timp în timp, le trag un electroşoc: o obeză, poftim, cu o sută de kile de burtă deasupra văgăunii speologice. O căpcăunoaică monstruoasă, pe care o bandă de intrepizi o atacă precum nişte Grandes-Jorasses. Sau o colaboratoare oleacă sărită de pe fix. Dar şi o Muma-Pădurii ca baba dumneavoastră îşi face treaba. Poţi să-ţi pui, între coapsele ei, amândouă palmele deschise. Şi are o lână ca barba lui Ivan Rebroff cel Groaznic. Îl ador pe Ivan Rebroff. Vocile de bas îmi gâdilă fundamentul. Şaliapin, în timp ce pun o boabă şi sun ţimbalul în patru mişcări de du-te-vino. N-aţi văzut *Partuzele mele moscovite*? Nu? Aţi ratat totul. De la prima la ultima imagine, am în coloana sonoră corul Armatei Roşii: *Kalinka, Internaţionala, Edecarii de pe Volga.* Juisezi plângând. Punctul culminant: un solo de balalaică de Iuri Fépalov[21], în momentul când buna Nataşa e înfiptă într-o baba din portul Ialta. Vedeţi scena, v-o închipuiţi? Renoir, John Ford, Cukor – chichi, sanchi, aiurea! O bucată de antologie. Dacă aveţi un sfert de oră liber, vă pun pasajul. Nu? A, sunteţi grăbiţi. Notaţi că vă pot vinde caseta. Cu rabat comercial.

[21] *Fait pas love,* „care nu face dragoste" (n.tr.).

— Domnule Bennaz! reiau eu, ameţit de debitul lui verbal mai abitir decât dacă i-ar ieşi din gură un damf de Beaujolais tras la prima mână. Domnule Bennaz, cum ai cunoscut-o pe doamna aceasta nevropată, care participa cu bani la filmele dumitale ca să aibă plăcerea de a se boncălui în gros plan?

— Şmecherul de Grokomak mi-a adus-o. Habar n-am de unde a pescuit-o pe boarfa asta; n-aveţi decât să-l întrebaţi pe el.

Finalul de frază îmi întăreşte certitudinea că Zidore Bennaz nu ştie absolut nimic despre dramă. Ciudat totuşi că nu ascultă radio, nu se uită la teve, nu citeşte ziarele. Timp de o clipă, simt nevoia să-l pun la curent, numai pentru satisfacţia de a-i administra o lovitură de teatru. Noi ăştia, bipezii din ultima zonă, ne dăm în vânt după colportarea nenorocirilor. Afli despre cineva care a murit şi sari la telezbanţ, ca să împrăştii vestea la cunoştinţele tale. Hoitari, asta suntem. Hăcuitori. Păsări de piază-rea. Taxidermişti. Ne complăcem în purulenţă. Hotărăsc să-i ofer Celui Atotputernic tăcerea mea, care-mi pică atât de prost, în schimbul ispăşirii a două sau trei chestii nu preacurate, săvârşite pe şest: hoţul neprins e negustor cinstit.

— Cum a avut loc întâlnirea?

— Nu-i putem spune întâlnire. Serge Toroipan Baban m-a anunţat într-o bună zi că hărtăneşte o dameză bogată, care visează să joace într-o *hard production.* Şi a adăugat că e gata să pună ceva mălai la afacere, ca să-şi scuze urâţenia. Mi-a mai zis că e pocită de-ţi vine să urli şi are o fofoloacă jigărită şi urduroasă, desfundată ca un drum plin de şleauri. Totuşi m-ar fi mirat ca omul meu să fi citit tratatul lui Bergson *Le Rire.* Acestea fiind zise, Serge avea dreptate – şi veţi recunoaşte că vrăjitoarea din Albă ca Zăpada care se plimbă prin lan, sub razele lunii, reprezintă un mare moment al celei de-a şaptea arte, nu?

— *Crucişătorul Potemkin* e un găinaţ alături de ea, îi declar; şi *Citizen Kane* mă face să plâng de ruşine.

Fiindcă e mare amator de laude şi le colecţionează, Bennaz abia se ţine să nu mă îmbrăţişeze.

— Aşa că am spus banco, îşi continuă el relatarea. Doamna a venit; foarte la patru ace. Mantou de stofă gri, cu guler de velur, pălărioară mondenă cu voal. Atât de distinsă şi urâtă, încât nu-mi venea să cred în lubricitatea ei. A trebuit să-i administreze o ciocuială lui Serge, de faţă cu mine, ca să mă convingă.

— N-ai mai văzut-o după acea filmare eroică?

— Nu, dar am şi alte proiecte pentru ea.

Nouă stăpânire din partea neichii Sana, care cu dragă inimă i-ar arunca producătorului că proiectele în chestie va trebui să le realizeze într-o viaţă ulterioară.

— Câte zile a filmat?

— Una singură. Ştiţi, la mine merge repede. Fac zece metri utili pe oră. Scena din lanul de grâu am filmat-o, în noapte americană, în opt ore.

— Doamna a venit pe platou împreună cu Grokomak?

— Da, şi a plecat la fel.

— Ţi-a făcut polonezul anumite confidenţe despre bătrâna lui cucerire?

— Nu.

— Ţi-a vorbit despre soţul doamnei?

— Foarte vag, ca să-mi spună că-şi idolatriza scorpia şi că de-ar fi ştiut că joacă într-un film „X", şi-ar fi zburat creierii. Serge frecventează de mulţi ani cuplul, e prieten intim al celor doi.

Ei bine, deodată mi se sastiseşte de Casa de Producţie Fofoloacă. Aidoma tovarăşilor mei care, tăcuţi, încremeniţi, asistă la discuţia noastră, stingheriţi că se află aici. Saluturi. Noroc la pat, succes la filmări! Ne cărăbănim. Plecăm să tragem la şaibă în altă parte.

Ajunşi afară, mergem o vreme în tăcere, barând toată lăţimea trotuarului. Trecătorii care ne întâlnesc sunt obligaţi să coboare pe carosabil, ceea ce îi nemulţumeşte – dar noi venim în forţă şi puţin ne pasă de ei. Oamenilor în grup puţin le pasă de toţi ceilalţi, cu excepţia celor aflaţi într-un grup mai important.

Bérurier îşi difuzează cel dintâi gândurile:

— Papacioaca aia bătrână, maica Lerat-Gondin, am impresia că toate erau vraişte în capu' ei, nu?

Încuviinţăm (la rândul nostru) tot în tăcere. Apoi Marika declară:

— În orice caz, avem mobilul măcelului. Cel puţin un mobil plauzibil: Lerat-Gondin a fost pus la curent cu prestaţiile cinematografice ale juliettei sale; aşa că sărmanul romeo, batjocorit fără milă, i-a omorât pe târfă şi pe amantul ei, după care s-a sinucis.

— Şi tipul de la armonium? întreabă domnul Blanc.

— În furia lui criminală, Lerat-Gondin i-a tăiat gâtul odată cu acela al celorlalţi, sugerez eu. Dacă nu cumva muzicantul a vrut să intervină atunci când bărbatul a început masacrul.

În spatele nostru răsună un galop şi niscai chemări. Ne întoarcem. E ochelarista lui Bennaz, care-l strigă pe Bérurier.

Abia mai suflând, aceasta ajunge din urmă plutonul şi-i spune Grasului:

— În legătură cu contractul dumneavoastră; trebuie să veniţi să-l semnaţi.

Maiestatea Sa ne priveşte. Stânjenit, murmură:

— N-aveţi nevoie de mine în imediat, aşa e, băieţi?

Îi răspundem că nu.

Niciodată să nu pui piedici unei cariere pe cale de a se naşte!

CÂNTUL 8

Privaţi aşadar de Maiestatea Sa Bérurier, rege de colo până dincolo şi prim bastonaş al Franţei, debarcăm la Louveciennes, următoarea etapă a peregrinărilor noastre anchetoase.

Obiectivul *number one*: domiciliul fostului Valentin Le Ossé. Domiciliu ce are loc într-o clădire vastă, aproape în ruină, care, sub Ludovic al XIII-lea (un monarh deloc superstiţios), servea drept grajd. Aceste construcţii ale căror ferestre înalte au fost, în cea mai mare parte, lapidate şi sparte, găzduiesc totuşi, cum ziceau jandarmii înainte de a deveni bacalaureaţi, câţiva artişti – târâie-riglă care şi-au amenajat aici ceea ce în USA se cheamă *lofts.* Instalaţii precare, dar durabile; un soi de ateliere improvizate, unde înfloreşte o boemă de sfârşit de mileniu, duhnind a heroină, a whisky-Coca, a dindărăt prost spălat şi a *chips* reci.

După ce am traversat o esplanadă nehotărâtă, unde cresc buruieni, ajungem în faţa unuia dintre ultimii pereţi încă valabili, pe care au fost piunezate câteva indicaţii mâzgălite ca vai de lume. Care ne permit să aflăm că Valentin Le Ossé locuia în partea extremă a coteţelor. Urmăm un meandru de coridoare false, ce ne duc la o uşă găsită, fără îndoială, printre deşeurile unui imobil în demolare. Iar acel imobil distrus trebuia să fi fost un hotel, fiindcă numărul „8" e pictat cu şablonul, cu vopsea neagră pe fondul cafeniu imitând lemnul – şi întrucât chiar lemn există sub stratul de Ripolin express, te întrebi cu ce rimează toate astea, nu? Intenţiile oamenilor sunt cu mult mai misterioase decât cele ale Providenţei, după câte mi se pare mie.

Întrucât de cealaltă parte a despărţiturii de scânduri se aude muzică, batem la uşă. Şi iată că imediat se revarsă peste noi o fiinţă bizară, cu o mască tragică. Închipuie-ţi un adolescent de vreo optsprezece ani, cu părul decolorat şi pieptănat punk, gen Attila, astfel încât să alcătuiască o perie ca la căştile cuirasierilor. Peria e lată de cincisprezece centimetri, iar restul tărtăcuţei e ras. Faţa persoanei e întunecată de durere. Bietul băiat trebuie să fi plâns incontinent, de ieri până acuma, aşa că are ochii ca apele în creştere. Obrajii îi sunt garnisiţi cu iarbă roşcată, fiindcă, de fapt, bebeluşul e roşcăţel. Poartă la o ureche un superb diamant de la Samaritaine, apoi un altul, destul de mititel, într-o nară, ceea ce îmi provoacă, negreşit, o greaţă fără margini. E soiul de mutilare pe care nu o suport. Mi se pare că simt efectul produs de un şurub vârât în nas, şi al dracului de prost trebuie să fii, mamă dragă, ca să arborezi într-un asemenea loc o bijuterie de sanchi!

Ce i-o fi apucat pe toţi ăştia? Presimt că în curând o să-şi pună clopoţei în bumbăreaţă, zurgălăi în măslinuţe şi ceasuri-brăţară în jurul muştiucului. Pui pariu că au şi făcut-o? Iar dacă nu, armează-ţi Kodakul, nu mişca şi aşteaptă, fiindcă vor şi apărea!

Şmecheraşul punkist poartă nişte chiloţi prea mari pentru piperniceala lui, chiloţi pe care a scris „Vânătoarea interzisă", plus un tee-shirt găurit şi jegos, care reprezintă un hipopotam scoţându-şi doar bolboaşele ochilor din balta unde se scaldă. Papainoagele artistului sunt cam nubile, iar labele cam îndoielnice.

Ne priveşte uluit şi, de surpriză, încetează să se mai smiorcăie.

— Valentin Le Ossé aici şade, zic peremptoriu, pătrunzând în vizuină.

— A murit! geme micuţul nebunatic, deschizându-şi iar robinetul durerii.

— Ştiu; de asta am şi venit aici.

— Sunteţi din familie? face el, aruncând spre domnul Blanc o privire incredulă.

— Nu, dar nici dumneata.

— Eu... eu sunt...

— Exact ceea ce credeam, îi zic.

Localul are tavanul atât de sus, că-ţi dă rău de înălţime. Mobilierul e alcătuit dintr-o pianină, o somieră acoperită în grabă cu o cuvertură ecosez, un aragaz de voiaj, câteva găleţi cu apă, un dulap şi câteva umeraşe de braserie, luate de la negustorii de fier vechi. Plus o masă de grădină şi trei scaune de fier. Pe pereţi, postere şi fotografii de amator. Care-l reprezintă, toate, pe răposatul Valentin, alături de poponautul său. Îmbrăţişaţi. Goi câteodată. Ciudat: ieri nu remarcasem că tânărul de la armonium e pidosnic. Pur şi simplu, făcea muzică de disperare.

Jérémie închide uşa, fiindcă a intrat cel din urmă. Adulmecăm mirosurile ciudate, triste şi agresive, care plutesc în locuinţa celor doi amanţi. Micuţa regină ne priveşte printre lacrimi. Se smiorcăie. Observ că sub „diamantul" care-i împodobeşte nara stângă are o urâtă pată roşie.

— Cum te cheamă?

— Bertrand Geusclin.

— Profesia?

— Sunt... sunt...

— Mi-am dat seama. De când v-aţi căsătorit, Valentin şi cu tine?

— De doi ani.

Nouă partidă de plâns.

— Nu te mai smiorcăi mult, fetiţo, că rişti să-ţi infectezi porcăria din cartoafă.

Îi arăt Marikăi un scaun, pe care ea îl acceptă. Pot să-ţi spun că Minunata

mea se amuză nebuneşte. Al naibii îi place meseria asta de anchetator. Nu s-ar întoarce nici pentru un imperiu în Danemarca natală; cu atât mai mult cu cât, trag nădejdea, nici nopţile nu-i sunt triste. Confreria ochilor încercănaţi! Puştoaica încasează zilnic trei lovituri de paraipan. Asta e viteza noastră de croazieră. Şi când vorbesc de lovituri, *Achtung*! Nu sunt frichineli de iepuraş, ci marea desfăşurare olimpică. Veritabile îmbrăţişări nebune, cum se scrie în celelalte cărţi, care mă fac să râd cu atâta poftă, încât prefer să le recitesc pe ale mele.

Popocatepetl e atât de emoţionat, că nici măcar nu se gândeşte să ne întrebe cine suntem şi ce vrem de la el.

— Din ce trăiaţi amândoi? îl chestionez.

— Valentin dădea lecţii de pian.

— Şi vă ajungea să cumpăraţi de mâncare şi tampaxuri?

Domniţa nu remarcă ironia. Durerea îi întunecă minţile. După cum spunea scumpa mea bunică: „E foarte rău să-ţi pierzi compania" (mai ales când eşti căpitan S.P.P.). Văduvioara e pierdută, pierită. Cine-i va asigura porţia cotidiană de iarbă viţeluşului ăsta blond?

— Ce crezi despre ce i s-a întâmplat bărbatului tău, mititico?

— E oribil! se prăbuşeşte el în lacrimi. Nu pricep. Era atât de blând, atât de tandru. Cine să-i fi vrut răul?

— Asta vom încerca să stabilim împreună, fecioara mea. Îi frecventa pe alde Lerat-Gondin?

— După cât se pare, cândva îi dăduse lecţii de pian nepoatei lor.

— Povesteşte-ne!

— Nu ştiu nimic mai mult. Vali mi-a vorbit de epoca în care îi cânta Elisei *Für Elise*; fiindcă fata se numea chiar Elise.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu ştiu. Totul s-a petrecut pe vremea când eu şi Vali nu ne cunoşteam.

— Vali al tău continua să-i vadă pe Lerat-Gondin?

— Din când în când, îl chemau să cânte la armonium în capela lor.

— Cu prilejul simulacrului de căsătorie, ca ieri?

— Şi altă dată; să spunem, la câte trei-patru luni.

— Primeau şi musafiri cu ocazia asta?

— Nu, o făceau numai pentru ei.

— Ce credea despre ei scumpul tău defunct?

Bertrand îşi scarpină nara diamantată.

— Că erau cam într-o ureche; dar, fiindcă îl plăteau bine...

Tăcem oleacă, în vreme ce casetofonul continuă să macine în surdină. Chopin, o poloneză niţel melancolică. Bertrand ne zice, arătând spre aparat:

— Valentin cântă.

Drace, avea talent, e comestibil ca interpretare; puştiul avea suflet, îndemânare, o siguranţă impresionantă. Biata lui jumătate se pune iar pe plâns. Îl bat uşor pe ceafă.

— Nu mai plânge, puicuţo; o să-ţi refaci viaţa.

— Niciodată n-am să mai găsesc asemenea artist!

Marika, înduioşată, are ochii umezi. Ne lăsăm, cu toţii, să derivăm în tristeţe. Durerea micului sugător ne copleşeşte pe ascuns. Ne dăm seama de cruzimea sorţii. Şi din pricina muzicii. Valentin cânta cu talent şi-l iubea pe micuţul său hun de trei parale. Doi marginali cumsecade, inofensivi şi tandri.

Dar iată că domnul Blanc intră în scenă.

De câtva timp a scotocit prin odaie, silenţios ca umbra lui (de altfel, nici nu-i deosebeşti pe unul de altul). Vine la Bertrand, ţinând un vechi album de fotografii, îmbrăcat în velur verde fanat, album cu colţuri de argint prelucrat şi, în mijloc, cu o tăietură ovală prin care se vede fotografia sepia a unei doamne din secolul trecut; cu înfăţişare severă, cu un mare coc în echilibru pe tărtăcuţă, precum o încărcătură de fân într-o şaretă. Negroteiul răsfoieşte albumul şi-l întreabă pe domnişor:

— Îmi poţi spune ce e cu poza asta?

Căpriţa vizionează şi se minunează:

— Păi e a lui Vali.

— Unde a fost făcută?

— La părinţi, la ziua lui de naştere. De ce?

În loc de răspuns, Jérémie îmi întinde albumul, să mă uit şi eu. Imaginea îl arată pe Valentin înţolit ca un milord, pozând cu solemnitate într-un salon mic-burghez, cu cotul pe o consolă gracilă, privind spre obiectiv cu nişte ochi de velur, ca şi cum ar fi vorba de un poponel în slip.

Mă benoclez la el în amănunţime, fără să înţeleg ce l-a putut face pe *black* să reacţioneze.

— Ei bine? insist.

El îmi smulge din lăboanţe albumul-relicvariu, ca să i-l prezinte Marikăi.

— Hai să vedeam dacă ea e mai bună observatoare decât tine! protestează.

Scumpul meu sufleţel, o atât de abitir şi minunat tăvălitoare de elită, examinează, la rândul ei, clişeul. Strâmbătura dubitativă care-i rotunjeşte buzele admirabile mă face să cred că-mi ţine companie în clanul ălora de nu pricep.

— Nu vezi nimic? o încurajează, decepţionat, Jérémie.

— Ei bine, ăă... ca să spun drept...

Scutură din cap că nu, se pregăteşte să-i înapoieze albumul, apoi, pe neaşteptate, scoate un ţipăt şi-l aduce din nou în faţa ochilor.

— Te-ai prins? Ai cadrat? jubilează Negroteiul, deloc supărat că, în materie de observare, mandea a luat-o prin dărât.

Ofticat, vin în spatele Marikăi. Milostivă, inestimabila mea cucerire îmi arată un colţ al imaginii, deasupra lui Valentin. Şi trosc! *Sky*-ul îmi cade *in the pot of tea.*

Ce mai nătăntol am fost!

Ştii ce e?

Pe unul dintre pereţii salonului deţinut de părinţii Le Ossé, e atârnată o panoplie cu arme arabe vechi. Printre care şi un iatagan!

Să facem acum o pauză pentru publicitate.

CÂNTUL 9

O anchetă înseamnă nişte oameni de văzut, nişte locuri de scotocit, nişte indicii de pus cap la cap, nişte concluzii de tras. Oamenii şi locurile au secretele lor, pe care se pune problema să le smulgi, prin viclenie sau prin forţă. Ce mă miră pe mine este că nu ne-am întâlnit cu poliţia în cursul recentelor noastre, deplasări. Ce mitocoseşte tânărul şi strălucitul comisar Monlascart? Învârte globul de cristal ca să încerce să zărească adevărul? Îmi dau seama prea bine că afacerea asta nu-i provoacă nicio încoţopeneală profesională. Şi ştii de ce? Fiindcă asemenea crime, petrecute într-un vas etanş, demne de maica Sapristi, implică faptul că ucigaşul se numără printre victime. Aşa că fremătătorul tinerel de la Curcănărie nu-şi prea brânzeşte lapţii. A încredinţat afacerea laboratorului, legiştilor. Să afle ei care dintre cei patru morţi şi-a tăiat propriul bostănel. Dacă reuşesc, vor fi dezlegat enigma şi atunci bravo, mersi, sărutări părinţilor. Dumnealui se ponţiupilatizează pe şest. Nici mobilul masacrului nu se scarpină Monlascart pe dindos să-l găsească, fiindcă l-a şi aflat pe loc: nebunia. Criză ucigaşă. Lerat-Gondin sau scumpa lui soţie au luat-o prin porumbişte. Monlascart, cocoşel avantajos, se poate antrena la tir, la pat, la scrimă, la gin-remi. A etichetat afacerea. Crimă a unui sonat. Să definească oamenii de ştiinţă cine a murit ultimul în capelă; în mod inevitabil, acela va fi asasinul.

•

Părinţii defunctului Valentin Le Ossé locuiesc[22] la Versailles, pe unul dintre bulevardele acelea largi şi foarte mohorâte, unde te plictiseşti de moarte şi-l evoci pe Ludovic al Paişpelea ca să încerci să faci peisajul mai vesel. Imobil de epocă, şi el cu ferestre imense, ca şi cu acoperişuri de ardezie şi borne de piatră în faţa canaturilor porţii. Strămoşii armoniumistului stau la etajul întâi. Şi de cum deschizi uşa porumbarului, îţi dai seama de sinistranţa locurilor. Până într-atâta totul este îmbrăcat, învelit într-un colb pios. Dacă te apleci, trebuie să vezi pe sub mobile zigzagând pânzele de păianjen, iar mirosul înţepător care-ţi loveşte nările provine, pesemne, de la slobozeala şoarecilor.

Îmi deschide o doamnă austeră, în doliu. Am venit singur, ceilalţi doi mă aşteaptă în şaretă, fiindcă o intruziune în trei, la nişte părinţi care tocmai şi-

[22] În original, textul continuă cu un joc de cuvinte intraductibil: „(*de cheval,* [„de cal" – paralelă între *habitent,* „Ei locuiesc" şi *habits,* „haine, îmbrăcăminte"] cum adăugam totdeauna înainte a apărea în dicţionare, dar acum mă supraveghez" (n.tr.).

au pierdut fiul în condiţii crude, ar fi nepotrivită.

Persoana e foarte palidă, foarte demnă, cu ochi care judecă şi condamnă.

— Ce doriţi?

— Doamna Le Ossé?

— În legătură cu ce?

— Comisarul San-Antonio.

Mi-a scăpat fără voie. Am dat-o pe *comisarul* în mod spontan, ca „odinioară".

Ea îşi muşcă buzele deja subţiri, aşa încât nu-i mai rămâne nimic. Gura îi devine un rid în plus pe moaca de zbârciog deshidratat.

— Aş avea câteva întrebări să vă pun, doamnă.

Doamna ia o gumă şi se şterge din uşă, invitându-mă să intru. Şi, la mare fix, mă duce chiar în salonul unde a fost făcută fotografia lui Valentin.

— Bineînţeles, doamnă, sunteţi la curent cu teribilele evenimente care...

Încuviinţează.

— Domnul Le Ossé nu e aici?

— E în camera lui; i s-a făcut o injecţie cu un sedativ, fiindcă i-au cedat nervii...

Dar nu şi ai mămicii. Care e o mostră de burgheză bătrână, în răpăit de tobe. Suportă şocul. Nu simte decât o vie reprobare. Instinctul matern trebuie să-i fi fost tăiat odată cu cordonul ombilical.

— Sunteţi foarte puternică, doamnă, îi zic.

Ea ridică din umeri.

— În faţa unui asemenea scandal, e nevoie ca unul dintre noi să ţină piept, domnule.

Scandal! Asta e tot ce a reţinut din poveste. Muzicantului pede de băiat al ei i s-a tăiat gâtul în chip josnic, şi ea consideră treaba drept scandaloasă. În mediul ei, nu eşti asasinat. Mori în războaie, uneori păţeşti un supărător accident rutier – dar să-ţi laşi secţionată înghiţitoarea absolut niciodată! E prea mitocănesc! Prea meschin!

Mă apropii de panoplia agăţată, la perete, pe un fel de panou mare, acoperit cu mătase cardinălească.

Dintr-o privire, una singură, dar mai ascuţită decât aceea a vulturului benoclându-se până în fundul sufletului lui Napoleon Dintâiul, constat că iataganul central nu mai este. I se poate încă citi pe stofă forma, în decoloratură. Bravo ţie, domnule Blanc, pentru spiritul de observaţie. Un negru ca tine face cât doi albi[23]!

— Doamnă, de când a dispărut iataganul ce figura pe acest panou? mă

[23] Un alt joc de cuvinte în original, între numele personajului (*Blanc*, „alb") şi acela al rasei albe (n.tr.).

interesez.

Nu se aştepta la atare chestie damoaca. I-a tresărit mentalul. O nouă muşcătură a buzelor. De data asta, nu-i mai rămâne niciun fel de fleancă.

— De ce? întreabă din spirit de autoapărare.

Într-o reuniune feministă, zâmbetul meu ar uda treizeci de slipuri dintr-o lovitură.

— Haideţi, doamnă, aici eu pun întrebările, iar legea vă face o obligaţie din a răspunde la ele.

— Cred că a fost furat în timpul ultimelor vacanţe pe care le-am petrecut în casa noastră din La Baule, răspunde înţepată.

— Au dispărut şi alte obiecte?

— Nu.

— Fiul dumneavoastră avea cheia apartamentului de aici?

— Asta ar mai fi lipsit!

— Eraţi în termeni reci cu el?

— Aveam şi de ce, după toate decepţiile pe care ni le-a provocat.

— Le puteţi evoca pe cele mai importante?

Ezită, dar pe semne că-i fac o puternică impresie de luptător, fiindcă suspină şi-şi pleacă privirile.

— Trebuia să urmeze aceleaşi studii ca tatăl lui, dar în loc de asta a părăsit facultatea de drept, pentru nişte studii muzicale ce nu l-au dus nicăieri; m-aţi auzit, domnule? Nicăieri!

Face un gest ca pentru a goni marea muscă de rahat care pofteşte la tartina ei cu dulceaţă.

Şi tace.

— Pe urmă năravurile lui, aşa e? o încurajez.

— Absolut! În familiile noastre, domnule...

Şi nu mai spune nimic. Dar eu recit continuarea.

În familiile lor, când te mănâncă nevoia s-o capeţi în laminor, chestia ţi se pune cu discreţie. Oricum, te căsătoreşti şi ai copii, care nu sunt fatalmente de la aceeaşi pereche, dar care sunt totdeauna de la aceeaşi mamă[24].

Mama arhiuscată îşi încrucişează mâinile asemănătoare cu zece andrele aflate în lipsă de ghem.

— Se şi droga! adaugă, ca să completeze curriculum defunctei sale odrasle.

— Când l-aţi văzut pentru ultima oară?

---

[24] Şi iată un al treilea joc de cuvinte, cu o continuare în original: „copii care nu sunt fatalmente de la aceeaşi *paire* [„pereche", prin paralelă cu *père*, „tată" pronunţat identic], dar care sunt totdeauna de la acelaşi *maire* / „primar", prin paralelă cu *mère*, „mamă", cu aceeaşi pronunţie] (de patru ani n-am mai servit chestia asta, ceea ce e totuna cu a spune că, în timpurile noastre de amnezie, e ceva nou)" (n.tr.).

— La Crăciunul trecut; era o tradiţie: venea să-şi îmbrăţişeze tatăl. Soţul meu e o fire slabă.

— Pe tatăl lui şi nu şi pe dumneavoastră?

— Eu nu ţineam să-l văd.

— Ştiţi, doamnă Le Ossé, că acest iatagan dispărut este, probabil, arma cvadruplei crime?

Doamna îşi scoate din şuruburi maxilarul inferior şi-l lasă să atârne. De-ţi vine să crezi că proteza i-a devenit prea grea.

— Pretindeţi că arma v-a fost furată în timpul vacanţei. A fost vreo efracţie? continuu.

— Nu.

— Pur şi simplu, la întoarcere, aţi constatat că dispăruse?

— Practic, aşa au stat lucrurile. Să spunem că a doua sau a treia zi. Şedeam îngenuncheată pe perniţa aceea de rugăciune, când privirile mi s-a oprit la panoplie, ceea ce mi-a îngăduit să constat dispariţia iataganului.

— Şi aţi conchis că cineva l-a şterpelit în lipsa dumneavoastră.

— Ceea ce pare logic, nu?

— De bună seamă – şi mă determină, în chip cât se poate de firesc, să vă pun o nouă întrebare: în lipsa dumneavoastră, cine are cheia acestui apartament?

Iată-l forfecat pe bătrânul sfarog mucegăit.

— Cine are cheia apartamentului nostru? Nimeni, domnule! Nimeni! Ce idee! Dacă există ceva personal pe lumea asta, e un apartament plin de amintirile a două existenţe.

— Mă gândeam la menaj...

— Îl fac temeinic înainte de plecare şi temeinic după sosire.

— Aerisirea, insist.

— Lăsăm oberlichtul de la bucătărie şi toate uşile deschise.

— Dacă nu a fost efracţie, trebuie să credem că cineva a pătruns aici cu ajutorul cheilor. Am remarcat că uşa dumneavoastră e blindată şi prevăzută cu două zăvoare de maximă securitate.

— Într-adevăr.

— Şi atunci?

Face câteva strâmbături de cucuvea trezită în plină zi.

— Nu-mi explic; doar constat, domnule, constat.

— Folosiţi personal angajat? Fie numai o femeie de serviciu?

— N-aş avea nevoie.

Dacă diminuarea şomajului ar depinde doar de cârnăţăreasa asta bătrână, perspectivele ar fi şi mai sumbre decât sunt.

— Poate că vreun comisionar a putut subtiliza sabia, în timp ce

dumneavoastră căutaţi mărunţiş?

— Comisionarii nu intră în casă, domnule; şi când caut mărunţiş, închid uşa, iar ei aşteaptă pe palier să mă întorc.

Simt că madama şi mandea ne vom învârti în circuit închis. Două veveriţe în colivia misterului! Cea care pedalează cel mai repede va ajunge prima nicăieri.

— Şi în ceea ce îl priveşte pe soţul dumneavoastră?

O apucă năbădăile.

— Ce insinuaţi? Că soţul meu ar fi luat iataganul, în scopuri criminale?

— N-am spus nimic despre Wilhelm Tell, doamnă! Şi acestea fiind zise, e neapărat necesar să port o discuţie şi cu domnul Le Ossé.

— În cazul acesta, va trebui să reveniţi mâine; deocamdată e inapt să-şi asume o convorbire!

Apoi, cu hotărâre:

— Veniţi să vedeţi!

Mă poartă pe un coridor în fundul căruia se află cămăruţa lor de dragoste. O penumbră îngreunată de mirosuri de alcov îmi permite, totuşi, să zăresc un obiect uzat, în cămaşă de noapte, sub o plapumă. Cap emaciat, păr de un cenuşiu bătând în alb, nas ascuţit. Răsuflarea îi seamănă cu un horcăit. Într-adevăr, tăticul nefericitului Valentin e sub efectul injecţiei. I s-a administrat doza de mare doliu. Când se va trezi, n-o să-şi mai aducă aminte nici cine e primul-ministru, nici dacă şi-a împrospătat contul bancar.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Din prag, o asigur, de dragul sportului, că iau parte la imensa ei durere – şi cobor, la iuţeală, până în stradă.

Cei doi convivi ai mei (ni se întâmplă să mâncăm la aceeaşi masă Marika, Jérémie şi cu mine) mă întreabă din priviri şi cu mişcări ale capului. Mă aşez pe îndelete la volan. Maserati al meu miroase a piele, plus parfumul delicat al Marikăi. Foarte distins totul. Mare clasă.

— Nici urmă de iatagan, zic. O cucuvea bătrână, care seamănă cu o lumânare pe jumătate topită, pretinde că acesta a dispărut. În cursul vacanţei lor de vară; nasulia e că, din câte pare la prima vedere, nimeni n-ar fi putut pune mâna pe el.

Şi le relatez conversaţia cu maica Le Ossé.

După care debreiez.

Marika scoate din poşetă notesul unde îşi înscrie elementele-cheie ale anchetei.

— Arma crimei a fost furnizată de Valentin Le Ossé! adaugă apoi, citind textul pe măsură ce îl aşterne. Până acum, dintre cei trei „artişti" care, de ani de zile, participă la simulacru, doi au jucat im rol determinant în măcel,

întrucât unul, falsul preot, a acţionat închiderea uşilor iar celălalt a procurat sabia.

— Doar cel de-al treilea n-a făcut nimic, subliniază domnul Blanc.

— Numai că rămăsese afară, subliniază Marika. Unde ne duci, iubitule?

— La restaurant, Tandreţeo. Ştiu unul foarte bun, în oraşul Regelui-Soare.

•

În general, perechile aidoma cu alde Lerat-Gondin nu au prieteni adevăraţi. Numai relaţii obligatorii care, la urma urmelor, nu ştiu mare lucru despre viaţa celor în cauză. Şi asta deoarece oamenii obişnuiţi se tem de dilii. Îi frecventează cu dragă inimă pe cei cu apucături îndoielnice, pe băieţii răi, ba chiar pe canalii, dar au o frică maladivă de cei cărora le filează o lampă, care sunt săriţi de pe fix, cărora le lipseşte o doagă, care o iau prin porumb, cărora le suflă vântul prin mansardă, care vorbesc în dodii, cărora li s-a dus puiul cu aţa, care văd cai verzi pe pereţi, cărora le-a plecat mintea cu sorcova, care caută ziua de ieri, cărora le fată mintea, care umblă după cai morţi să le ia potcoavele.

La masă, în cursul unui prânz excelent despre care, scumpa mea cititoare, nu-ţi voi spune nimic, fiindcă matale te zbengui printre calorii reduse, ca să-ţi menţii talia de viespe, alcătuim planul unor investigaţii în Louveciennes. Jérémie îi va intervieva pe vecinii familiei Lerat-Gondin (şi-a păstrat legitimaţia de poliţist), Marika va merge la buticari, oameni anevoie de făcut să ciripească, deranjaţi mereu cum sunt de către clienţi şi pe care prudenţa comercială îi reţine. În ce mă priveşte, eu voi opera printre notari, medici, bancheri etc. Le dau auxiliarilor mei consemnul să pună accent pe juna Elise, aşa-zisa nepoată a răposaţilor, care a locuit împreună cu ei şi despre care nu se mai vorbeşte de câţiva ani. Oamenii mei va trebui, de asemenea, să se informeze dacă un personaj prenumit Charles a gravitat în universul închis al celor doi. Succes la toată lumea şi ne întâlnim, la orele optsprezece, la *Café du Commerce et des Yvelines Réunis.*

După ce-i las pe fabuloasa mea daneză şi pe remarcabilul Jérémie în inima localităţii, mă pun pe cugetat îndărătul volanului inert. Răcindu-se, nobila mea maşină scoate scâncete uşoare. Prăbuşit pe pielea onctuoasă, de culoarea tutunului blond, mă abandonez unei meditaţii profunde – lucru ce mi se întâmplă de câte ori stagnez în centrul unui mister. Are noroc comisarul Monlascart să socotească afacerea simpluţă în cruzimea ei nebunească. S-a grăbit să tragă cortina nenea ăsta. Eu unul, dacă vrei să ştii, mă sufoc în toată comedia cu pricina. Adulmec ceva detonant, vast, ramificat. Trec în revistă multiplele elemente ale afacerii, dar ele sunt atât de multe, că mi se rostogolesc peste dovlecel, precum grămada de conserve de mazăre când ai scos o cutie de dedesubt. Ce mă câcâie sau mâcâie sau

sâcâie mai mult este că *am fost plătit să asist la o cvadruplă omucidere*! Iată ceva rarisim în anusul poliţienesc, cum zice infamul Bérurier, viitorul Cary Grant al industriei porno.

Să fie masacrul opera unui dement? Probabil. Dar atunci de ce una dintre victime a închis uşa iar o alta a furnizat arma?

Spune pe cinstite, băiete, îţi aminteşti de vreun Sana care să fi expus un mister de atare anvergură?

Hai să-ţi repet totul, în linii mari...

Alphonse Lerat-Gondin mă caută cu fotografia unui cap de mort, pe spatele căreia un anume Charles a scris un mesaj de ameninţare. Şi mă angajează să-l apăr în cursul ceremoniei de sanchi...

Stai niţel, că o iau razna, toate mi se redeşteaptă în minte cu iuţeala unui cal în galop. Şarja lăncierilor! Capela, actorii, oribila mireasă-ştoarfă care o ia în poponel sub clar de Lună într-o producţie „X", drăgălaşele fetiţe ţinând trena, închiderea uşilor, tumultul, ţipetele, sângele care picură pe trena miresei, zăpăceala noastră, încercarea mea şi a lui Jérémie de a deschide uşa... Fuga în spatele oratoriului, ca să privim prin cele două ambrazuri înguste ce luminează interiorul. Şi ce zărim acolo? O învălmăşeală de trupuri însângerate, palpitând... Ah, ce coşmar! Cum de nu m-a bântuit deloc noaptea trecută? Crezi că din cauza celor trei partide de amor cu Marika? Nu zău? Tot ce se poate. Suprema asta îmi asigură echilibrul psihic...

Şi iar mă apucă...

Preotul polonez care acţionează închiderea brutală... De ce? Primise ordin să o facă? În plină „predică" fictivă. Dragi miri care... pe care... Aureolaţi de dragoste... Trosc! Continuând să declame, Serge Toroipan Baban apasă pe spatele micuţei cutii negre. Clac-clac! Uşile s-au închis. Cel ce are sabia, o scoate din teacă şi începe să dea ca la Mărăşeşti. Să presupunem că e vorba de Lerat-Gondin; acesta îşi loveşte bătrâna mărţoagă: tzim! Se aruncă asupra falsului preot: tzim! Apoi asupra organistului: tzim! Şi pe urmă? Pentru cele trei descăpăţânări, treacă-meargă – eu zic că s-a antrenat pe nişte manechine, şi-a făcut mâna. Dar când i-a venit rândul lui însuşi? Cum de şi-a putut reteza cu o sabie pepenaşul? Să admitem că a avut acest colosal, nebunesc curaj. Totuşi, trebuia să şi ducă trebuşoara la bun sfârşit. Trebuie să loveşti al naibii de tare cu sabia – chiar cu una ascuţită ca briciul – ca să tai o tărtăcuţă. Să fi avut o astfel de putere moşneagul bolnăvicios şi plin de tremurici? Inteligenţa mea îmi răspunde că nu. Atunci să fi fost nevastă-sa? Nici atât. O hoşcăială ca ea, chiar transformată în furie, să poată ucide, în numai câteva clipe, trei bărbaţi şi pe urmă să-şi taie gâtul? Nu! Nu! Nu! *E altceva la mijloc*! Lucrurile s-au petrecut altfel decât credeam noi.

Bine, să-i lăsăm deoparte pe cei doi. A fost nenea Grokomak? Un polonez

care târăşte după sine un marafet atât de infernal trebuie să fie zdravăn, nu glumă. Dar de ce să fi acţionat aşa? El unul nu era nebun! Totuşi el şi nu altul a închis uşile. Şi dacă nu el a fost ucigaşul, atunci cine? Valentin Le Ossé, plăpând, muzician, poponaut de treabă? Nici el nu putea avea atâta forţă. Totuşi a adus iataganul.

Îţi repet din nou iarăşi: afacerea asta e de ne-în-ţe-les! O poţi suci şi răsuci pe toate feţele – e o enigmă cum n-au mai fost niciodată în literatură. Maica Gagata, Conan Doi La Leu, Stanislas-André, Şi Mă (din) Nou, ca şi ceilalţi: americhenii, englezoii, belgienoii, nemţăloii – nimeni n-a eşafodat vreodată un puzzeloi de felul ăsta! Creierul care a clocit aşa ceva, poţi să mă crezi, trebuie ca Ştiinţa să-l cumpere şi să nu se zgârcească la parai. Vor fi surprize la moartea proprietarului lui. Se va face un pas al naibilor de uriaş către Cunoaştere, iepuraşule.

Oricum, dacă ai putea citi sfârşitul cărţii de faţă şi mi l-ai telefona, mi-ai face un mare serviciu. Nu spunând măgării la adresa lui, ci ajutându-mă să rezolv misterul.

Presimt că într-o bună zi o să las totul baltă. Nea Antonio – gata, salutare! Cu nasul în farfuria cu ciulama de viţel. De profundis. Iar editorul, şmecher, tot timpul grijuliu să mai stoarcă o ţâră de mălai în vremurile astea pernicioase, va publica totuşi manuscrisul neterminat. Cu un blabla la început: „În memoria lui Tantonio, dragi cititori şi toare, am crezut de cuviinţă, cu toate că lucrarea aceasta rămâne neîmplinită... „Astfel că publicul îmi va încheia ultimul roman. Fiecare cum îl taie capul, după sărăcia lui de inventivitate.

Da, da, văd chestia asta la fel de mare ca basilica Sân Petru de la Roma! O să vă cază fisa atunci, nătăntolilor, de greutăţile acestei meserii, de întregul ei eroism. De abnegaţia care-ţi trebuie ca să te arunci în invenţii nemăsurate, în infernale lovituri de toroipan şi de teatru. O să vă spuneţi: „Drace, Antoine ăsta, prefăcându-se că nimic nu s-a întâmplat, avea ceva în tărtăcuţă. Cărticelele lui păreau uşurele, încropite pe colţul mesei ori pe colacul veceului; dar asemenea chestii nu se scriu cu magnetofonul, cum fac unii". Nu trebuie să fii de faţă ca să ai dreptate.

Uitaţi-vă la domnul Barre, la prezenţa băiatului ăsta, de când nu mai face nimic. Nu mai trebuie să acţioneze, nici să gândească. Doar *să fie,* te prinzi? Să-i tacă fleanca – restul îl vor spune ceilalţi. Dar dacă, într-o zi, din nefericire pentru el, o să ajungă „la treburi" cum zic pudicii, îşi va înţelege durerea. Silit să acţioneze, va înceta să mai fie un mare căţel de legendă.

Mă aflu în plină cugetare, când o văd pe Marika ieşind de la brutărie. Şi, la fel de hotărâtă, intrând la băcan. Oamenii ăştia din Nord – poţi avea încredere în conştiinţa lor profesională, în atenţia susţinută şi în

perseverenţa lor.

Şi eu ar trebui să umblu, să chestionez lumea. Vă cer scuze, domnule, îi cunoaşteţi cumva pe soţii Lerat-Gondin, în legătură cu care... Ar trebui, dar rămân cu hemisferele lipite de pielea banchetei lui Maserati, cufundându-mă într-un soi de asceză. Mă încăpăţânez să gândesc – sau, mai exact, gândirea mea refuză să lase osul din bot. Nu vrea să fie distrasă. Mă apucă de urechi şi mă sileşte să mă aplec până-mi vâr nasul acvilin în misterul încă aburind.

Ei bine, ca să-i fiu pe plac, îmi spun: „În fiecare an, de un întreg deceniu, nebunaticii de Lerat-Gondin îşi simulează căsătoria. Chestie care a devenit un soi de cult. Fără îndoială că soţul întreţinea cultul cu pricina, el îşi idolatriza paceaura. Dragoste oarbă. O iubea pe ştorfelina aia, vedea în ea prinţesa visurilor lui. Amor din tinereţe, după cum îmi mărturisise chiar el. Hai, pompierule, n-o lua razna! Timp de zece ani bătuţi pe muchie, la 10 noiembrie avea loc reconstituirea ceremoniei. Cu un fals primar, un fals certificat de căsătorie, un fals preot, dar un veritabil muzician. O variantă pe parcursul celor zece ani: a trebuit să schimbe actorul care-l interpreta pe primar. Dar, în afară de asta, totul a continuat ca în trecut. Până anul ăsta, când a năvălit spaima, apocalipsa. Un masacru abject. Nunta se sfârşeşte într-o baie de sânge. Iar eu, dotat cu o gândire princiară, cu celule demne de Einstein (Bebert pentru doamne) ajung să-mi pun, deschis în faţă, următoarea întrebare (deschid ghilimelele):

„Sana, fiule, înainte de crimă a avut oare loc vreo modificare în derularea ceremoniei faţă de dăţile precedente?"

Închid ochii, ca să revăd acea arteră din Louveciennes, melancolică în toamnă, cu zidurile ei cenuşii, cu acoperişurile majoritar de ardezie şi cu rafalele de frunze moarte răvăşite de vânt. Muzica mea interioară, oleacă vivaldiană pe la margini, începe să răsune. Creierul mi se face cristalin.

„Da, îmi răspund, a fost o modificare de aranjament: prezenţa celor două fetiţe promovate domnişoare de onoare. Un element nou în ceremonie. La început, acest rol fusese jucat de o tinerică pe nume Elise. Apoi a fost o vacanţă, după care, în acest an, primarul le-a propus pe gagicuţele lui, cunoscute târâie-brâu pe la studiouri, mereu ia pândă după ceva mărunţiş".

Să fi modificat prezenţa celor două fetiţe ceva din ritualurile precedente?

Scurtă reflecţie a gigantului gândirii, apoi maestrul îşi răspunde:

„Da, din cauza celor două puştoaice pseudoprimarul nu a putut intra în capelă."

Întrebare spontană a genialului gânditor:

„Şi asta ce a schimbat?"

În mod spontan, supradotatul literelor răspunde:

„Nimic."

Dar îndată îşi recuperează răspunsul, îl şterge, trăgând nişte x-uri deasupra, şi propune un altul:

„Asta a schimbat totul în privinţa primarului, fiindcă astfel omul a scăpat cu viaţă."

Şi iată ultima întrebare a colosului deducţiei:

„Era ceva important pentru afacerea noastră?"

Computerului viu îi trebuie câteva fracţiuni de secundă pentru a decide:

„În aparenţă nu, dar trebuie să mai vedem..."

Terminat. Deschid din nou ochii, îmi strecor creierul înapoi, sub coama mătăsoasă, şi cobor din tărăboanţă ca să intru în biroul notarial al maestrului Lachoz-Auclair[25], aflat la un jet de sloboz de aici.

•

Totdeauna ni-i închipuim pe notari graşi, rubiconzi şi chelboşi, cu ţoale reamenajate din redingotele bunicilor lor. Cel ce mă primeşte pe mine dezminte această idee preconceputǎ, deoarece e tânăr, blond, împodobit cu o claie de păr şi îmbrăcat cu o haină sport, cu galoane şi nasturi de piele.

Afacerea... Pardon, AFACEREA din Louveciennes îl pasionează, fiindcă întreaga presă de azi, deschisă la pagina unde, îi acoperă biroul. Apariţia mea concretizează, dacă pot spune astfel, hârtiile în cauză. Lucrând în branşă, mă cunoaşte după reputaţie şi se arată mai mult decât flatat de vizita mea.

— O, o, faimosul San-Antonio la mine la firmă! Ce onoare! Cred că ghicesc ce vă aduce aici.

Îşi trece palma peste gazetele proaspete, întinse peste dosarele de pe masă.

— Asta, aşa e? Aţi aflat că sunt notarul celor doi şi...

Nu mai trebuie să-l conving. Spune totul în locul meu, ceea ce te ajută să trăieşti. Lucru rarisim la hârţogarii de teapa lui.

— Aţi vrea să ştiţi ce cred despre cuplul în cauză? Fie zis între noi, domnule comisar, în materie de ţăcăneală stăteau destul de bine. Dar asta, fatalmente, trebuie să o fi aflat deja. În materie de avere? Şi aici stăteau destul de bine. De ambele părţi. Jocul moştenirilor. Avuseseră cu ce să trăiască în lux, dar se mulţumeau numai cu îndestularea.

Mulţumit de formula lui, o repetă, căutând nişte tăieturi ingenioase prin care să o transforme într-un alexandrin bine rotunjit – însă formula rămâne reticentă, aşa că o abandonează.

— Duceau o existenţă mai degrabă închisă. Nu se deplasau aproape niciodată unul fără celălalt. Se ţineau de mână ca doi adolescenţi înamoraţi.

---

[25] *La chose au claire*, „(scoaterea) lucrului la lumină" (n.tr.).

Emoţionant. Ridicol, dar emoţionant.

Întrucât e nevoit să culeagă cu foalele un strop de oxigen de calitate inferioară ce trecea prin preajmă, profit pentru a aborda o chestie care mă preocupă:

— S-ar părea că au găzduit, timp destul de îndelungat, o rudă tânără? O adolescentă numită Elise?

Dinamicul hârţogar încuviinţează.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Nu era ruda lor, ci fiica unei servitoare care lucrase pentru părinţii doamnei Lerat-Gondin; născută Blagapare[26]. Mamă celibatară, mi se pare. Fetiţa a crescut la creşă, apoi în semiorfelinate. Într-o zi, alde Lerat-Gondin, cuprinşi de milostenie, o iau la ei acasă. Am avut prilejul să merg acolo în două rânduri; puştoaica era mai curând o Cosette din epoca Thénardier decât una din epoca Jean Valjean.

Reîncântare a maestrului, care îşi recită din nou fraza; dar, la naiba, îi ia, cu siguranţă, prea mult timp să-şi alexandrinizeze formulele, ceea ce i-ar îngădui să le reţină mai bine şi să le strecoare cu încetuţul pe sub uşa posterităţii.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Deşi limbut, răspunde cu o ridicare din umeri[27].

— Habar n-am. Într-o bună zi, n-a mai fost văzută prin împrejurimi. Presupun că mama ei şi-a făcut rost de o situaţie şi a luat-o pe fată înapoi. Adeseori se întâmplă asta cu slujnicele însărcinate şi care ajung la bătrâneţe.

— Ce vârstă avea puştoaica în momentul când a dispărut?

Tânărul se gândeşte niţel.

— Ce să vă spun, domnule comisar? Era genul de gloabă prost croită. Isteaţă, dar slăbănoagă şi sălbatică. Treisprezece, paisprezece ani, poate chiar mai puţin.

— Familia Lerat-Gondin ţi-a vorbit despre această plecare?

— Nu. Dar, ştiţi, domnule comisar San-Antonio (îmi degustă numele ca un gurmé plin de finețuri), îi vedeam foarte rar. Cam de două ori pe an. La ritualul declarării impozitelor, declaraţie de care mă ocupam tot eu, deşi nu era în atribuţiile mele – dar întrucât cei doi îmi încredinţaseră girarea bunurilor lor, nu puteam să nu fac şi asta. De altfel, vă ţin la dispoziţie situaţia plasamentelor pe care le-am făcut. Fiindcă erau neîncrezători, o făceam pe „tatăl de familie”: obligaţiuni, bonuri de tezaur, aur, afaceri

---

[26] *Blague à part,* „(lăsând) gluma la o parte (n.tr.).

[27] În original, joc de cuvinte intraductibil între *épaule,* „umăr” şi *pôle* „pol (geografic)”, textul continuând astfel: *un haussement des Pôles* [în loc de *un haussement d'epaules*] (*le Nord se trouvant nettement surélevé par rapport au Sud*): „o ridicare de poli, Polul Nord fiind în mod vizibil supraînălţat în raport cu Polul Sud” (n.tr.).

imobiliare – totul pe tăcute. La începutul crahului de la bursă, bătrânul, înnebunit, mi-a făcut o vizită. Dar întrucât nu-i constituisem niciun portofoliu de acţiuni, a plecat acasă înseninat şi plin de stimă faţă de mine.

— Ştii cumva cine va moşteni drăgălaşul lor pachet de firfirici, maestre?

— Bună glumă. Doar sunt notarul lor, nu?

— Ei bine?

— Aveţi vreun document care să mă descarce pentru această mărturisire?

— Da: cuvântul meu de onoare că voi păstra răspunsul numai pentru mine.

Hârţogarul murmură:

— S-ar părea că aţi asistat la dramă?

— Într-adevăr.

— Şi că nu mai faceţi parte din poliţie?

— Afirmativ, maestre.

Mă aplec peste birou:

— Ştiu că ziarele îşi bat joc de mine, dragă prietene; iată de ce ţin cu tot dinadinsul să dezleg misterul ăsta înaintea exconfraţilor mei! Şi-i mulţumesc Providenţei că m-a adus în faţa unui notar care nu seamănă cu aceia descrişi atât de admirabil de camaradul meu Balzac – altfel aş fi avut-o în poponeaţă, maestre! Însă dumneata ştii cine e San-Antonio, aşa că o să-i dai o mână de ajutor, bătrâne. Dacă mă înşel, ne spunem *bye-bye* şi o să dau fuga să-mi trăiesc pe aiurea viaţa.

Impresionat, tânărul se ridică de pe scaun.

— Dosarul Lerat-Gondin se află pe raftul al treilea al clasorului de colo, îmi spune. Şi acum să mă iertaţi, dar e ora când merg să-mi dau ciucuraşul la smotocit de către secretara mea particulară – cum scrieţi în cărticelele dumneavoastră.

Şi iese, stăpânindu-se să nu râdă.

CÂNTUL 10

Curios lucru cât de repede „o echipă" capătă obişnuinţe, un comportament, un mod de a gândi.

Aşa se face că, atunci când ne regăsim laolaltă, tustrei, la câteva ceasuri după ce ne răspândisem prin Loveciennes, păstrăm o tăcere înverşunată. Ţi-ai fi putut închipui că am dat în pălăvrăgeală, precum un comitet de peruşi grăbiţi să-şi împrăştie provizia de indicii. Aş! Ne reunim cu chipurile ermetice, cu privirile îngrijorate, cu mişcările obosite, copleşiţi. Dăm peste cap care o juma de carcalete, care un lichior chior, care un molan (Beaujolais-ul nou fiind taman sosit). Toate astea fără să halim nimicuţa.

Mandea plăteşte, o tăiem. Afară plouă vâscos. Frunze moarte, turbionate de vânt, mi se lipesc de parbriz ca nişte mari găinaţuri.

Ca să combat opresiunea ambiantă, dau drumul la radio. E ora flecărelilor. Nasol să mobilezi pe unde după-amiaza. Dimineaţa, ştirile servesc drept pivot; seara vin spectacolele. Dar în după-mesele lipsite de vlagă, trebuie să torci pisiceşte, să arunci cu jigniri, să-ţi baţi joc de fite şi de cine.

Şi ca să vezi măgăria hazardului, abia am trecut de bistroul cu băuturi leşinate şi iacătă că pe post se vorbeşte despre mine. Un şmecheraş pe care, cu o simplă scatoalcă, l-aş întinde pe trotuar, cu braţele puse cruce, îşi permite să mă ia la vale. Fireşte, râde de a mea „Agenţie de Protecţie". Îţi închipui ce de mai glume proaste se pot face pe seama unui as al Curcănăriei care, însărcinat să vegheze la securitatea unui cuplu, stă şi se uită cum acesta e asasinat în chip atroce. Chiar pentru un umorist cu mai mult simţ al măsurii ar fi destulă materie primă.

— Închide! mă sfătuieşte Marika.

— Nu, îi răspund, e un prilej de delectare mohorâtă.

— Eşti fraier, declară Jérémie. Ceea ce nu auzi şi nu vezi nu există. Ori există doar pentru ceilalţi, dar ceilalţi nu contează pentru tine şi, fiindcă nu sunt implicaţi în ceea ce ţi se întâmplă, li se fâlfâie de toate astea. Aşa că tot ce gargariseşte imbecilul ăsta gargariseşte numai pentru tine. Dacă îl asculţi, ticăloşia lui există. Dacă închizi radioul, ea dispare.

— Eşti un mare filosof, domnule Blanc, admit şi închid aparatul.

— Ba nu, tipule – un negru. Noi ăştia gândim cu adevărat; voi gândiţi ca să încercaţi să vă daţi importanţă. Nu ce gândiţi contează pentru voi, ci efectul pe care-l obţineţi. Pe când noi căutăm doar ca lucrul ăsta să slujească la ceva.

Şi o ţinem tot aşa, cu vorbe de clacă, până la sediul amărâtei noastre societăţi cu nelimitată lipsă de răspundere...

O dată ajunşi înăuntru, încep să bombăn, furios că nu-l găsim acolo pe Sac-cu-Rahat. Dacă Supradotatul ăsta îşi închipuie că asociaţie înseamnă recreaţie, se leagănă în iluzii nocive. Nu poţi scăpa de o tiranie fără să o înlocuieşti cu tirania ta proprie – altfel devii un vagabond prin viaţă, un puturos la cheremul capriciilor şi al lenevelilor tale. Aşa că hotărăsc să-i trag o săpuneală serioasă omului meu. Înainte de a sta de vorbă cu toţii despre ce am descoperit la Louveciennes, ridic telefonul în vederea unei admonestări la domiciliu.

Îmi răspunde madama Berthe cea lată-n şezut. Ascultând-o, îmi spun că, dacă un borcan cu untură ar putea vorbi, ar avea exact vocea asta.

— Pe omu' meu îl caţi, Antoine? Taman a ieşit, pe motiv că are o anchetă pe foc. Ai auzit vestea? Eu şi cu Sandre o să jucăm într-un film de cinema. Foarte lipsit de perdea, se zice. Béru vrea chiar să o luăm cu noi şi pe Samso-Nyte, eschimoaşa de-a câştigat-o el în Grenlanda, într-un cât e ultraperformantă acuma, după ce i-am pusără la punct ieducaţia sexuală Grasu', eu şi cu amicu' meu Alfred, coaforu'. Da' şi ea, ca grăsană dodoloaţă ce este, i se rupe apa cu aşa viteză, că tot imobilu' defilează p-acilea să vază ce se întâmplă, dacă mă crezi. Lungimea ei de undă e dindărătul, comisare. O, pardon, continui să-ţi spui „comisare" din obişnuinţă, nu te supăra. Şi, ca să reviu: fătuca asta, în ziua când lui Alfred i-a venit ideea să-i sfredelească intrarea artiştilor, l-a câştigat de muşteriu. O clipă, te rog, Antoine. Trebă să-i dau indicăţii, căci stângăcia i-a rămas, e ceva fatal. Samso-Nyte, drăguţa mea, nu-i morfoli aşa tare măslinuţele lu' domn' Alfred, că-l doare. Uite, i-a datără lacrămile. Şi mai ales nu-l muşca de muştiuc, dulceaţo, o să fii de neiertat, pentru căci dânsul şi l-a dezvoltat foarte deosebit. Ce-l caracterizează pe dânsu' e lungimea şi curbura, ceea ce îi permite să scotocească prin toate colţişoarele. N-am mai cunoscut decât unu' ca el, dar nu chiar aşa – dom' Hippolyte, fostu' meu patron. Ei bine, scuză-mă, Antoine, trebă să stau cu ochii pe toate. Are o slăbiciune pentru macaronar grelandeza. Farmecul lui macaronicesc care acţionează la glandele ei nordice, presupui. Îndată ce intră pe uşă, nici n-are timp să-şi scoată nădragii, că apucata asta îl şi înşfacă de manşă. Chestia îl umflă de râs pe Alfred. Mai încearcă şi el altceva decât manierele mele distinse, înţelegi cum vine vorba, nu? Bărbaţii, chiar şi ăia cu clasa lui, al naibii le place să se lase destrăbălaţi oleacă. Şi deşucheata asta mi-l încinge peste măsură, dar de stins eu îl sting.

Gâfâieşte, gângureşte. Ca o volieră ticsită cu turturele tulburate. Grasă şi proastă. Senzuală ca o vacă în rut. Pe undeva, chestia asta are tangenţă cu

arta. Îţi dezvăluie perspective noi. Îţi redă încrederea în viaţă.

Îmi aruncă iarăşi un tomberon de inepţii de care te scutesc[28], fiindcă mă cunoşti: am fobia scabrosului. Să rămâi totdeauna dincoace de liziera necuviinţei. Dacă nu, eşti târât într-acolo, dintr-o descriere într-alta, şi nu-ţi mai poţi opri lunecarea pe toboganul fatal.

Bun; tot ceea ce reţin din această convorbire e că Matahală continuă să-şi ducă viaţa în afara grupului nostru şi că va juca, bine mersi, împreună cu dulcineea lui, pentru celebrul producător Bennaz. Şi că ne promite un film de familie care ne va face bine să-l rulăm şi rerulăm, din seria „Să vezi şi să revezi", seara, înainte de culcare, mâncând castane.

Constatându-mi nemulţumirea, Jérémie sarcasmizează:

— Ţi-am spus să nu-l luăm alături de noi pe porcul ăsta. Când lucra la Judiciară, dădea uneori iluzia că face treabă, dar nu e decât un...

— Ba şi mai rău! i-o tai. E mult mai mult decât îmi poţi turna tu. Dar îl salvează ceva: e prietenul meu.

Domnul Blanc o lasă baltă. Frumosul lui chip de atlet olimpic devine cenuşiu. Clar că vendeta dintre el şi Mamut e departe de a se stinge.

— Bun! reiau eu. Şi acum, la raport, copii! Ce aduceţi din culesul ăsta prin pădure? Tu, Marika, dragostea mea! Minunata mea, dorinţa mea constantă, lumina zilelor mele, parfum al vieţii, sex vrăjit al fantasmelor mele cel mai greu de mărturisit. Vorbeşte, luminoasă cucerire. Te ascult aşa cum Beethoven asculta *A noua* în tăcerea surzeniei lui, adică cu sufletul.

Ea schiţează un zâmbet ca un răsărit de soare deasupra unei insule greceşti.

Şi faimosul ei bloc-notes a ieşit din poşeta de saurian interpretat de Hermès. Domnişoara îşi parcurge notiţele, cu o privire prehensilă. După ce-şi încheie revizuirea, aruncă notesul pe masă şi începe:

— Primul punct: toată populaţia din Louveciennes îi socoteşte pe Lerat-Gondin drept nişte „originali". Toţi erau la curent cu recăsătorirea lor anuală şi râdeau de mama focului. Cu atât mai mult cu cât soţia părea ahtiată de sex. Se pare că le făcea avansuri băieţilor de prăvălie, poştaşului, chiar plasatorilor de orice gen; dar n-am putut afla dacă tentativele i-au fost încununate de succes.

Ce bine, ce drăguţ, ce şăgalnic povesteşte! Mai ceva ca Pagnol! Să fii daneză şi să stăpâneşti până într-atâta limba noastră, jos pălăria! Jos pantalonii! Slip, slip, slip, urra!

— El, reia Zăpăcitoarea, era un om rezervat, un pic visător, vorbind puţin.

---

[28] Joc de cuvinte în original: în loc de *je te fais grave,* „te iert", *je te fais grasse* [„grasă"]; şi textul continuă: „e vorba de Berthe" (n.tr.).

Îşi petrecea timpul meşterind. Lăcătuşul de pe strada Colonel-Branlud[29] pretinde că Lerat-Gondin însuşi concepuse şi instalase dispozitivul care închide uşile micii capele. El, meseriaşul, doar a prelucrat piesele şi a furnizat materialul-anexă.

— Interesant! aplaud eu. Cuplul se concretizează.

Ea îşi ţuguiază buzele, pentru un proiect de sărut.

— Îmi dai voie? mă adresez lui Jérémie.

Străbat distanţa ce mă despărţea de această gură ispititoare şi-i dau celei din urmă omagiul pe care-l merită. Fiind văr cu verişorul primar al maimuţei lui Pavlov, acest contact bucal îmi declanşează irezistibila nevoie a unui altul, astfel încât mâna dreaptă mi se fofilează în decolteul Marikăi.

— E cazul să vă las singuri? întreabă sec domnul Blanc.

Ah, nenorocit spărgător de chef! Taică Pudoare de tot rahatul! Auzi – cum îi face nenea ăsta plozii lui Ramadé? Prin telepatie, corespondenţă, inseminare artificială? Şi totuşi viţelul ăsta mare şi negru a paraşutat nişte damicele chiar în faţa mea, nu? Pe nepusă masă, desigur, totuşi se lăsa înşurubat cimpanzeul de carpen. Luat pe nepregătite, Mister Junglă îşi arunca peste bord pudibonderia.

Îmi retrag limba, mâna şi proiectul de referendum pe care eram gata să-l depun pe patul Camerei. Debarasată de organul meu cărnos, Marika îşi continuă raportul:

— Ajung acum la juna Elise. Familia Lerat-Gondin a pretins întotdeauna, faţă de apropiaţii ei, că era vorba de o nepoată orfană, pe care o adăposteau din milostenie. Părerile celor cu care am stat de vorbă sunt unanime: cei doi o tratau cu asprime şi o sileau să îndeplinească cele mai ingrate sarcini menajere. Fetiţa nu se plângea, dar avea înfăţişarea unui câine bătut.

— Totuşi, obiectez eu, îi plăteau lecţii de pian.

Marika clatină din cap. Reflecţia mea nu-i modifică deloc convingerile. Negustorii pe care i-a chestionat raportaseră cu toţii aceleaşi impresii cu privire la alde Lerat-Gondin.

Oftează:

— Asta e tot.

— Ei bine, bravo, îngeraşule! E rândul tău, domnule Blanc. Vecinii?

Domnul Blanc rânjeşte:

— Vecinii? I-au numit călăi de copii!

— Chiar aşa?

— Absolut. Cel mai apropiat dintre ei, director la asigurări, m-a asigurat că a fost cât pe ce să-i dea pe Lerat-Gondin pe mâna poliţiei. Bătrâna bătea la

[29] *Branler*, „a masturba" (n.tr.).

micuţa Elise ca la fasole; uneori copila scotea ţipete de durere.

— Numai că omul tău n-a spus nimic poliţiei, mormăi eu. Doar a fost cât pe ce s-o facă. Câţi puştani continuă să fie martirizaţi fiindcă vecinii au fost cât pe ce să depună plângere! Şi de ce şi-a ţinut gura asigurătorul, Floare de Crin?

— Dorea să rămână în relaţii bune cu vecinii lui.

— Bravo! Nu mai contează dacă o biată fătucă o lua pe spinare! Ia spuneţi, dragilor, nu cumva suntem pe cale să trăim un foileton de prost-gust? Nebunii ăştia închişi cu o micuţă Cenuşăreasă ţap ispăşitor – e ceva Eugène Sue pe aici. Rescriem Misterele Parisului, fără să ne dăm seama. Ne scăldăm în bucoavnele de doi bani de dinainte de '914: Paul Féval, Xavier de Montépin. Altceva, Jérémie?

— În mai multe rânduri, oamenii dimprejur au încercat să intre în legătură cu Elise, dar ea nu răspundea avansurilor lor. Era o sălbăticuţă. Unii chiar se întrebau dacă e „normală"... Vorbea cu greutate şi bâlbâindu-se.

— Nimic în legătură cu dispariţia ei?

— Ba da. Lerat-Gondin i-a spus într-o bună zi unei vecine, cea a cărei proprietate se află peste drum de a lui, că nepoata îi părăseşte, ca să se mute la Bordeaux, la o bunică de-a ei care tocmai rămăsese văduvă şi dorea compania cuiva. A pretins că plecarea fetei îi va mâhni pe el şi pe soţia lui, dar că fuseseră de acord de dragul fetiţei, care astfel avea să poată urma o şcoală mai bună decât acolo, în suburbii.

— Dumnezeule mare! tresar eu. Că veni vorba de studii, fata trebuie să fi mers la şcoală, nu?

— Nu, declară domnul Blanc. Individul nostru le anunţase celor din jur că sănătatea Elisei nu-i permitea să meargă la şcoală zilnic şi că soţia lui, fostă învăţătoare, se ocupa de instruirea ei.

Tace o ţâră, ca să-şi baleieze memoria cu o rapide rază de proiector, apoi murmură:

— Nimic altceva.

Le mulţumesc amândurora, cu o înclinare a capului.

Şi iată că ne cam plictisim în clar-obscurul biroului. S-a lăsat noaptea, şi unica lampă pe care o aprinsesem se dovedeşte acum insuficientă. Ar trebui să mărim fluxul; dar, la urma urmei, ne simţim bine aşa şi, de comun acord, lăsăm să ne fluture panglicile. Eu mă gândesc la mămica Lerat-Gondin, bătrâna boarfă care a jucat „Pitulicea în flăcări" de-a lungul întregii ei vieţi, alături de soţul amoros. Să fi ştiut babalâcul romeo dezghiocat că iubirea lui era moartă după măţiguş? Cu siguranţă că nu. Îmi aduc aminte de catastrofica bipoaşcă a băbăciunii în lanul de grâu. Şi de felul mândru în care o pistona polacul cu *big* toroipan. Veritabil intrepid al muşchiului nenea ăla.

— Şi domnul Charles, dragilor? rup tăcerea. Nimeni n-a auzit de el?

Scumpii mei echipieri neagă. Spun că zadarnic au întrebat de el. Niciun Charles omologat în viaţa familiei Lerat-Gondin. Aşa că revenim la tăcerea noastră necontrolată.

Dar nu totdeauna e comod să stai neclintit ca nişte castraveciori într-un borcan. Ca dovadă: domnul Blanc începe să murmure, cu glasul pe care îl căpătăm în somn pentru a ne composta vecina fără a ne trezi nevasta, nici a ne sminti Epéda multisuspine.

— Înseamnă că avea el o idee în minte...

Aşteptăm urmarea, dar nimic nu mai iese dintre cele două mănuşi de box suprapuse, despre care crede că sunt buzele sale.

— De cine vorbeşti, Ectoplasmă?

— De bătrânul Lerat-Gondin, când a instalat el însuşi dispozitivul electronic de închidere a uşilor capelei. Asemenea gen de trucuri le aşezi în casă, nu într-un stabiliment de cincisprezece metri pătraţi, ce nu conţine nimic de preţ. Vasăzică, punea la cale o lovitură.

Şi vlăjganul îşi abandonează fotoliul ca să-şi dezmorţească chişiţele.

— Ei bine, mergem acolo sau nu mergem? ne întreabă apoi.

— Unde adică? îl contra întreb.

— Pe mine m-a apucat mâncărimea să merg să cotrobăiesc toată casa celor doi ţăcăniţi; nu-mi spune că tu nu te-ai gândit la asta.

— Fireşte că m-am gândit. Şi ca să-ţi spun totul, nu mă mai gândesc decât la asta, în afară de funduleţul suprateresstru al Marikăi; dar comisarul Monlascart a sigilat intrările, obiectez ipocrit, ba chiar ipohondrie.

Omul meu râde tăcut, ca un ghepard care a descoperit poza lui Canuet prinsă cu ace pe un baobab gigantic.

— Te laşi tu oprit de un capăt de sfoară şi un sigiliu de ceară?

— Rupere de sigilii şi violare de domiciliu – asta se termină cu închisoare corecţională, domnule Blanc.

— Dacă te laşi prins!

Mă uit la Marika, şi ea îmi zâmbeşte angelic.

— Nu socoti că ai să vii cu noi, scumpo! o avertizez. Nu te-am adus în Franţa ca să nimereşti la mititica.

Ce e mişto la fata asta e că totdeauna ştie până unde îi merge cu mine. Niciodată n-o să insiste dacă a înţeles că nu voi ceda. Ne anunţă că se va întoarce la Saint-Cloud, dar că mai înainte va trece pe la Fauchon, să-i cumpere fursecuri de Aix Féliciei, care se dă în vânt după patiseria cu migdale.

CÂNTUL 11

E o noapte numai bună pentru comiterea unei crime englezeşti – cu ceaţă umedă, în care, ici-colo, se diluează luminiţe. Zgomotele au o rezonanţă deosebită, aerul gros ţi se lipeşte de piele, apoi de bronhii. Natura miroase a frunze moarte şi a fum rămas prizonier.

Cu paşi de pisică, înaintăm pe strada ce duce la alde Lerat-Gondin. Din prudenţă, mi-am abandonat tărăboanţa la câteva ancabluri mai încolo. Mergem, eu şi Jérémie, cu o trusă de scule sub braţ (cea din Maserati).

Tovarăşul meu zice:

— Suntem într-o ureche amândoi că ne asumăm atâtea riscuri degeaba.

— Crezi că e degeaba, frumosule blond?

El se gândeşte şi murmură:

— Nu.

— Şi atunci?

— Tot o facem pe temerarii, fără să nădăjduim mare lucru. Tot ce putem afla absolut sigur e că sunt cu toţii morţi! În linii mari, unul dintre cei patru i-a tăiat pe ceilalţi trei, după care s-a sinucis. Altfel nu facem decât să interpretăm *Bolero*-ul lui Ravel. Suntem înghiţiţi de pâlnia vârtejului, Antoine. Şi nu uita că toate astea s-au întâmplat în plin *grosso modo* al Leului.

— Nu uit, îi răspund fără să râd.

Ajungem la poarta de fier forjat. Ca să nu scârţâie, e suficient să o ridicăm puţin când o deschidem. Parcul în sine e un film de groază. Ornamente de ceaţă atârnă de crengile înalte. Deşi precauţi, paşii noştri fac totuşi să trosnească vreascurile. Ne oferim până şi ciripitul unei cucuvele sau al unei bufniţe. Nu mai lipsesc decât o fantomă pornită la plimbare, nişte ţipete de groază şi nişte luminiţe vagabonde.

— Crezi că Monlascart şi-a lăsat oameni de pândă? şuşoteşte domnul Blanc.

— La ce bun? E lipsă de efective în poliţie, şi comisarul nu se poate lipsi de unul sau doi borţoşi ca să-i pună să supravegheze un ogeac ai cărei ocupanţi au fost crestaţi şi pe care el l-a explorat ieri pe îndelete.

Iată-ne în faţa capelei, sinistră sub lumina lunii, cu uşa ei dublă devastată de loviturile de topor ale Grasului. Sângele uscat nu a fost şters şi alcătuieşte pe dale o baltă neagră. S-a împrăştiat peste tot: pe pereţi, pe micul altar şi pe peron.

Inspectăm locurile, la lumina lanternei mele superperformante, de intensitatea unui laser. Îmi imaginez toate acele carotide secţionate, din care ţâşnesc, ca din patru izvoare, valurile roşii ce s-au unit, s-au amestecat pentru a forma această băltoacă.

— E cel mai mare mister din ticăloasa mea de carieră, bâigui eu. Aş da amândouă bolboaşele tale ca să înţeleg dedesubtul motivului afacerii...

— Iar eu aş da mizeria aia de fluierice a ta de purcel scatofag! ripostează tipul cel *Schwartz.*

Toate astea spuse în şoaptă, ca să ne facem că ne manifestăm, fiindcă suntem la fel de impresionaţi amândoi de locul crimei, tencuit cu sânge uscat. Înăuntru, patru persoane au trecut pe lumea cealaltă, omorâte de un nebun (sau o nebună) supravoltat(ă) de nu ştiu ce ură demonică.

— *Come, baby*!

Companionul meu mă acompaniază până la vechea locuinţă. Ne apropiem de uşă ca să tutuim sigiliile. În fasciculul implacabil al lanternei descopăr că acestora li s-a adus deja atingere, metodic. Au fost răzuite cu un cuţit; peronul e plin de resturi de ceară de sigilii, plus o bucată din şnurul care a unit pentru foarte scurt timp cele două canaturi.

— A fost o vizită aici, observă Jérémie.

— Care continuă, adaug eu la iuţeală.

Ridic arătătorul, pentru a solicita evantaiele de pasăre-muscă ale negroteiului. În liniştea din casă, desluşim, departe, nişte lovituri înfundate. Ce pare a proveni de la subsol. Ne scoatem mocasinii Jourdan şi, în ciorapi, pornim în căutarea pivniţei. În general, genul acesta de loc se află sub dependinţe. Şi, într-adevăr, găsim o uşă pe coridorul dinspre bucătărie, uşă care dă către o abruptă scară de piatră. O pânză de lumină se strecoară prin crăpătura îngustă a canatului, care nu e închis de tot. Zgomotul creşte în intensitate, apoi dispare brusc. Împing uşa niţel mai mult. La poalele scării, un bărbat gâfâie zgomotos, fiindcă tocmai a făcut un efort. Cu un semn, îi poruncesc lui Jérémie să scoată arma. Şi eu însumi îl scot din tocul de piele pe amicul Trage-Tare. Tocul ăsta e un element de seducţie în materie de dameze. Când te ţii de poalele unei puici reticente, e de ajuns să-ţi scoţi haina exhibând astfel arma pitită la subsuoara stângă, pentru ca persoana să înceteze imediat cu nazurile. Specia asta de falsă proteză (dacă pot spune aşa) le impresionează. Un nenică încătărămat şi purtător al unei flinte cu crosă neagră se marginalizează din capul locului. Aşa că damele nu pot scăpa ocazia de a-şi administra un războinic. Soldăţoii le fac pe cucoane să se ude. Tot ceea ce îi pot evoca pe dumnealor trezesc în dânsele pulsiuni sexuale.

Ei bine, s-o lăsăm – nu e momentul.

Aşadar, cu puşcoacele în lăboanţe, ne avântăm pe scară în jos. De la coiful

de cotitură al acesteia, descoperim o pivniţă boltită, de modă veche, situată în plin nord, deci răcoroasă cât cuprinde.

După care constatăm următoarele: un zid îmbrăcat în gratii de lemn puse cruce ca să primească sticloanţe. Acestea din urmă sunt numeroase şi variate. Într-o altă parte a localului, se află o acumulare de lăzi pentru apă minerală, pline sau goale. Apoi etajere cu gigantice pachete de detergent, cutii cu ceară de parchet, grămezi de săpun şi alte mărfuri menajere. Pe una dintre lăzi, şade un ins în cămaşă. Transpiră în aşa hal, că sudoarea plouă de pe el precum o aversă de primăvară.

Bărbatul luptă pe cinstite cu o butelcă de vin roşu, luată din rezerva beciului, şi care, dacă e să-mi dau crezare ochilor, ar fi un Gevrai-Chambertin. Intrusul tocmai a destupat-o, cu ajutorul cuţitului, şi o duce la gură. Închide ochii şi bea îndelung. Se aud trosnete ale glotei. Cărţălăul îi picură din colţurile babinelor.

Omul în chestie – ceva îmi spune că i-ai ghicit identitatea – nu e altul decât Alexandre-Benoît Bérurier. La doi metri de el se află o moviliţă de pământ, flancată de corolarul ei: o groapă.

— După tine – dacă mai rămâne ceva, Floare de Mucigai! zic vârând înapoi fierotenia.

Maiestatea Sa se desparte oleacă de sticloanţă, ne aruncă o privire critică şi-şi reia biberonada. De-ai crede că se teme să nu-i smulgem din mâini flaconul. Încă un superb efort de atlet al sorbitului – şi butelia devine în întregime verde, cu o etichetă prestigioasă, dar inutilă. Omul o pune jos şi-şi şterge, cu mâneca, fruntea, apoi buzele. O râgâială de operă, repercutată de acustica pivniţei, îl uşurează de prea-plinul de gaz.

— Salut, pompierilor! ne aruncă. Veniţi după sfârşitul incendiului, când s-a ales de fermă scrumul.

Şi ne arată găuroiul pe care tocmai l-a confecţionat.

Ne apropiem şi nu ne mai rămâne de constatat decât că groapa e, în realitate, un mormânt.

Deloc obişnuit, deoarece adăposteşte un schelet micuţ, îmbrăcat într-o rochie albă şi purtând un soi de cunună. Înainte de înhumare, a fost înfăşurat într-un fel de pânză gudronată, asemeni celei ce slujeşte la etanşeizarea unei piscine sau a unui bazin. Grasul a desfăcut învelitoarea, şi micul cadavru îmbrăcat în alb se detaşează violent pe linţoliul negru şi lucios.

— Nepoata! exclamă domnul Blanc.

— Nepoată pe dracu'! rectifică Mamutul. De ţi-ai fi aruncat ochii pe arborele genealogic al ălor doi Lerat-Gondin, ai fi aflat că ăştia nu au deloc *family,* tipule.

Întinde mâna spre grădelele cu sticle şi ne întreabă:

— Roşu sau alb? Roşu, nu? Uite un Pommard de culoarea ochilor lui Berthe a mea.

Dar nu-i împărtăşim setea. Cu gurile căscate de stupoare neagră, cum scrie Paul Claudel în „Les Pieds-Nickeles în Vacanţă", Jérémie şi cu mine stăm încremeniţi pe marginea mormântului. Încerc să evoc îngrozitorul destin al acestei fetiţe, martirizate de moarte şi pe care infamul cuplu a îngropat-o în propria pivniţă, după ce a răspândit zvonul că a plecat la Bordeaux. Nenorociţii!

— Ce te-a împins să vii aici să sapi? mă interesez pe un ton jignit.

Plop! face sticla desfundată.

— Nu am pahare şi nici chef să merg să caut unele, aşa că o să bem cum se poate, declară Béru, dând şi exemplu.

Abia după ce neutralizează jumătate din divina zămârcă îmi răspunde la întrebare:

— Să-ţi povestesc ce-am făcut azi, băiete. După ce am semnatără contractul cu producătorul, am trecut pe la ogeac, să-i dau vestea cea bună lu' Berthy, unde şi ea o să joace un rol. O bipoaşcă ca aia a ei ar fi naşpa să o laşi să doarmă în chiloţi. Chiar şi numai pentru negreaţa dimprejur şi ar merita să-i dai un ocol. Cât despre trebuşoara de care o ştiu capabelă, toţi ăia din film o să şază în coadă. Şi la mine acas', taman era gală de dat în bărci, cu Samso-Nythe, puştoaica de-am câştigat-o în Grenlanda, cu Berthe şi cu Alfred, coaforu' care nu fuge niciodată de muncă. Javra aia de suce-laţe are trecere la lume şi mereu se înfige să comande. Macaronar, la toţi dracii! Pune-te uite-aşa, Berthy! Ridică piciorul drept, să ţi se vază pădurea vieneză. Culcă-te pe spinarea lu' madam Berthe, Samso-Nithe; nu, nu pe burtă, pe spate. Eu, după câteva clipe, m-a apucat năbădăile de tot dirijatu' ăla al lui. Alfred ăsta se crede regizor şi mai multe nu. Se ia drept Robert Hossein al hâţânatului. În curând, dobitocul o să ne puie la cale neşte partuze gigantice la Palatul Sporturilor. Cât ai clipi, îmi iau inima-n dinţi şi sar, cu amândouă picioarele o dată, în nădragi. Salut, gaşcă! De cap să-ţi fie până poimarţi! Ajuns afară, urc în şaretă şi, ca să-mi potolesc nervozitatea, dau drum' la radio. Şi ce auz la Radio Băşcălie? Un soi de neica-nimeni orăcăia ceva de tine, Tonio. Atunci – mă cunoşti. Scot girofaru' de l-am păstrat de la Curcănărie – şi val-vârtej la Tartemolle[30], unde-i radio ăsta. Cu cât flecărea individu' de matale, cu atâta mă înfigeam eu în accileraţie. Crez că pe drum am hărtănit vr'o duzină de tărăboanţe, plus câinele la un orbete. Am ajuns la radio taman când guzganu' terminase să-şi lepede veninu'. Un oarecine

[30] *Tarte,* (arg.) „individ mediocru"; *molle,* „lipsit de vlagă" (n.tr.).

Facsimilien Foirade[31]. De l-ai vedea pe artistu' ăla, tipule! Trebă că face duş într-un suport de umbrele, atâta e de minuscul şi slăbănog de peste tot. Când am intrat, băiatu' se mai rânjea cu tehnicienii din post. Zic: „Pe mata te-am auzit de San-Tonio?" „Păi cum, zice, şi n-am luat-o pe ocolite, ai?" Cu coada băţ. „Nici asta n-o să-ţi vie pe ocolite!" zic. Şi-i rad una în cioc, pretine, de i-a scurtat bărbiţa cu cinci centimetri, cu ceasu' în mână. După care l-am înhăţat de gâtlegău, ca să-l las să se lungească cu binişoru' pe mochetă. Pe urmă am plecat, într-o tăcere monumentală.

Îi strâng mâna.

— Mulţam, cavalere! Ştiu că, datorită ţie, onoarea mea e în pumni buni; dar continuă-ţi naraţia, pentru Dumnezeu!

Matahală mai trage o duşcă de Pommard 1982.

— Mie dezbătăturile astea pe seama ta îmi pică ca un chiştoc în găoaza unei gloabe de curse. Nu poci să-ţi spui ce m-a apucat. În goana mare am avenit aici. O grămadă de chestii nu ajungem să le pricepem în circul ăsta cu capela. Mi-am zis că trebe să perchiziţionez cu capu' limpede. Aşa că gata, dau buzna. Cu sigiliile lu' Monlascart văzuşi ce-am făcut.

— Văzui.

— Aşa că mă apuc să scotocesc ca lumea. Am ridicat până şi covoarele, la toţi dracii! Şi tai pernele din salon cu o igliţă, ca să le sondez.

— Marea curăţenie de iarnă! i-o retez. Şi ce-a rezultat?

— Cioace, răspunde Misteriosul.

— Care şi care?

— Îţi pierzi răbdarea, tipule? râde Umflătura de Saint Loc-du-le-Vieux.

— Grasule, nu te juca de-a Pinuche, căruia trebuie să-i smulgi fiecare amănunt cu tirbuşonul cu aer comprimat. Tu eşti un om de caracter: direct şi spontan. Aşa că goleşte-ţi sacul de pubelă.

Mamutul meditează, cu câte zece kilograme de obraji de fiece parte a feţei şi cu privirea de spaniel istovit, care a depus la picioarele stăpânului ultima becaţă împuşcată pe câmpie.

— Am găsit o casetă video, tipule. *Marile bipoşti sub Lună,* adică filmul în care a jucat băboiul.

— Foarte interesant! exult. Şi unde era?

— Alături de aparat.

— Ceea ce dovedeşte că Lerat-Gondin a avut cunoştinţă de ea?

— *Probably,* Săr!

— Continuă!

— În odaia lor e un secretaire de ulm ciubucărit, cuprinzând o puzderie

[31] *Foirade,* „defecare" (n.tr.).

de sertaruri. Pe care le-am inventat.

— Cum adică le-ai inventat?

Cugetă o ţâră.

— Pardon, am o inflamatură la limbă, vream să spui inventariat; şi înăuntru nimic de soi. Aşa că mi-am adus aminte că toate mobilele alea are neşte saltare sicrete, de le-am căutat şi am găsit.

— Ce-ai găsit, genial colaborator?

— Un pachet de bileţele de amor, caraghiozule.

— Adresate cui?

— Băboiului! Cât era ea de otravă ciolănoasă, răpănoasă şi uitată de Dumnezeu, avea succes, trebuie să recunoaştem! Scrisorelele alea merită să le citeşti. Ar face să se încoţopenească până şi un peştişor roşu! La naiba, era cineva şmecherul care a scris toate astea! Pentru ce-i practica babuşkinei, trebuie că avea un levier de oţel. Ai să vezi. Şi ştii cine semna bileţelele cu pricina?

— Bărbatul ei?

— Nu, amice, te penalizez cu un chiolhan la taica Finfin, regele cabanoşilor serviţi cu vin alb. Sunt semnate „Charles"!

Admiraţia mea pentru Grasul se umflă văzând cu ochii. În curând, nu va mai încăpea în beci. Domnul Blanc ascultă în tăcere. Succesele béruriene îl fac să turbeze. Trebuie să spunem că şi Nămetenie s-a întrecut pe sine. S-a arătat sticleţoi de elită. Ce-a mai balizat întreaga pistă, în doar câteva ore, mamă dragă! În clar-obscurul subsolului, Jérémie seamănă cu o statuie neagră. Cât e de frumos, şmecherul! Un bronz de Mayol.

— Charles! repet.

Charles! În sfârşit a apărut! Până acum, tipul fusese un indiciu şi atât. Un mesaj de ameninţare pe spatele unei ilustrate reprezentând un cap de schelet! Şi uite că, pe neaşteptate, iese la suprafaţă.

— Unde sunt scrisorile alea, Alexandre-Benoît?

— La mine în *pocket,* mylord, face el arătând spre haina agăţată într-un cui din perete.

— Le pot vedea?

— Îţi aparţine.

Îmi vâr dextra într-unul din pozânarele supragonflate ale veşmântului şi mă simt ca şi cum aş căuta mărunţiş în sacul marsupial al unei canguriţe neîngrijite. Un contact animalic, pricepi? Sunt aici o puzderie de chestii de tot soiul: resturi de cârnat, prezervative folosite de mai multe ori, chiştoace mestecate prea îndelung, o bucată de proteză dentară ruptă, cioturi de creion, hârtie igienică împăturită cu grijă după întrebuinţare etc. Selecţionez patru scrisori aşternute pe hârtie galben-porumb. Litere înclinate, ascuţite.

Plicurile poartă drept adresă „Post restant, Louveciennes". Şi sunt destinate Doamnei Lucienne-Eloïse Lerat-Gondin.

Şi să vezi ce surpriză mă mai aşteaptă: ştampila oficiului poştal de expediţie este aceeaşi cu cea a oficiului poştal de destinaţie: „Louveciennes". Ceea ce implică faptul că scrisorile au fost puse la poşta de aici, deci expeditorul vieţuia loco.

Trag o foaie îndoită în două, o desfac.

Iubita mea, nebunia mea, viaţa mea.

Aşa începe. Restul merge într-un mare delir erotico-sentimental.

Faţa încă îmi şiroieşte de indicibila ta juisare, o, stăpâna mea. Şi refuz să mă spăl, fiindcă vreau să păstrez pe obraji şi pe buze focul de neuitat al sexului tău savuros.

Merita să fie scris, nu?

Privirea îmi rătăceşte, la întâmplare, de-a lungul frazelor deşănţate. Nenea care a mâzgălit toate astea ţinea al dracului de mult la cocoană! Îi aprindea simţurile Lucienne-Eloïse. Îl usca până-n măduvă. Ieşind din braţele ei, bietul Charlot rămânea fără nasturi.

Cele patru misive sunt de acelaşi calibru. Epice! Cazacul muştiucului e şi un epistolar de primă mărime. Doamna de Sévigné, revăzută şi adăugită de Sade. Cu notele aditivate ale lui Musset la *Gamiani*! Scrie cu sloboz hăndrălăul Charles.

Strecor biletele în propriul meu buzunar. Va trebui să le examinez mai îndeaproape. Ciudat că-i scrie iubitei la post restant, când locuieşte în aceeaşi comună şi o frichineşte fără înconjur pe cucoană. Dar în sfârşit, fiecare îşi organizează viaţa sexuală cum crede de cuviinţă.

— Ei bine, zice Marele Cuirasat, care abia ce-a vampirizat butelca de Pommard, mi-ţi pot continua?

— Mai ai de spus multe istorioare comice, Mocârţă?

— Numai una şi gata, tipule. Când am trecut prin pod (fiindcă am explorat totul), am găsit un vechi cufăr paradit. Şi înăuntru o cutie de carton legată cu sfoară pe toate părţile. Mă cunoşti – briceagul Opinel, şi trosc! o deschid. Ce mi-ţi găseşte mandea înăuntru? Ţoale de fetiţă, bine împăturite şi puse una peste alta. Rochii, blugi, chiloţei, pulovere verzi, ciorăpei, bărcuţe şi, colac peste pupăză, o păpuşă. De ce m-o fi luat cu sfârşeală la inimă? Nu ştiu. Un soi de spaimă mi-a pus un nod în înghiţitoare, Sana. Mi-am adus aminte de fătuca de şedea aici şi care după aia a plecat. Aşa că mi-am zis precum

urmează: „Mă Sandre mă, aicea e tot materialul de existenţă al lu' amărâta aia. Dacă ar fi plecat în altă parte, puştoaica şi-ar fi luat şi băgăjelu': păpuşa, crioanele colorate, slipuşeii, şiragu' de mărgele de sanchi". Şi o dată mă apucă siguranţa că sărăcuţa de ea e prin sector, moartă şi îngropată. Aşa că, Grasule, haide trap săltat până în pivniţă. Totdeauna nenorociţii care lichidează pe careva îl îngroapă în locuri de-astea. P-afară n-are curaju' s-o facă, din motiv de animale săpătoare, ce poa' să scurme prin sol. Beciu e mai fiabil. Băieţii de-a făcut-o poa' să vegheze de dasupra, pricepi? Să clocească cadavru. Aşa că, cobor. Mă benoclez. Cât ai număra pân' la zece, am şi găsit locu'. Sub neşte lăzi şi alte marafeturi talmeş-bălmăjite. N-are pic de imaginaţie asasinii ăştia. Cum a îngrămădităr trei troace peste o groapă astupată, crede că gata, a datăr lovitura, a ştersăr totu' pe vecie. Aşa că am săpat – şi uite.

— Remarcabilă lucrare, Grasule.

— Mersâm.

— Mai eficient ca tine nu poate fi decât un preşedinte al Republicii, în ziua în care demisionează. Îţi spun cinstit – ne uluieşti; nu-i adevărat că ne uluieşte, domnule Blanc?

Ce mai faţă la negrotei! Aproape verzuie, ca monezile romane de bronz.

— Da, are o moacă uluitoare, rosteşte el cu mare greutate.

Bérurier îl soarbe din ochi, triumfător până la incontinenţă.

— Să plecăm de aici, îi îndemn prudent.

O duhoare de putreziciune, fetidă, dulceagă, a invadat locul. Prezenţa micuţului cadavru mă demoralizează.

— Îţi trebuie o alinare când vezi aşa ceva, ai? murmură Grasiosul.

Nu-i răspundem. Ne întoarcem în bucătărie. Pentru spălarea păcatelor, Matahală a şutit de pe raft două sticloanţe pe care le ţine strânse la inima lui semeaţă.

Iată-ne acum în salonul familiei Lerat-Gondin. Extenuaţi de emoţie, ne prăbuşim în fotolii. Zăresc, pe o masă de sticlă, telefonul şi, proptindu-mă în călcâie, îmi împing scaunul până acolo. Apoi scot carneţelul minuscul unde îmi ţin numele şi numerele de telezbanţ ale interesaţilor.

— Îmi dai şi mie scrisorile? solicită domnul Blanc.

Îi arunc pachetul. Jérémie începe minten să parcurgă misivele.

— Chiar ştii să citeşti sau doar te faci? întreabă Binevoitorul.

Jérémie – o, minune! – rămâne impasibil...

Mandea formează un număr. Îmi răspunde o secretară sau asimilată. Arogantă, niţel peltică. Cred că mi-o pot imagina: o dameză ofilită, cu laţele blonde-de-chichi-cu-rădăcinile-sure, cu un piept de porumbel guşat, cu gura rujată în formă de tremă, cu roşu-cireaşă, şi în plus cu nişte cercei de primă

comuniantă în materie de clăpăuge.

— Aş vrea să vorbesc cu doctorul Malypanse, doamnă Aunissoit[32].

— Cine doreşte?

— San-Antonio.

— Mi se părea mie că vă recunosc vocea. Vă fac legătura.

Ca să te scap de curiozitate: doctorul Malypanse este adjunctul medicului legist. Un tânăr cârlionţat, zâmbăreţ, care-şi petrece viaţa decupând cadavre, precum măcelarul tău tranşează animale defuncte.

Simpaticul maestru al scalpelului e foarte fericit să mă audă.

— Îmi face mare plăcere, comisare. Mi s-a spus că aţi demisionat.

— Afirmativ! Totuşi aş avea nevoie de dumneata, Doc. O mică trebuşoară marginală, cu titlu neoficial. E vorba de cadavrul unei fetiţe. Al naibii de bine mi-ar prinde dacă ai accepta să vii până la Louveciennes. Îţi cer asta în mod absolut particular şi amical. Dacă te deranjează, spune-mi; nu mă va împiedica să mă rog pentru dumneata când îngenunchez în faţa Domnului.

Pufneşte în râs.

— Dimpotrivă, îmi face plăcere să vă servesc.

Drace! Vasăzică, mai există tipi drăguţi? Îmi furnizez toate indicaţiile şi închid.

Domnul Blanc a dispărut.

Béru a destupat un flacon de Richebourg. Se descurcă butoiul ăsta fără fund!

Şi întrucât un nectar de asemenea clasă nu se bea de-a dreptul din sticlă, mă duc la bucătărie să caut niscai păhăruţe.

[32] Ambele nume sunt inspirate din celebra inscripţie a Ordinului Jaretierei: *Honni soit qui mal y pense*, „Să fie făcut de ruşine cine gândeşte de rău" (n.tr.).

CÂNTUL 12

În aşteptarea doctorului Malypanse ştii ce facem? Bem şi cu mine o să picotim o ţâră. Vinul ne-a îmbălsămat oboseala. Ne lungim trupurile, ne încrucişăm mâinile pe şliţurile suprapopulate şi lunecăm într-o aneantizare decodantă.

Un foşnet! Ridic un capăt de jaluzea; e Jérémie, care dă buzna, împreună cu scrisorile şi cu o lupă. Îşi depune materialele pe şemineul de marmură albă, se uită la ceas şi se aşază nu departe de mine. Are eternitatea de partea lui africanul ăsta pedant. Iată-l că scoate din buzunarul superior o pilă de unghii şi-şi lustruieşte ghearele. Îi contemplu în voie, prin crăpătura subţire a pleoapelor abia întredeschise. Ce zici, a ajuns departe de epoca în care a sa *mother* culegea manioc iar el se cocoţa în cocotieri ca să-şi ia de la faţa locului porţia de Bounty. Totuşi trebuie să remarci că, aşa manichiurat, nu e mai fericit decât cu doliu pe sub copite; ba, poate, chiar mai puţin decât atunci!

Îl găsesc pe amicul meu *black* frumos ca un leopard. Maiestuos în felul lui. Şi inteligent. Un vis de abanos.

— Eşti cu adevărat un tip superb, îi şoptesc. Dacă într-o bună zi te oferi de vânzare la târgul de sclavi, îţi voi fi cumpărător şi am să te instalez pe şemineul nostru din salon.

El tace o clipă, apoi oftează:

— Uite, asta înseamnă să vorbeşti ca să n-adormi, tipule. Nu înţeleg nevoia voastră de a spune asemenea prostii toată ziua bună ziua. Sunteţi ceva de speriat cu marota voastră de a sporovăi întruna. Papagalii de pe la noi spun lucruri mai de bun simţ!

Şi, după o vreme, adaugă:

— Ţi-ai terminat siesta? Putem încerca să vorbim serios?

— Sunt ca şi nou, marele meu primat; dă-i bice, te ascult cu timpanele larg căscate.

Arată spre hârtii şi spre lupă.

— Am aflat cine e misteriosul Charles, tipule.

Chestia asta îmi stârneşte interesul într-un grad înalt ca Turnul Eiffel.

— Nu se poate! Îl cunosc?

— Da. Dar nu cred că o să ghiceşti. Charles era maica Lerat-Gondin.

Ceea ce rostesc ca să-mi marchez stupoarea este dificil de scris; dar, fără să ezit în faţa nici unui risc, voi încerca totuşi să o fac:

— Quvuah! exclam.

Omul savanelor îşi adună hârţoagele şi-mi prezintă lupa:

— Iată nişte note de cumpărături, aşternute de către bătrână în carnetul de bucătărie. Compară-le cu literele lui pseudo-Charles; vei descoperi repede că, în ciuda eforturilor de a-şi camufla scrisul, aceeaşi persoană le-a ouat şi pe unele, şi pe celelalte.

— Ceea ce e totuna cu a spune că hoaşca asta îşi trimitea, prin post restant, scrisori de amor?

— Fără niciun fel de dubiu. Uită-te la „l"-urile ascuţite, la „i"-urile al căror punct pleacă la plimbare, mult descentrat faţă de literă, la modul cum dublează „f-urile şi mai ales la „J"-urile majuscule, alcătuite dintr-o simplă linie.

Constat şi mă văd nevoit a admite că negusul are, autenticamente, dreptate. Da, cele două scrisuri au fost aşternute dacă nu de aceeaşi mână, cel puţin de aceeaşi persoană.

— Doamne, mă întreb, ce-i ideea asta de a-şi trimite scrisori destrăbălate?

— Ca să-şi facă gelos bărbatul, propune domnul Blanc. Mie mi se pare că relaţiile lor erau mai complicate decât ni le imaginăm. Pe undeva, bătrânul se încoţopenea văzându-şi nevasta în filme „X" şi citind scrisori delirante cu privire la performanţele ei sexuale. Mi s-a spus că asemenea cazuri sunt frecvente la voi ăştia, degeneraţii. Albii sunt perverşi. Depravaţi cu toţii, mai mult sau mai puţin. Partuzişti şi voyeurişti! Fals complicaţi. Vă puneţi devierile sexuale pe seama intelectualismului. Comod! Să-ţi închipui că tot ce aduce a putregai e ceva inteligent înseamnă să-ţi linişteşti conştiinţa pe bani puţini.

Îl las să-şi continue rechizitoriul. Rămân la oile mele: la un Alphonse Lerat-Gondin torturat de impotenţă, neavând erecţie decât dacă îşi vedea mamaia escaladată prin Peştera Muierii de către profesionişti cu echipament de primă clasă. Venera lubricitatea băboiului; o iubea pentru destrăbălarea ei. Şi ea domnea asupra lui prin coţăielile cu alţii!

Zgomotul unor paşi pe pietriş. Mă ridic să ies în întâmpinarea doctorului Malypanse. Nenea ăsta îţi ia piuitul cu amabilitatea lui. Un sărăntoc al medicinii. Înţolit la un ac, şi ăla de tinichea. Îşi clănţăne proteza într-un fulgarin zdrenţuit şi soios, de care niciun mecanic auto nu ar îndrăzni să se slujească drept salopetă pentru a curăţa de gunoaie tărăboanţele. Pulover cu guler răsfrânt-mototolit, ponosit, căscat, care îi dezveleşte gâtul de păsăroi, încleiat în rahatul negru al unei mări poluate de un naufragiu petrolier. Părul îi e negru şi creţ, privirea preocupată şi totodată cordială, un veşnic zâmbet cumsecade. Poartă un proiect de barbă, dar rămasă adolescentină – şi răsfirată pe bărbie, în tufe sălbatice.

Îi strâng cazmaua. Mâinile îi put a mort, fiindcă îşi petrece timpul meşterind la cadavre şi nu-şi spală carabele nici măcar când se aşază la masă.

— Eşti al naibii naibilor de amabil, Doc.

— Ba nu, ce tot spuneţi, plăcerea e de partea mea...

Îl duc în pivniţă şi îi arăt mormântul.

El se chiombeşte. Fără a clipi. Nimic nu-l miră în domeniul lui.

— Trebuie s-o scoatem de acolo.

Domnul Blanc, care ne-a urmat, se străduieşte să ne „ajute". Apucăm de colţurile pânzei plastifiate şi ridicăm bietul cadavru micuţ.

— Să o punem sub lumină! ne sfătuieşte Malypanse.

Ei bine, sărmănica îmbrăcată în rochiţa ei albă e frumoasă ca un tablou de Dali. Suprarealistă!

Doctorul îşi scoate impermeabilul străvechi. Poartă un blug răpănos şi nişte bascheţi. Scoate din buzunarul interior de la Burberry o trusă de plastic rulată sul şi legată cu un şiret. După care îngenunchează în faţa cadavrului şi deschide trusa.

— Te aşteptăm sus, doctore, oftez eu. Genul ăsta de sport îmi face greaţă. Lipsă de antrenament.

El încuviinţează.

— Nu-ţi dă idei negre faptul că-ţi petreci viaţa tăind carne rece?

— Ce tot spuneţi? E pasionant!

Urcând scara, Jérémie şopteşte:

— La noi acasă, suntem mai mult familiarizaţi cu mizeriile trupului. Ne reparăm noi înşine avariile maşinăriei.

Şi-şi suflecă mâneca, arătându-mi o cicatrice mare în partea dinspre înăuntru a braţului.

— Asta mi-a vindecat-o tatăl lui Ramadé. Când eram copil, mi-am despicat braţul în timp ce tăiam trestie de zahăr. După ce a lăsat rana să sângereze bine, s-a dus în pădure să caute nişte furnici roşii mari, dintre cele numite „de viermi de mătase". A apropiat cum a putut mai bine marginile plăgii, apoi a luat o furnică şi a apropiat-o cu faţa spre rană, ca să o muşte. Cu unghia, a decapitat furnica. A continuat cu celelalte, alcătuind un soi de copci. Când muşcă, furnicile injectează acid formic, care e un dezinfectant puternic. Şi cleştii le rămân înfipţi în carne, până ce se prefac în pulbere. În acel moment, cicatrizarea s-a încheiat.

E grozav de mândru de vrăjitorul lui din sat domnul Blanc. Şi vorbeşte ca tine despre Pasteur sau Fleming.

Îl bat pe umăr.

— Şi tac-to mare a făcut să dispară din ţinuturile voastre holera, variola,

tifosul şi lepra, Poponel în Floare?

La chestia asta, o mâlceşte. I-am retezat-o de la biluţe.

Morocănos, iese în noaptea care te cam strânge în spate. Un început de îngheţ albeşte peluza parcului şi face casante vreascurile.

Bérurier sforăie precum toate uzinele din Ruhr la vreme de război. În timpul somnului, are ceva mai puţin înfăţişare de om şi mai mult una de animal. Un astfel de abandon, o asemenea pleoştire nu le găseşti decât la un bou!

Ce mă face să-l smulg neantului său cu reacţie? Un impuls, îl bat pe umăr. Respiră de-ndărătelea, ca unul care ar vrea să-şi înghită cravata, apoi îşi deschide cele două sipeturi ca să ne ofere din nou strălucirea rubinelor lui.

Ochii roşii îi sunt *ton sur ton* pe moaca purpurie. Uite că-şi umezeşte în linii mari labialele, dar limba mare şi aspră nu este îndeajuns de lubrifiantă, aşa că dumnealui caută pe bâjbâite ceva lichid. Vai! butelcile sunt goale.

— Trebuie să cobor să caut ceva de băut! dă de ştire. De data asta, o să iau de cel alb; noaptea, e mai *smart.*

Fiindcă postura adoptată în fotoliu îi scosese cămaşa din nădragi, îi descheie pe cei din urmă, îi lasă să-i cadă pe gaibarace, profită de ocazie ca să-şi scarpine bomboanele ce se lipiseră de hârtie, îşi aranjează cămaşa şi se împantalonează în bună regulă.

— Unde era toporul? îl întreb cu voce supranaturală.

— Care topor, caraghiosule?

— Cel cu care ai vrut să spargi uşa oratoriului.

— Într-un acaret de lângă coteţ. Unde-i şi butucul de spart lemne.

— Acaretul cu pricina se poate vedea din capelă?

— Nu crez, da' de ce?

— Nu ştiu.

Aproape a ieşit din salon, când vine înapoi. Muia lui te trimite cu gândul la o măcelărie.

— Cum adică nu ştii?

— Am nişte străfulgerări, ca mediumurile, Grasule. Îmi străbat spiritul fără să am timp să văd despre ce-i vorba. Prea rapid pentru puterea mea de înţelegere. Vzum! Ceea ce îmi haşurează gândirea. Îmi face zigzaguri cu carioca.

— Ai nevoie să tragi o duşcă, tipule. Mi se pare că am zărit în pivniţă un chablis.

— O să-l vezi, băieţică, pe doctor uzinând la puştoaică; nu-l deranja.

Ciudat lucru, ce-am mai invadat sălaşul familiei Lerat-Gondin. Am impresia că trăiesc un roman poliţist din tinereţea mea. O chestie de broderie, cum le migălea maica Agatha. Prăjitura crimei, în timpul nopţii.

Indivizi care stagnează, se privesc, se întretaie, schimbă anodisme. Există şi ameninţarea ambiantă, misterul care se prelinge din pereţi. Calcule ascunse care-ţi dau fiori.

Ies pe peron. Noaptea e neagră – şi ca să-l văd pe Jérémie, acesta ar trebui să se îmbrace în bucătar-şef. Ce moşmondeşte pe acolo oacheşul meu? Ştii că nu mă pot lipsi de el? În ciuda puiului de somn pe care l-am tras, oboseala începe să-mi ascută simţurile. Ce-o să i-o mai trag Marikăi la întoarcere! Îmi imaginez nişte figuri libere. Cele impuse nu sunt punctul meu forte (cum zicea Amaury). Va mirosi a pat frumoasa mea. Ca s-o trezesc, îmi voi plimba casca lui Nero pe chipul ei; fetele de familie bună se dau în vânt după aşa ceva.

Drace, m-am încoţopenit! Cum zicea cineva: marafetul meu e cel mai uşor lucru de pe lume – fiindcă un simplu gând l-a şi ridicat.

Un clinchet. Poţi auzi ecourile transhumanţei. E Bérurier, care urcă cu câte o droaie de sticloanţe în fiecare mână. Are proiecte mari durul ăsta.

— E mai *joyce* aici decât jos! mă anunţă.

— Mai are mult de lucru Malypanse? întreb.

— Nu, îşi făcea bagajele.

Ce mai bagaje! Câţiva cleşti şi câteva scalpeluri, spatule de oţel cromat, un sul de plasturi...

Într-adevăr, doctorul se întoarce, cu izuri încă şi mai redutabile agăţate de haine. Mereu zâmbitor. După părerea mea, unul dintre strămoşii lui trebuie să fi fost antilez. Asta i-ar explica tenul niţel oacheş, ochii focoşi şi părul încreţit mărunt.

— Vrei să-ţi speli carabele, Doc?

Ia te uită, nu se gândise la asta. Şi întrucât e dificil să refuzi o asemenea ofertă, încuviinţează fără chef şi se duce la cabinetul de toaletă de lângă antreu. În timp ce îşi abluţionează vagamente vârful falangelor, îl întreb despre rezultatele examinării.

— Puştoaica a murit strangulată, îmi spune, şi nu a fost gâtuită cu mâna, fiindcă are laringele zdrobit. Am mai constatat şi urmele unui traumatism cranian. Poate să-şi fi pierdut cunoştinţa, ca urmare a unei lovituri în cap; s-a crezut că e în comă şi cineva a vrut să o termine mai repede.

— Ce vârstă avea?

— Vreo doisprezece ani.

— Şi cam de cât timp a murit?

— Greu de spus; probabil, mai bine de trei ani.

Îşi şterge lăboanţele cu batista, fiindcă prosopul agăţat de un cârlig îl dezgustă.

— Hai să bei ceva, Doc.

Mă urmează.

— E adevărat că nu mai faceţi parte din Marea Baracă, domnule San-Antonio?

— Cum nu se poate mai adevărat; lucrez pe cont propriu.

— Şi colegii dumneavoastră v-au abandonat teritoriul?

Face un gest circular.

— L-am violat, Doc; dintotdeauna am avut spiritul cuceririlor.

El se apropie de fereastra înaltă, ca să examineze parcul unde, în întunericul gros, se ridică, alburie, capela.

— Vasăzică, aici a avut loc măcelul de ieri?

— Da, dragul meu, aici.

Ei bine, va trebui să-l tragem serios de limbă. Fiindcă, drept să spun, l-am rugat să vină încoace nu doar ca să determine cauzele morţii Elisei.

Matahală oficiază slujba. Într-adevăr a adus chablis – şi-l destupă, ca un mare chelar, pentru mesele de trei stele, adulmecând dopul şi trăgând o duşcă mică, direct din sticlă, înainte de a servi.

— Nu e limonadă! ne avertizează marele paharnic.

Bem.

— Dumneata, Doc, l-ai asistat pe legist la autopsia celor patru cadavre?

— Vreţi să spuneţi că eu însumi am făcut necropsia, domnule comisar; fiindcă legistul e la New York, până la sfârşitul lunii.

— Atunci îmi vei putea povesti despre ea.

Mă priveşte din spatele paharului, bea o înghiţitură prudentă, îşi drege glasul.

— Păi e...

— OK, fiule: secret profesional, ştiu. Dar nădăjduiesc că nu mă consideri un străin! Nu se poate să nu fi citit şi tu ziarele sau să te fi uitat la TV: afacerea asta îmi pricinuieşte un prejudiciu considerabil şi vreau cu tot dinadinsul să o descurc.

Uite că, purtat de o vehemenţă disperată, am ajuns să-l tutuiesc. Şi mi se pare că tocmai această familiaritate spontană l-a dat gata.

— Ce aţi vrea să ştiţi? mă întreabă.

— Cine dintre cei patru a fost lovit ultimul. Care şi-a tăiat el însuşi bostănelul. Un tip competent ca tine trebuia, în mod fatal, să stabilească asta, nu?

— Ultimul a murit cel mai tânăr.

— Muzicantul! mormăie Béru.

— Astă nu înseamnă că a fost lovit cel din urmă. Totul depinde de natura rănilor fiecăruia, nu-i aşa, Doc?

— Evident. Dar el a murit nu de o lovitură de sabie.

Aici ne-o trage tare Malypanse. Ne umflă botul. Ne plesneşte peste cătări cu farsa pariziană despre melci.

— A murit nu de lovitură de sabie! mă cred obligat să repet, să-mi fac bine cunoscută stupoarea incredulică.

— Nu. Gâtul i-a fost tăiat curat, cu o lamă scurtă, subţire, ascuţită şi cu vârf de asemenea ascuţit.

— N-am găsit nimic de felul ăsta la faţa locului.

— Aşa se pare! face tânărul vraci necrofag, golindu-şi paharul.

I se fâlfâie de chestia asta. Care nu ţine de munca lui. El poate vorbi doar de carnea moartă – şi cu asta basta.

De câteva clipe, domnul Blanc s-a întors. Ascultă, în picioare, cu mâinile împreunate peste cocoşel, asemeni unui oficial din Africa primindu-l pe preşedintele Republicii Franceze.

Îmi curăţ corzile vocale tetanizate – cum grozav le mai place să scrie, în tâmpeniile lor, condeierii experţi în mâna stângă.

— Doc...

Dar vorbele nu-mi ies din gură. Rămân cu ele proptite în amigdale. Şi cu mincinoasa paralizată.

Şi atunci ştii ce se întâmplă?

Jérémie îmi preia ştafeta din mestecătoare:

— San-Antonio voia să vă întrebe dacă aţi reuşit să aflaţi care dintre cele patru persoane a murit de propria ei mână.

Ei bine, aici o să-ţi plasez efectul de romancier-mort-subit, de scribălău notoriu. Sfârşitul de capitol care să te gâdile pe sub mănuşi.

— *Niciuna dintre cele patru victime nu a murit de mâna ei,* scumpe prietene, răspunde tânărul vraci. *Cu toatele au fost asasinate.*

CÂNTUL 13

Am petrecut ani de zile fără să ştiu că binevoitorul doctor Malypanse se prenumea Jean-Pierre.

Acum, că şi-a arătat încrederea în mine, şi că Maiestatea Sa i-a servit patru stacane de chablis, l-am câştigat de-a binelea de partea mea. Oricărui om, mai ales dacă e cinstit, după ce a comis o fraudă profesională în beneficiul cuiva, nu-i mai rămân alte resurse decât să-şi dea un oarece audit. Adaugă lucruri noi, ca să se justifice în propriii săi ochi. Citează drept mărturie sclavia prieteniei. Iar eu, care mă prind la orice, observ, bineînţeles chinurile şi tresăririle de conştiinţă ale acestui biet ieduţ, mie-mi spui! O psihologie ca a mea – o, la, la! În comparaţie cu ea, taica Freud era numai bun să psihanalizeze nişte terasieri bulgari. Ar fi trebuit să mă fac psihiatru. Sala mea de aşteptare ar fi dat pe dinafară. Ce le-aş mai fi introspectat pe burghezele din al şaişpelea arondisment! Cu degetul mijlociu pe ţâmburuş, ca să le ajut să se concentreze, scumpele de ele. Să le fac să-şi etaleze gentilele lor probleme metafizico-sexuale. Să le moşesc de pulsiuni, impulsii şi repulsii; liru-liru! De felul cum îşi flencăneau una alteia molusca la pensionul Porţi Deschise. Şi de escrocheriile matrimoniale săvârşite cu amicii soţilor lor; toate astea cu binişorul, cu detalii, confidenţe languroase. Îmi simt vocaţia tardivă; tot fiind în preajma tembelilor şi a tembelelor, aş vrea să-mi încerc forţele în zona acestor speologii spirituale.

•

Dar să mă întorc repejor la Jean-Pierre Malypanse, cucerit, cum îţi spun, şi culcat la picioarele mele. Frecventarea răposaţilor i-a dat nostalgia vieţii adevărate, asumate cu adevărat.

— Juan-Pedo, îngeraşule, îi zic, ştii ce-ai mai putea face pentru mine?

Nu, nu ştie. Dar vârful cartoafei i se pune în mişcare şi înţeleg că e gata să o facă.

— Dacă ai vrea să fii pentru totdeauna prietenul meu din copilărie, ai da un telefon la Curcănărie. L-ai cere pe Chouravier[33], de la Identificare. I-ai spune cine eşti şi l-ai întreba ce amprente figurează pe mânerul sabiei.

— E târziu, argumentează Malypanse.

— Nu de ajuns pentru ca Chouravier să fi plecat de la bază. Are o tară, nevasta lui, şi îi lipsesc defectele cu care să o compenseze. Aşa că face, la birou, ani suplimentari.

---

[33] *Chourave* „gulie" (n.tr.).

Din memorie, îi livrez numărul de telezbanţ al bietului om. Docil, Jean-Pierre se duce la aparat şi-l formează. Îl obţine pe cel indicat de mine, îi povesteşte cine-l caută, îi vorbeşte de examinările efectuate şi-i explică precum că rana mortală a unuia dintre cadavre îi dă bătaie de cap şi că ar vedea totul mai clar, dacă ar şti natura amprentelor.

Tonul îi e cinstit, plăcut, direct. Taica Chouravier nu face nazuri. De vreme ce vorbesc despre slujbă, iar asta îi va întârzia întoarcerea la a sa *mistress* Scorpiuţă, chestia face să-i înflorească sufletul.

Conversaţia durează ceva timp. Cumsecadele meu doctor pune întrebări scurte, precise, întrebări de profesionist.

— Ştii, murmură Jérémie, îmi apare limpede un lucru: dacă vrem să reuşim în noua noastră meserie, trebuie să alcătuim o echipă ocultă, cu nişte auxiliari de la Poliţia Judiciară. Forţa poliţiei vine de la infrastructura ei, din organizare, din multiplicitatea serviciilor. Nu putem rivaliza cu ea – şi, fără ea...

Îmi contemplu cu admiraţie prietenul.

— Ce bine vorbeşti pentru un...

— Pentru un negru?

— Nu, pentru un fost măturător. Când mă gândesc că, de nu ne-am fi întâlnit într-o bună zi, ai fi continuat să plimbi, cu vârful târnului, baligile de pe trotuare! Să expediezi la canal prezervative folosite, când posezi inteligenţa şi cultura ta – ce erezie!

— Mai era şi ambalajul meu, tipule! Sângeretele nu e o mâncare sărbătorească precum caltaboşul.

Zâmbeşte – şi e ca atunci când tai o mare pilotă roşie a bunicii, ca să-i scoţi puful alb.

Doc închide telefonul. Şi-mi adresează o mimică descumpănită.

— N-au găsit nicio amprentă pe mânerul iataganului, domnule comisar. Acela care s-a slujit de el trebuie că purta mănuşi.

Paradrace! O singură persoană purta mănuşi, din coji de măsline de Suedia: Lerat-Gondin însuşi!

Falsul preot îşi debitează micuţa predică de rutină. Mirele poartă sabia în cracul stâng al pantalonilor. Îşi strecoară binişor mâna în cioareci, ca să apuce mânerul. Preotul *cu care lucrează mână-n mână* (!) înţelege şi acţionează închiderea uşilor. Atunci soţul trage din teacă spada, face un pas sau doi îndărăt şi taie gâtul muierii. Borşul începe să se reverse din belşug şi se scurge de-a lungul vălului. Fără a sta pe gânduri, Lerat-Gondin se repede şi retează înghiţitoarea lui Serge Grokomak.

Şi pe urmă?

Ce-a făcut, din spatele armoniumului, Valentin Le Ossé, pe parcursul

dublei secţionări? La naiba, oricât cât de iute s-ar fi derulat aceasta, a avut destul timp să reacţioneze! Se năpusteşte! Îi trage una pe la spate lui Lerat-Gondin. Ameţit, individul scapă sabia. Valentin o ia de jos şi-i taie gâtiţa. Bun, până aici ipoteza merge. Puzzle-ul se potriveşte la ţanc. Dar după asta, Dumnezeu cu mila. Nu mai rămâne viu în capelă decât Le Ossé.

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule comisar?

— Nu, fiule, te poţi întoarce acasă. Eşti însurat?

— Nu încă.

— Ai o gagică!

— Nici. Când amicul mă trage de mânecă, mă duc s-o vizitez pe o prietenă a mamei, care m-a deflorat când aveam cincisprezece ani şi căreia i-am rămas fidel.

O mărturiseşte liniştit, fără falsă pudoare.

— Sunt om de ştiinţă, înţelegeţi? Păsărica nu e slăbiciunea mea.

Râde încetişor. Ghicesc că e nebun după prietena mamei. Care trebuie să-l fi revelat lui însuşi, cum se zice. Aşa că Malypanse nu mai vrea să caute şi altceva; mortăciunile, bucoavnele şi coţăitul superb al doamnei coapte, atât de materne şi atât de experimentate, sunt de ajuns ca să-l facă fericit.

Îi propun să mergem, în timpul săptămânii, să-i tragem o înfulecare. Mi-ar fi plăcut s-o facem şi în seara asta dar, hotărât lucru, sunt prea şocat de afacerea de aici. Vreau s-o rezolv cu price preţ. Fierbe la foc mic, în curând o să fie tocmai bună de pus pe masă.

Simpaticul băieţică pleacă prin gerurile de decembrie.

— A se păstra cu cea mai mare grijă! murmură domnul Blanc.

— Mie-mi spui?

Şi iată-mă din nou în capela din gând. Reiau filmul, cu acceleratorul. Totul se bâţâie în stil Charlot. Lerat-Gondin spadasasinându-şi hoaşca. Da. Şi pe urmă pe falsul preot. Să admitem. Valentin care dă buzna şi ciocăneşte devla mirelui? De ce nu? Dar cu ce? Ei bine, cu pumnii. Nu era un hercule, dar când te-a cuprins tremuriciul de spaimă, eşti în stare să umbli proptit doar în măţiguş. Înnebunit de teroare, taie din vrej bostănelul ucigaşului (căruia, totuşi, îi remisese sabia paternă!). Hai să zicem – dar „după"? Fiindcă pretenarul meu Jean-Pierre afirmă că „niciunul dintre cei patru morţi nu s-a sinucis". Şi de vreme ce Doc spune asta, înseamnă că e sigur de chestie. Şi atunci, ce lucru plauzibil se poate imagina? Că una dintre cele două victime ale lui Lerat-Gondin, nevasta lui ori polacul, nu ar fi murit din prima şi ar fi avut puterea de a lua cuţitul şi a-i lovi pe Valentin?

Vrei să ţi-o spun? Cioaca asta nu ţine. E doar o abureală. Povestioare de insomniac prea imaginativ.

— Furtună sub ţeastă! notează Jérémie, care stă cu ochii pe mine.

Dau din cap că da.

Prin somn, Bérurier scoate un soi de lătrat de şacal. Ce spui mata, acana? Că şacalul scheaună? Şi ce dacă? N-o să-mi bâzâi întruna la ureche, cu genul ăsta de rectificative! Dacă vrei gramatică bibilită, n-ai decât să schimbi mustăria, amice! Să buchiseşti prin Paul Guth sau prin pretenarul Găoz. Când haleşti cartoafe prăjite la Foire du Trône, nu zbieri după şerveţele scrobăluite.

Aşadar, Bérurier scoate un scheunat de şacal fometos (pe asta cu „flămând" nu apucasem să ţi-o precizez) şi se trezeşte. Ridică cele două capote de Volkswagen-broscuţă ce-i slujesc de pleoape şi începe să ne studieze cu neîncredere, ca şi cum am poza, în combinezoanele noastre verzi, în faţa farfuriei noastre zburătoare.

— Voi aţi dărâmat casa? întreabă.

— Nu, îl asigur, cele patru sau cinci sticloanţe cu cărţălău pe care le-ai drenat. După ce liliecii care îşi fac rondul prin cârnaţii din dovlecelul tău o să se agaţe din nou de tavan, vei veni cu noi, Bazu.

— Unde?

— În parc.

— Ca să ce?

— O reconstituire, plăvănelule. Am hotărât că, din noaptea asta, se va face lumină. Cât pregătesc eu problema, tu clăteşte-ţi fleanca cu apă de Javel.

•

Străbat parcul cu paşi repezi. Deschid portalul cu două canaturi (sau un canat după altul). După care mă caţăr în Maserati şi-l aduc în curte. Ajuns la capătul aleii principale, sunt obligat să rulez pi piluză. Ştiu, nu posed un vehicul construit pentru aşa ceva, dar nu am timp să merg să cumpăr un Range Rover. Din fericire, e un ger de crapă pietrele, aşa că nu mă împotmolesc.

Câteva manevre îmi îngăduie să-mi plasez capota cu faţa spre intrarea capelei. Pe urmă aprind farurile la faza lungă, şi acestea scuipă din răsputeri. Oratoriul e luminat ca scena de la Folies Bergère în momentul finalului de curcupene.

Efectul e sinistros. Vedem strălucind micul altar şi ciubucăriile lui, ca şi sângele răspândit de voie. Scaunele răsturnate, armoniumul mânjit sunt tragice în această lumină puternică. În fund, între cele două ferestruici înguste, un Hrist saint-sulpician pare să se întrebe dacă ideea lui Papa al său de a inventa oamenii a fost chiar atât de bună. Divinul *Father* s-ar fi putut opri la peşti sau, la o adică, la păsări – toate astea ar fi fost pe deplin suficiente fericirii naturii. Dar oamenii, ce mai nasulie în masă! Şi, colac peste pupăză, să le laşi şi liberul arbitru – asta chiar că nu mai era cazul să se

întâmple.

Iată ce pare să gândească blândul Iisus, cu afurisitele alea de caiele înfipte în mâini şi în picioare.

Amicii mei, alertaţi de manevră, vin în fugă, umbre chinezeşti. Sper ca vecinii să nu-şi scoată nasometrul pe fereastră, aidoma (cum se scrie în gazete) nevăstuicii. Printre crengile golaşe (cum se spune în compunerile la franceză) ar asista la un spectacol ciudat.

Grasul, numai în haină, clănţăne din gingii (fiindcă Băieţel Degeţel al Marilor Scatoalce şi-a presărat fasolele pe cărările sălbatice ale inexorabilei sale cariere).

— E slujba de vecernie? rânjeşte.

— Şi tu o s-o faci pe boul de lângă Pruncul nou-născut, îi zic. Ei bine, micuţii mei destrăbălaţi, vom proceda la o reconstituire a măcelului.

Îmi scot cronometrul de la încheietură, ca să-l ţin în labă.

— Să ne regăsim poziţiile ocupate în clipa când uşile s-au închis brutal şi să înfigem nişte ţăruşi pe locurile primarului şi ale fiicelor acestuia.

Nuiele sunt cu duiumul pe brazda învecinată, unde moş Lerat-Gondin creştea sălcii-plângătoare.

Fără o vorbă, Jérémie se duce să smulgă trei mlădiţe şi se întoarce în faţa capelei luminate. Apoi înfige două nuiele imediat lângă prag.

— Puştoaicele! traduce Bérurier.

Domnul Blanc ezită.

— Tatăl lor se afla cu doi paşi mai în urmă, în dreapta. Noi trei eram grupaţi în stânga, ceva mai înapoi. Veniţi.

Ca nişte vajnici sticleţi ce suntem şi vom rămâne orice s-ar întâmpla, ne aşezăm de comun acord în formaţia din acea tristă zi Z.

— E trăsnet, *gentleman*! îi complimentez pe cei doi. Când o să spun „top”, să încercăm să ne reconstituim faptele şi gesturile săvârşite atunci când uşile s-au trântit. Să ţinem seama de momentele de stupoare, de vorbele pe care le-am schimbat etc. OK?

— Cum nu se poate mai jockey! mă asigură mister Bibendum şi strănută precum explozia unei mine, scoţând un zgomot enorm şi împrăştiind stropi către toate azimuturile.

— Top!

Uit de cei doi prieteni, ca să mă concentrez – şi iată-mă întors cu două zile în urmă. Uşile se trântesc! Ce înseamnă asta? Mă uit la amici. Şi ei se uită la mine. Privim iarăşi la ticăloasa de uşă încuiată. Primarul spune ceva, nu ştiu ce. Pe urmă răsună ţipete, zgomot de chiloman. Mai trec câteva clipe. Ne aruncăm asupra uşii, căutând o încuietoare, ceva... Nimic. Atunci Grasul hotărăşte să ne interpreteze „Béru, Regele Junglei”. Îşi ia avânt...

Cu toate că sunt pe direcţia lui, Malacul se năpusteşte spre intrare. Dar se păzeşte să se lase purtat de elan. Concoinitenţa gândirii noastre, sincronizarea sunt perfecte.

Maiestatea Sa atacă în două reprize. Îşi dă seama că uşa îi zice „zexe" o dată pentru totdeauna. Se opreşte.

— Ar trebui o rangă, zău! face Matahală.

Jérémie murmură:

— Aici, primarul a spus că două leviere ar trebui să fie de ajuns şi a plecat în fugă.

— În timp ce el lipsea, una dintre mucoasele lui a făcut o criză de nervi. Urla ca o pisică în călduri. I-am zis să se calmeze şi să meargă să caute cuiburi de păsări, declară Colosul din Rhodos. Şi continuă: Dar primarele s-a întors imediat de-ndată după aia. Şi ne-am chinuit cu levierele alea de cauciucuri – eu, el şi Albă ca Zăpada. N-a fost cale. Canaturile astea îs lipite aşa fain de piatră, de n-ai putea băga între ele niciun forceps. Aşa că m-am dus după un topor.

— Atunci am plecat şi noi în spatele capelei, Jérémie. Du-te acuma de unul singur, reconstituie ce-am făcut acolo şi vino înapoi, după trecerea timpului corespunzător.

Negroteiul se aruncă. Rămân singur.

Singur? Nu: în tovărăşia celor trei ţăruşi. Trei ţăruşi închipuind un tată şi pe cele două fetiţe ale lui.

Ce-au făcut aceştia în cursul scurtei noastre absenţe, a tuturor trei? Nu mare lucru, având în vedere că Grasul se şi arată în fuga mare, aducând o buturugă ce reprezintă toporul.

Aleargă la intrarea în capelă şi se face că administrează blănilor de lemn lovituri puternice şi irezistibile.

În vreme ce el se străduieşte, mandea întreabă:

— Ce făceau în vremea asta puştoaicele şi primarul, Floare de Maţ?

Fără a înceta să lovească, omul gâfâie:

— Tăticu' le-a poruncit fetelor să meargă să ne aştepte în casă. Zbiera aşa tare, că până la urmă mucoasele s-a cărăbănit. După aia a venit să mă ajute, lovind cu o şipcă în canaturi, pe măsură ce eu le topoream.

Continuă să simuleze că loveşte violent.

— Şi pe urmă, Grasule?

— Ei, uite că toporul se clatină din coadă! De data asta, o să-i trag uşii, cu umărul, una ţeapănă de tot – şi i-o şi dau!

— Povesteşte ce vezi! Vorbeşte! Vorbeşte! urlu.

Molipsit de frenezia mea, Alexandre-Benoît pisează de mama focului.

A ajuns în transă!

Zice:

— Drăcăria mamii dracilor! Da' ce-i aicea? Ce mi-e dat să văz? Doamne, imposibil de cu neputinţă! Ăsta-i masacru' de la San Valentin. Verdun! Atentatu' din Strada Rennes! Borhot! Mireasa! Fircălită! Mirele! Fircălit idem! Popa! Trosnit din prima... Şi armoniumistu' e tot mortibus, dom' premar?

Inima îmi bate cu putere! Sângele îmi fierbe cu viteză! Vederea mi se tulbură din cauza unui nor arzător!

— Stai aşa, Béru! Stop! Piua! O clipă! Atenţia ţi-a fost atrasă mai întâi de miri?

— Pe toţi dracii, monseniore! Dacă ei era în faţa mea!...

— După care l-ai văzut pe preot?

— Era în ax.

— Şi numai după câteva secunde l-ai căutat cu privirea pe muzicant?

— Cam aşa.

— Dacă mă încred în întrebarea pusă de tine primarului, înseamnă că acesta ajunsese de acum în preajma lui Valentin Le Ossé?

— Tesctual!

— În ce atitudine?

— În genunche.

— Şi ce făcea?

— Crez că-şi palpita pieptu', ca să vază de-i mai bate râşniţa, după cum mi s-a părut, da' nu poci să jur.

— Pe urmă?

— Pe urmă nimic...

Jérémie a ajuns iar lângă noi.

Mă uit la ceas. Totul a durat şase minute şi jumătate. Ceea ce trebuie să corespundă, cu aproximaţie, realităţii.

Un miros înţepător se răspândeşte din sângele vărsat. Ce aşteaptă comisarul Monlascart ca să pună să se cureţe această baltă coagulată? Crezi că are niscai planuri?

— Ei bine, e în ordine, tipilor! oftez.

Mă duc să sting farurile, ca să nu-mi descarc bateria. Ăsta e punctul slab la Maserati al meu. Dacă-l abandonez în garaj timp de cincisprezece zile, trebuie să pun bateria la încărcat.

Prin opoziţie, întunericul ni se pare al naibii de intens.

— Ce facem? întreabă mamutul. Îi tragem o coradă ori ne spălăm moştroflonţu'?

Casa luminată pare sinistră în ceaţa hibernală. Fiori garantaţi! O copertă gata făcută pentru un roman poliţist de spaimă.

— Tare aş vrea să pun două întrebări, declară pe neaşteptate domnul Blanc; pot s-o fac?

— Te ascultăm, Fiu al Savanelor, dă-i bice!

— Ne-ai spus că, la sfârşit, îl conduseseşi pe primar şi pe cele două puştoaice ale lui la o staţie de autobuz?

— Şi o confirm, bătrâne oranjutanj.

De data asta, domnul Blanc trece peste abjectul rasism al purcelului.

— De vreme ce l-ai lăsat în staţia de autobuz, înseamnă că n-avea tărăboanţă. Păi, dacă n-avea tărăboanţă, de unde a luat levierele de cauciucuri cu care am încercat să deschidem uşa?

Trece un înger.

Atât de repede, că o să fie amendat pentru exces de viteză, nătăfleţul!

CÂNTUL 14

Oamenii mă vor fascina totdeauna cu neaşteptatele lor reacţii. Trebuie mereu să o dea în bară, amărâţii. Să facă vâlvă, ba chiar să împroaşte. Astfel încât, după punerea la punct (fiindcă asta a fost, şi încă una foarte dură) a domnului Blanc, în loc să exclame ca mine: „Dumnezeule mare, dar bineînţeles!", băieţică Bérurier se cufundă într-o furie inextricabilă.

Iată-l că vituperează în pumni domnul Spălăţelu. Se înfurie, nu se ştie de ce şi aruncă printre invectivele lui sângeroase Abominabilul Măgădău? Hârâie precum că n-o să se lase batjocorit de un poponar de cioroi abia coborât din cocotierul în vârful căruia continuă să se foiască verii lui, maimuţele. Adaugă că e destul de mare ca să tragă singur concluzii din elementele unei anchete, pe toţi dracii! Păi cine se crede papă-lapte ăsta de doi bani, de vine să dea lecţii sticleţilor plini de galoane, ai? A pus o întrebare! Şi vrea imediat răspunsul! Au stat ei pe lângă cimpanzeul ăsta ca să devină universalmente şi aproape mondialmente cunoscuţi? Cadavrul bietei fătuţe, îngropat în pivniţă, rahatul ăsta ciocolatiu l-a descoperit? Păi asta-i prea de tot, maica mă-sii! Trebă să-i cumpărăm îndată o mătură lu' nenea ăsta şi să-l trimitem îndărăt pe trotuare, să joace şotronul cu baligile de câine!

Domnul Blanc, psiholog avertizat (deci făcând cât doi), înţelege că mânia asta prostească e alimentată de o gelozie pe cât de murdară pe atât de arzătoare şi se tăvăleşte de plăcere, ceea ce nu face decât să aţâţe furia béruriană.

— Nu te râde, că-ţi smulg fasolele ca pe petalele de margarete! urlă Bérurier.

Ochii i se injectează, colţul buzelor i se umple de spumă. Pumnii îi seamănă cu rotulele unui diplodoc mascul.

— Ei bine, intervin, în timp ce eu voi aprofunda chestiunea cu Jérémie, tu ar trebui să te duci să faci un duş rece, Grasule. Dacă nu vrei să te întorci pe jos, ia un taxi, tipule, dar trebuie să admitem că amicul nostru *black* a ridicat o cioacă ce ni se încurca printre picioare de la începutul afacerii, fără ca noi s-o fi văzut.

Învins, Béru tace, ca să sufle greu, în stilul elefanţilor de mare.

— Nu m-a scos din pepeni ce-a spus; doar cum a făcut-o! bombăne în cele din urmă. Se fudulеşte. Şi eu nu suport fudulii. Mă calcă pe coadă.

Şi pe urmă, foarte repede, adaugă:

— Vă dau eu soluţia. Premarele şi fătuţele lui a venitără aicea în harabaua polacului de-o făcea pe popa. Aşa că s-a pornit să caute levierele în tărăboanţa din faţa casei. La urmă, proprietaru' fiind dus dintre noi, m-a întrebat dacă nu m-ar deranja să-i sloboz la o staţie de otobus.

— Bravo! îl aplaud. Greşiţi bătându-vă între voi tu şi negroteiul, fiindcă vă găsesc al naibii de complementari.

— Complementari? râde domnul Blanc. Numai când el o face pe măgarul şi eu pe călăreţul.

Mă vâr între ei, cum un arbitru de box se pune între combatanţi când gongul final a sunat în toiul încăierării.

— Potoliţi-vă! le strig. Auziţi, hodoroaga polonezului trebuie să fi rămas în stradă. Puneţi pariu că e Golful decapotabil staţionat la doi metri de poartă?

Mă avânt, urmat de tovarăşii mei, provizoriu reconciliaţi în focul acţiunii.

•

Am văzut just.

Deloc grijuliu, frumosul Serge cel cu sculă impresionantă nici măcar nu încuiase portierele.

Interiorul tărăboaţei e mai degrabă bordelian. Un flacon cu votcă zăcând pe jos, în spate, ca şi nişte prezervative noi, nişte Kleenex şi fotografii reprezentându-l pe marele comediant, cu pariapanul în vânt, pe cale de a-şi săvârşi subtilele performanţe. Adevărată pubelă maşinoanţa asta. Ridic capacul portbagajului şi, într-adevăr, descopăr trusa de pânză cerată, desfăcută şi lipsită de leviere.

— Am văzut just? întreabă Bérurier, cu ton arogant.

— Fabulos de just! îl înseninez.

Niciodată să nu te zgârceşti cu adverbele! Ele sunt cei mai buni auxiliari ai noştri în contactele umane.

În vreme ce eu explorez portbagajul, Jérémie inventariază torpedoul. Béru se mărgineşte să colaţioneze fotografiile porno ale răposatului Serge Grokomak. Suntem ca trei piranhas tranşând un animal. Lucrăm tăcuţi, scotocitori, înverşunaţi, căutând nu ştim ce şi sperând să-l găsim. Circulaţia în sector e slăbuţă. Foarte rare droaşte, pilotate de tipi osteniţi, se întorc la bazele lor.

În toiul căutărilor, nu băgăm de seamă un Renault 14 negru, care stopează de cealaltă parte a *Street*-ului.

— Poftă bună, domnilor! trâmbiţează un glas sarcastic.

Îmi extrag bustul din portbagaj şi pe cine văd? Nu ţi-o vând pe un miar, nici măcar pe un sutar; pur şi simplu ţi-o dau în schimbul unei cutii de Ariel cu dublă acţiune: e comisarul Monlascart, curăţel şi ordonat, înţolit ca un

dandy, cu un pardesiu din imitaţie de păr de cămilă, atât de reşit, încât parcă-l şi auzi mugind (nu pe Monlascart – pardişbocul).

Monlascart ca atare mai curând ar tuna şi ar fulgera[34].

Înfipt pe gaibaracele tinere şi agresive, de fotbalist de duminică, cu lăboanţele în pozânări, cu un cochet fular Hermès înnodat neglijent, ne scrutează cu o jubilaţie şi o umezire garantate. Doi dintre zbirii lui îl imită în chip servil, cum se cuvine când eşti subaltern şi când ierarhului îi arde de râs.

— Aşadar, domnule Santantonio, am devenit hoţi din maşini? întreabă.

Ce mai pacoste nenea ăsta! Aş pune să fie mâncat de Jérémie, dar senegalezii din familia Blanc s-au convertit de mult şi bine – nu la religia misionarului local, ci la aceea a antricotului cu cartofi prăjiţi.

Închid pe îndelete portbagajul şi-mi şterg mâinile cu batista. Béru îşi ia tălpăşiţa, slobozind o bubuită ostentativă, a cărei undă de şoc face să vibreze geamurile Golfului. Numai Jérémie nu se îndură să plece, probabil pentru că, fiind negru, se pierde în întuneric.

— Cu ce vă ocupaţi la Louveciennes, domnule Santantonio? întreabă mai departe bobocul ipocrit[35].

— Cu treaba dumitale, comisare, nu mă las eu mai prejos.

Chestie care nu-l fericeşte deloc pe frăţâne-meu. Începe să fumege pe nări – şi privirea i se mineralizează.

— Violare de domiciliu, zice.

Se mai gândeşte niţel, în căutarea altor capete de acuzare, dar mânia îl împiedică să aprecieze cu toată seninătatea situaţia de fapt.

— A cui e maşina asta? întreabă din nou.

— A răposatului Serge Grokomak, răspund; cel care juca rolul preotului la căsătoria de sanchi. Vezi bine că fac munca dumitale, dragul meu, fiindcă despre maşină ar fi trebuit deja să ştii.

Băiatul nechează leit ca un cal de curse, pe cale de a o lua sub coadă pe ultima linie dreaptă.

— Şi, firește, aţi zburdat prin locuinţa familiei Lerat-Gondin, unde aplicasem sigilii?

— Zburdat e un cuvânt prea glumeţ pentru a califica exhumarea unui cadavru.

— Poftim?

— Dragă excolega, ce rost are să ţi se povestească un lucru ce poate fi constatat? Intră şi coboară în pivniţă; o surpriză te aşteaptă acolo.

---

[34] Joc de cuvinte în original între *blatérer,* „(despre berbeci) a behăi" şi *deblatérer,* „a ataca (violent) pe cineva" (n.tr.).

[35] Alt joc de cuvinte, între *blanc-bec* „începător, novice" şi *bec enfariné,* „prefăcut, ipocrit" (n.tr.).

Puştiul, turbat, bate din picior şi porunceşte:

— Touccont[36], ţine tovărăşie acestor domni, cât timp eu fac o vizită domiciliară în compania lui Jean Naideux[37].

Face semn unuia dintre zbiri şi dispar amândoi în parc. Le auzim, în noaptea ceţoasă, paşii scrâşnind.

Pe inspectorul Touccont îl cunosc de milenii. E din Vendée şi are un fel foarte special de a pronunţa „a”-urile, întinzându-le ca dulceaţa pe o felie de *bread.* O dată superiorul lui plecat, omul se grăbeşte să-şi abandoneze restul de expresie sardonică. Foarte încurcat că trebuie s-o facă pe trădătorul faţă de o exsomitate a Curcănăriei.

— A pus pariu că, în timpul nopţii, veţi veni la faţa locului, aşa că a intrat în tamjă cu un vecin ale cărui ferestre dau spre casă; un bătrân ofiţer în retragere, care nu ştie de ce să se mai apuce. Individul ne-a dat telefon cam acum o oră.

Interiorul Golfului se luminează; domnul Blanc a aprins plafoniera când a deschis uşa ca să iasă.

— Ştiţi, domnule comisar, reia cumsecadele Touccont, Monlascart e pe deplin capabil să vă poarte sâmbetele şi să vă facă necazuri; e om al dracului.

Şi continuă, cu glas scăzut:

— Se şopteşte că i-ar fi fost amputat berbecele şi că asta l-ar face să-i fileze o lampă. Într-adevăr, nu e însurat, şi damezele frumoase cu care se afişează n-au parte decât de platoneală, fiindcă omul n-a văzut niciodată vreo femeie care să-i încalece nădragii.

— Ei bine, dacă umblă să ne caute pricină, s-o facă! zic. Doar că, de s-o lăsa cu ceva naşpa, să nu se plângă.

•

Şi vei vedea că Touccont vorbeşte în cunoştinţă de cauză; fiindcă, peste vreo douăzeci de minute, Monlascart reapare, de unul singur. Al naibii de ermetic. Colţuros de prea multă concentrare. Şi niţel cam palid.

— Flagrant delict! murmură, ca pentru a se convinge pe sine însuşi.

Apoi declară, arătând spre maşina de serviciu:

— Dumneata, Touccont, treci la volan, cu grasul Bérurier alături; eu urc în spate, cu domnul Blanc şi San-Antonio.

— Şi maşina mea? întreb cu candoare.

— O lăsăm la faţa locului: probă în justiţie.

Nu-i fac plăcerea să protestez. Docil, mă instalez pe bancheta din spate a Renaultului. Jérémie procedează aşijderi.

---

[36] *Tout con,* „prost de tot” (n.tr.).

[37] *J'en ai deux,* aprox. „Am luat-o de două ori”; *avoir,* „a poseda sexual” (n.tr.).

Ca să-şi marcheze reprobarea, Béru trage o fâsâită care ne obligă să coborâm geamurile, în ciuda frigului de afară.

— Scârboşenie ce eşti! latră Monlascart.

La care Bérurier declară:

— Inspectore Touccont, domnule Blanc, domnule Santantonio, vă rog să notaţi că acest individ m-a injuriat grav. Deoarece intenţionez să interpun o plângere împotriva lui, veţi fi citaţi ca marturi.

Pe urmă îşi lasă ciuperca pe fruntea de plăvan, îşi încrucişează pe pântec mâinile enorme şi se cufundă într-una dintre acele intense meditaţii care fac să progreseze inteligenţa omenească.

Curioasă impresie! Aspră! Violentă! Biciuitoare! Să regăsim Marea Baracă, după mai bine de o lună – şi în calitate de preveniţi!

Să nu-ţi vină a crede, nu?

Eu, San-Antonio, fostul as al aşilor! Guynemer al poliţiei! Eu, care am făcut-o să vibreze de performanţele mele! Care i-am înălţat reputaţia! I-am aurit blazonul răhăţesc! Eroii sunt Obosiţi, cum scria simpatica Christine Garnier.

Vrei să spui „extenuaţi"! Deşelaţi, sleiţi, zdrobiţi, încornoraţi!

Regăsesc mirosul, asemănător întrucâtva cu acela al unui grup şcolar. Sonorităţile! Cele stârnite de paşii noştri pe scara de piatră. Lampa rotundă care atârnă foarte de sus. Aerul apăsător. Zugrăveala ostilă de pe pereţi, supra-încărcată de mii de spaime repetate.

Urcăm. Biroul meu se afla pe stânga. Monlascart merge înainte, asemeni gloriosului Bigeard în fruntea trupelor sale. Adevăraţii şefi merg înainte şi nu mor mai mult decât cei care, departe în urmă, aşteaptă sfârşitul luptei.

Mă întorc ca să mă benoclez la uşa închisă a fostului meu P.C. Dacă sunt trist? Cu Damart Thermolactylul la mine? Vrei să râzi! Eu, în orice caz, râd. Mânzeşte. Înţepenit. Câteodată, Béru se poartă ca şi cum ar fi inteligent. Îmi trage o ocheadă. Veritabilă privire bărbătească, înţelegi? Pe urmă, ruşinos, îşi înăbuşă un oftat; şi un văl de tristeţe îi trece prin pupilele purpurii.

— Intraţi!

E fostul birou al lui Manissier, plecat „la pensie" în martie. Au rămas pe pereţi fotografii de-ale lui, fiindcă era un pasionat al cli-clac-ului. Trăgea, în gros plan, obiecte neînsufleţite, care-şi dezvăluiau sufletul. O cutie de chibrituri de un metru pătrat, o ceaşcă de cafea, o frunză veştedă, un cuţit înfipt într-un camembert. De toată frumuseţea! Elocvenţa naturii moarte. Tăcerea hipermăririi. Universul care, pe neaşteptate, se clatină în mers. E de ajuns o nimica toată ca să-l faci să se poticnească.

În odaia lui Monlascart nu sunt decât trei scaune. Unul în spatele biroului, două în faţă. Comisarul ne spune să stăm jos, că se va întoarce – şi se

eclipsează.

Touccont repetă:

— Haide, staţi jos!

Şi, fiind un tip de treabă, ia scaunul de după birou şi-l pune în faţă. Ne aşezăm. El se mărgineşte să-şi administreze între fese un colţ al mesei, în chip de proptea. Seamănă cu un vânător care, pe scăunelul lui cu trei picioare, pândeşte, pe malul unei bălţi, apariţia raţelor.

Stăm în dorul lelii.

Béru zice:

— Aţi fostără martori, toată lumea, că m-a făcut scârboşenie. O să dispui o plângere de defăimare (de fă-i mare).

Touccont clatină din cap:

— N-ar trebui să faci asta, Bérurier.

— Ar fi ca lupta tărtiţei de fier împotriva târtiţei de rahat, face Jérémie.

Malacul nu reacţionează la provocare. Declară, încăpăţânat:

— Şi încă ce-o să mi ţi-i mai fac! Nu-i cazul să se poarte cu noi ca cum am fi răufăcători!

Încetăm să parlamentăm cu Alexandre-Benoît. Derizorie cioacă! Mi s-a acrit de nimicnicia oamenilor. Nişte coşari cu toţii, înnegriţi de ticăloşiile vieţii, cu numai coada rămasă albă, dar care nici aia nu se încoţopeneşte.

După zece minuturi, uşa se deschide în forţă, de să jupoaie cu clanţa zugrăveala tuberculoasă a peretelui.

Nici nu clipesc.

Un scârţâit ca de scripcă neacordată, produs de nişte ciubote de lac. O miroazнă de colonie Guerlain.

Tăgârţă ocoleşte biroul. Sclipitor într-un smoking negru, croit dintr-o ţesătură pentru music-hall şi care scânteiază în lumină.

Achille! Regăsirea îmi înnoadă stomacul. Cu moaca austeră a unui fizician rus pe cale de a primi Nobelul. Totul străluceşte la el: tărtăcuţa, ochii albaştri, obrajii arhibărbieriţi, cravata agrementată cu un solitar mare cât o nucă (de cocos).

Stând în picioare în spatele biroului lui Monlascart, ne fixează cu o privire ce ne face străvezii.

— Cine sunt aceşti oameni, domnule comisar? îl întreabă pe junele papă-lapte.

Monlascart lasă să-i scape un râset – de scurtă durată, fiindcă Tatamare nu-l încurajează, ba chiar îl dezaprobă. Aşa că puştiul intră în jocul plin de cruzime al Venerabilului. Trebuie să-ţi continui cariera, nu? Sever, profesional, anunţă:

— Tipul înalt de colo (şi arată spre mandea) se numeşte Antoine San-

Antonio; individul gras (ghiceşte despre cine e vorba!) este numitul Alexandre-Benoît Bérurier; cât despre insul de culoare, pe buletinul lui scrie Jérémie Blanc.

— Aşa, vasăzică, mormăie Moşul. Au vreo profesie?

— Cică s-ar ocupa de o agenţie de protecţie, domnule director.

— De protecţie? rânjeşte Fosilă. Protecţie a cui? Protecţie a ce? În Republica Franceză, un singur organism îi protejează pe cetăţeni: poliţia!

Cineva bate la uşa rămasă deschisă: o superbă creatură înfăşurată într-un mantou de vizon alb şi care poartă pe dedesubt pantaloni de mătase neagră. Măciuliile de balustradă de scară care îi atârnă la urechi acaparează lumina pe care calviţia Boşorogului nu o mobilizează totalmente. Şi ce mai gură, drace! Mai rău decât senzuală: vorace! Ar hali treizeci de muştiuce o dată! Privirea îi e arzătoare, coama roşcată. Probabil este vorba de cea mai nouă domnişoară Zouzou a lui Achille?

— O să întârziem, ieduţule! zice ea cu glasul de trâmbiţă al unei borfeline fără teamă nici de muşte, nici de sticleţi.

— Vin, Inefabila mea, vin, inimioara mea legată cu panglicuţă!

Atunci mandea, care nu se mai poate abţine, declară:

— Mereu plin de bun-gust, domnule director! Dacă vrei să admiri cele mai frumoase femei din Paris, nu trebuie să mergi la *Tour d'Argent,* ci la Tour Pointue[38].

— Linişte! urlă Monlascart. Nu voi îngădui ca un prevenit să-l abordeze pe domnul director şi să-l copleşească de...

— Tacă-ţi nasulia aia de fleancă, Monlascart! tună deodată Achille.

Şi întinde mâna în direcţia domnişoarei Zouzou, pentru a o invita să i se alăture. Lucru spre care ea se şi grăbeşte, după cum scrie Canuet în ale sale *Memorii* prefaţate de contesa de Ségur.

Moşul stă cu mâna întinsă, într-un gest foarte secolul şaptesprezece ori arondismentul şaişpe. Persoana îşi depune acolo sinistra. Atunci Tăgârţă îi ridică braţul, silind-o să pirueteze.

— Şi de talie ce zici, ai? Dar şoldurile, San-Antonio, i-ai văzut şoldurile? Violoncel, nu alta! Şi acuma, bătrâne, picioarele? Ce mai curbură! Desfă-ţi mantoul Zouzou, drăgălaşa mea păsărică. Poftim! Ai crede că visezi, nu? Monlascart, Touccont, ce ardeţi gazul pe-aici? Ieşiţi să mă aşteptaţi pe coridor şi închideţi uşa după voi! Fuga!

Ieşire a celor doi incriminaţi, buimăciţi de această întorsătură prodigioasă.

— Eu, dacă binevoiţi să-mi permiteţi, domnule director, ce-mi place mie

[38] Nume dat, în argou, Prefecturii de Poliţie de la Paris (n.tr.).

mai ales e târtiţa! afirmă Bérurier. Două fese gogonate de un asemenea nivel – să te tot zbânţui prin partea locului ei, dacă eşti dintre ăia din plin utilaţi ca chestie de frichineală. Credeţi că dom'şoara Miss mi-ar permite să o pipăiesc? Pun pariu că le are mai dure ca craniul dumneavoastră!

— Dar se înţelege de la sine, Bérurier! consimte Vetustul. Nu-i aşa, Zouzou? Acest cumsecade Bérurier este un amator avizat – şi ştiu că se pricepe, nu glumă. Posedă cel mai mare sex din Franţa, nu-i aşa, prietene?

— Nu se ştie niciodată! modestizează Umflătură. Poci să te crezi campion, şi după aia o dată apare unu' care te face marţ. Scuzaţi că vă cer iertăciune, dom'şoară, vreau numa' să verific. Pe urmă o să vă luaţi revanşa. Drace! Ce mai buci! Dumnezeule mare, tăticu' matale treabă să fi fost omuleţu' de lemn de la Galerie Barbès, şi mămica o diană vânătorească de marmură! Sana! Pipăie-mi, de curiozitate, gogoloaiele astea! Ceva nemaivăzut! Ei, nu se poate – pe deasupra nici nu poartă slip pe dedesubt! Eu unu, la un dindărăt ca ăsta nici că poci să rezist! Chiombeşte-te oleacă sub linia mea de plutire, Bibilică! Să juri că fac contrabandă de vinete. Pune mâna: e numa' carne crudă, veritabilă, frumoaso! De ţi-aş înfige-o în locul potrivit, ţi-ai disloca pitulicea în doi timpi şi trei mişcări, puicuţo. Sper, patroane, că nu vă mărginiţi s-o desfătaţi pe micuţa asta doar cu mestecău', că mi s-ar rupe inima de milă! Dacă sunteţi naşpa la încoţopeneală, spune-mi-ţi mie; că acuşa aş intra pe pistă, pentru un tur de onoare.

Şi ştii ce? Achille râde nebuneşte. Mai să-şi scuipe afară caviarul de la prânz. Iată-l roşu tot, prost de tot, rubicond peste tot. Se ţine de coaste, îşi pune mâinile peste ochii glaciari ca să-şi susţină ilaritatea. Cu siguranţă că, în ritmul ăsta, riscă să se ducă pe copcă. Ticăitoarea nu-şi poate asuma pe termen lung un asemenea efort. Moşul urlă: „O, la! O! O! O, la, la! Mă omoară! Mor! Mă sufoc!"

Şi chiar că se sufocă şi moare (de curechi).

Ce mai scenă, parol!

Strigătele şi horcăielile lui îi panichează pe comisarul Monlascart şi pe inspectorul Touccont, care riscă să deschidă uşa şi să vadă cine pe cine omoară. Îşi închipuie că noi hecatombe sunt în curs de desfăşurare. Dar ilaritatea Bătrânului îi căpiază. Domnişoara Zouzou râde şi ea, docilă ca o funcţionară. Pe nebăgare de seamă, pipăie şliţul lui mister Béru şi se gâtuie de emoţie, dacă pot spune aşa (pot şi spun).

Numai domnul Blanc rămâne ca de abanos. Puritan, scumpul de el. Ostil faţă de aceste depravări mondene. Alergic la ilaritatea asta nelalocul ei. Cu mâinile în buzunare, spunându-ne „la dracu'" cu dindărătul său, priveşte fotografiile lui moş Manissier.

În cele din urmă, Strămoşul exclamă:

— Doamne, ce bine e să vă regăsesc!

— Ar trebui să-i luăm cu noi la gală! sugerează domnişoara Zouzou.

— Imposibil, zic eu, suntem în civil şi avem de lucru.

— De fapt, reacţionează Achille, povesteşte-mi niţel despre toate astea, Antoine!

Mă cred întors la frumoasele zile de odinioară. Raportul! Totdeauna era un moment savuros. Achille, cu ochii ţintuiţi într-ai mei, asculta, asimila, acapara, pentru ca, după istorisirea mea, afacerea să devină a lui. O repera trunchiat: numai punctele forte. Se împodobea cu ea.

Îi povestesc totul, în amănunt. Vizita lui Lerat-Gondin, cu scrisoarea de ameninţare semnată Charles. Falsa căsătorie. Cvadrupla dramă, sângeroasă de peste tot. Ancheta privată care ne-a dus la Gaston Bézuquet, falsul primar, apoi la Grokomak, falsul preot... Cariera în filmul hard a acestuia din urmă, având-o ca parteneră ocazională pe *mamie* Lerat-Gondin. Pe urmă vizita la Valentin Le Ossé, unde Bertrand Guesclin, văduvioara neconsolată, plângea cu lacrimi amare, ascultându-i înregistrările. Apoi întâlnirea cu mama muzicianului, care ne-a confirmat că iataganul familiei dispăruse.

O aureolă întunecată marchează şliţul lui Achille. Povestea îl face pe Strămoş să se ude de mama focului. Dar trebuie să spun că şi eu le istorisesc bine. Din când în când, Tăgârţă îşi întredeschide buzele subţiri, pentru a le umezi cu limba făcută să pecetluiască misive galante.

Damicela lui, Zouzou cea de ultimă apariţie, participă şi dânsa, emiţând interjecţii şi frânturi de cuvinte. Zice că: „Asta-i bună!", „Ce oroare!", „E posibil aşa ceva?", fiindcă are darul conversaţiei.

Eu narez despre fetiţa moartă şi îngropată în pivniţă. Narez despre scrisorile de dragoste scrise de Lucienne Lerat-Gondin şi semnate Charles. Pe urmă spun că tipul de la armonium a avut înghiţitoarea secţionată nu de sabie. De altfel, nici nu există amprente pe mânerul iataganului, ceea ce indică faptul că fie ele au fost şterse, fie ucigaşul purta mănuşi.

La chestia asta, Tatamare îşi plasează lovitura secretă:

— De la cine deţii precizările referitoare la amprente, San-Antonio?

Ce zici ce vigilent e Beşleagă! Nu-i cazul să-l scrobeşti înainte de călcare pe nenea ăsta! Şi a ajuns, bine mersi, la ananghie excomisarul lu' peşte prăjit.

Însă domnul Blanc se întoarce spre noi:

— Eu am cerut darea de seamă asupra expertizei, pretinzând că sunt medicul legist! zice.

Cui îi dă târcoale asfixia? Lui Chilug. Cupola începe să-i emită snopuri de lumină, ca un girofar.

— Dumneata! El! arţăguieşte domnia-sa. Să se pretindă medicul legist! Un negru! Ei, dar de ce să nu fi spus că eşti eu însumi, dacă tot am ajuns aici? Ai

sărit de pe linie, Albă ca Zăpada! Pedalezi prin porumbi, amice!

Îl ascultăm pe director, năuciţi de limbajul lui. Tatamoşu se înfige în faţa lui Béru şi-i prezintă deştiul mijlociu.

— Trage-mă de el, Grasule!

Tembelizat complet, Alexandre-Benoît trage de *finger.* Atunci Achille sloboade un zdravăn pârţ diplomatic, sec ca o lovitură de călcâi pe parchet. Apoi se plesneşte peste coapse, văzând stupoarea lui Bérurier şi pe a noastră...

— Melodioasă, nu, Béru? pufneşte el. Şi poţi s-o adulmeci, nu-i puturoasă ca fâsâitele dumitale, Grasule.

Domnişoara Zouzou trebuie să fie obişnuită cu asemenea necuviinţe, fiindcă rămâne impenetrabilă (ceea ce e păcat, cu un şasiu ca al ei!).

— Ei bine, carevasăzică, dom' director, m-aţi făcutără marţ! declară Omul-Pâlnie. Dacă mi-ar fi spus cinevaşilea că-ntr-o bună zi o să ne stropiţi timpanele cu mistral de fansule! Bine-a zis cine-a zis că nu trebă să-ţi pierzi niciodată nădejdea!

Achille redevine serios.

— Îmi lipseaţi amândoi, ne asigură. Fără fâsâitele dumitale, Bérurier, clădirea asta a devenit o necropolă; şi fără strălucitele dumitale acţiuni, San-Antonio, am impresia că-mi merge prost. Mă bântuie idei de pensionare anticipată. De n-aş fi avut de savurat sexul drăgălaş al acestei copile, m-aş fi retras într-o mănăstire, foarte departe: în Tibet sau în Savoia. Şi atunci, drept compensaţie, vă imit pe amândoi. Dacă v-aş spune că, de două ori pe săptămână, iau cursuri de necuviinţă şi alte două ori cursuri de argou! Acuma pot eructa după pofta inimii; constataţi, vă rog!

Şi scoate un ţipăt ca de animal hibrid, ieşit din încrucişarea unui tigru cu o vacă.

— Drăguţ, nu? Şi pe partea cealaltă pot executa la comandă.

Ridică piciorul drept, în atitudinea unui aruncător de greutăţi. O nouă ispravă, mai puţin marcată decât prima.

— Ce părere ai, Béru?

Expertul capătă un aer doctoral:

— Există sentiment, există chiar forţă, dom' director, asta cam aşa e; în chestia de gaze, turbina dumneavoastră nu vă face greutăţi; dar ce v-aş reproşa e lipsa de moliciune. Dumneavoastră o pocniţi prea sec, nu aveţi catifelare, mi ţi v-aţi prinsără? Un pârţan adevărat – o să vă iesplic îndată.

Se ridică de pe scaun, se concentrează, ridică un deget pentru a solicita atenţia generală şi dezleagă amarele. Un vânt de pe altă lume mătură biroul lui Monlascart.

— Simţiţi diferenţa, patroane? Zgomotu' ăsta, dacă ar trebui să scrim, l-

am scrie aproape cu neşte „o”-uri. Vreţi pen’ ca să ştiţi de unde e deosebirea?

— Dă-i bice, tipule!

— De la haleală, boss! Dumneavoastră nu clămpăniţi destulă grăsime. D-aia pârţurile dumneavoastră sunt, ca să zic aşa, făinoase. Ale mele, dimpotrivă, se scaldă în unt. Ştiu ce-o să-mi ziceţi: că e riscuri pentru nădragi. Unele dăţi ai su’prize. Tragi o mică salvă, de glumă, şi te trezeşti că şezi pe pluş. Da’ ce vreţi, trebă să ştii să trăieşti periculos, nu? Da’ să nu descurajaţi: numa’ fâsâind ajungi pârţoman. Vă ia multe parale profu’ mneavoastră?

— Cinci sute de franci ora! se destăinuie Achille.

— O, ticălosu’! Putem zice că nu se plictiseşte deloc! Eu vă dau cursuri pe de gratis, patroane. Unele de-adevărate. Cel puţin escrocu’ ăla v-a dat să haliţi fro iahnie înainte de fărst *leson*? Nu? Atunci nu-i un adevărat pro, nea Chilug! Vă ţine de maimuţoi. Un om ca dumneavoastră, care a petrecut o juma’ de secol abţinându-şi vânturile şi mareele şi care-şi vâră-n devlă să înveţe a slobozi pârţăi, pui pariu că nu poa’ să întreprinză studii serioase fără să înghită două farfurii babane de fansule oloagă. Da’ de mâine vă iau eu în mână şi, pe legea mea, o să mi-ţi fac din dumneavoastră un adevărat bombarder. Mergem să clămpănim la Finfin; în tot Parisu’ nu găseşti mai bun ciolan cu fasole. După aia, venim în birou la dumneavoastră. Intraţi la umblătoare, şi şedinţa începe. Aş vrea să vă dau un sfat: nu vă puneţi izmene albe, din cauză de avataruri posibile. De altfel, eu n-am fost niciodată partizanul slipilor albi, pen’că poci să-ţi iei toate precauţiile de pe glob că, după opt zile, slipu’ ăsta tot nu mai seamănă a nimic.

Frânţi de mijloace sunt Achille şi damicela lui. Iar eu, cinstit vorbind, găsesc că viaţa e barocă. Abia ce ne-am despărţit, Moşul şi cu noi, plini de resentimente şi de furie. Repudiindu-ne reciproc pentru totdeauna. Astă-seară, el ajunge să ne încolţească şi să ne vâre cu nasul în caca; avantajos, singur de el şi dominator. Şi uite că acum stăm de vorbă, ne prostim, râdem. Şi totul e iar ca în trecut.

Numai Jérémie se încăpăţânează în ranchiunele lui neîmblânzite. Buzele ca nişte pneuri gonflabile îi sunt sudate iar hota grătarului său gigantic pompează asemenea cantităţi de aer, încât absolut niciodată el nu va reuşi să le transforme pe deplin în gaz carbonic.

Apoi Bătrânul îşi recapătă seriozitatea.

— Monlascart! zbiară.

Interpelatul, care trebuie că se afla aproape de uşă, cu clăpăugele ciulite, intră fuguţa, urmat de Touccont. Zâmbet de *maître d’hôtel* în exerciţiul funcţiunii. Aşteaptă un bacşiş de amabilitate reparatorie.

— Monlascart, începe Beşleagă, ţi-am citit cu atenţie raportul asupra

afacerii Lerat-Gondin.

— Nu mă îndoiesc, domnule director, emolientează comisarul.

— Acest raport, continuă Tăgârţă, acest raport, Monlascart, nu conţine nici a zecea parte dintre faptele relatate mie adineauri de San-Antonio, care este un adevărat profesionist.

Junelul devine cam palid.

— Dar, domnule dir...

— Tacă-ţi fleanca aia amărâtă de castrat, Monlascart! Iatră pe neaşteptate Chilug. Fiindcă, dacă e să dau crezare zvonurilor, nu te interesează fetele! Un om din serviciile mele! Cu sculele-n pod! Cu măţiguşu-n portofel! Cu muştiucul – spălător de vase! Refuzasem să cred; dar, în faţa rezultatelor dumitale jalnice, sunt silit să recunosc că nu faci nicio ceapă degerată, băiete! Nu eşti decât un micuţ birocrat asexuat. Un mută-vânt. Când te adresezi văduvei Lăboanţă, nu iese din matale decât un fum, aşa e? Legitimaţia de poliţist îţi slujeşte drept sex. Bună numai să-i sâcâi pe tipii care muncesc în draci. Domnii aici de faţă se dau de ceasul morţii ca să facă munca dumitale, şi tot ce găseşti dumneata să le faci, mai rău şi mai rău, e să-i arestezi. Ştii că mă dezamăgeşti, Monlascart? Ştii că duhneşti a stătut şi că nu mai simt nevoia să te văd nici măcar din spate? Ia zi, n-ai vreun rest de concediu de luat? O mătuşă pe moarte, lângă care să stai, prin Ardèche ori Puy-de-Dôme?

— Dar eu... dumneavoastră... ei...

— Tăcere, Monlascart! La loc comanda! Îţi retrag ancheta! Iar ancheta asta, Monlascart, ţine-te bine, o voi termina eu însumi. Mă va întineri să pun mâna la treabă. O, n-ai decât să plângi, nu mă impresionează! Ei nu, vă jur, uitaţi-vă la el! Pe cuvânt că dă apă la şoareci! Ce m-a apucat să-i încredinţez unui băieţandru o asemenea treabă? Trebuie să fiu nebun! Hai, du-te acasă, micuţule! Brodează ceva în punct încrucişat, asta o să te liniştească. Noi o să rămânem între bărbaţi. Mâine am să mă ocup de transferul dumitale. La Lozère, spui? Nu, nu-i destul de departe. Ai prefera Insulele Réunion? Şi de ce nu? Fie şi Réunion, Monlascart. Ştii, băieţaş, curcănăria e o meserie, se învaţă. Începi cu procesele-verbale de contravenţie pentru şoferi, apoi ciomăgeşti studenţii, după care treci la lucruri serioase: evacuarea localurilor insalubre locuite de negrii de culoare; scuză-mă, Blanc, n-o spun cu privire la dumneata. Mai încolo, te ocupi de furturile pe picior mare, de şuţii abia ieşiţi pe cont propriu şi altele la fel... Dar de anchete de dimensiunea celei de aici – o, la la! Patru morţi, o enigmă în vas pecetluit! E nevoie de o mână de maestru! Şi nu mâna stângă, Monlascart. Cea dreaptă! Las totul la o parte şi mă ocup personal. Îmi fac datoria, Monlascart. Întoarce-te să mă vezi, când vei şti să te pârţâi. Poţi să te pârţâi după plac,

Monlascart? Nu, aşa e? Ia încearcă, să vedem. Numai o fâsâială de fetişcană, ca să ne dăm seama. Imposibil? Nu te trece? Vă rog să constataţi, domnilor, cum arată ultima recoltă de comisari! Licenţiaţi în drept, dar incapabili să se sloboadă! Am unele momente în care sufăr. Unde o să ajungem, domnilor? Ce viitor va avea poliţia? Când deja nu mai avem dreptul să greşim. Şi acuma iată că ai mei colaboratori nu se mai pot nici pârţâi. Bérurier, fiule, hai să-i arătăm acestui papă-lapte: o bubuită frumoasă, *por favor*!

Grasul nu are anusul năzuros.

Badabrum!

— Auzi, Monlascart? Încă una, Béru, *please*!

Bbaddabbrruummmm! exclamă de data asta Grasul, prin interfaţa sudică.

— Ge-ni-al! tropăie Achille. Ia pildă, Monlascart! Asta înseamnă un tip adevărat! Realizezi hotărârea lui? Forţa expresivă care i se degajă din maţ? Sufletul lui se exprimă aici, Monlascart. Făcând asta, comunică. Nu-i aşa, Bérurier, că vrei să comunici astfel? Pentru dumneata, fâsâiala e un limbaj. Pe care l-am înţeles atunci când nu mai erai aici. Hai încă una, finală, una frumoasă, pentru ca acest june tont să-şi dea seama ce prăpastie vă desparte.

— Pe asta o s-o trag în sănătatea dumneavoastră, patroane! declară, emoţionat, Alexandre-Benoît. E un omagiu pe care vi-l aduc.

Închide ochii, îşi umflă burtoiul, se apleacă înainte.

Şi vrei să-ţi spun?

E o „A Cincea"!

Mai frumoasă încă! Mai intensă. Mai nobilă.

— Iată, bâiguie Achille, să nu mai adăugăm nimica. Totul a fost spus. La revedere, Monlascart; fii tenace. Într-o bună zi, dacă te vei arăta perseverent, vei ajunge să stingi o lumânare de la trei metri – şi atunci vom bea şampania dintr-o înghiţitură.

CÂNTUL 15

Totul s-a hotărât în doi timpi şi trei mişcări. O dată Monlascart ieşit, clătinându-se de ruşine, cu gămălia plină de idei sinucigaşe, Bătrânul a luat loc dincolo de biroul comisarului iar domnişoara Zouzou s-a aşezat pe masă, cu picioarele oleacă depărtate, ceea ce ne îngăduie să constatăm că poartă ciorapi, jartiere autentice şi un slip negru atât de mititel încât, de-ar fi fost brunetă, nici nu l-am fi remarcat.

Achille a declarat:

— Ceasul e grav. În faţa carenţelor serviciilor mele, domnilor, trebuie să-mi asum această anchetă. Până acum, şi cu titlu privat, aţi participat la ea cu destul de mult noroc ca vă propun să vă alăturaţi mie. De altfel – şi aici, domnilor, deschid, cu înfrigurare, o paranteză – întrevăd pentru noi toţi o perspectivă de colaborare. Vă aflaţi aici ca persoane particulare? Foarte bine, rămâneţi astfel. Dar continuaţi să lucraţi pentru mine la cazurile de excepţie. Să îngropăm derizoria secure a războiului, care era una din cauciuc, asemeni cuţitelor de teatru. Să ne prefacem, pretenarii mei, că suntem adversari, dar, în realitate, să colaborăm în secret. Niciodată fondurile secrete n-au fost atât de abundente în Republică. Vă voi retribui din plin, credeţi-mă. Timp de ani îndelungaţi v-am modelat cu toată dragostea. Indiferent dacă vreţi sau nu, sunteţi şi veţi rămâne mereu discipolii mei, excepţionalele nestemate ale coroanei mele de şef. Vă port dragostea lui De Gaulle către Franţa – şi încă una mai fierbinte. Sunteţi de acord să încheiem o astfel de înţelegere, micuţilor? Îngeraşii mei?

Simt un început de lacrimi, şi înghiţitoarea mi se înnoadă de emoţie filială.

— De acord, patroane! Şi voi doi tot aşa, nu? îi întreb pe fidelii mei.

Bérurier, luxuriant, murmură:

— Dacă sunt de acord? Vreţi să vă esprim asta în felu' meu, nea Chilug?

Şi se apleacă într-o parte, ca să sloboază spre stele o salvă de onoare.

— Mersi! bâiguie directorele, emoţionat de să-şi saramureze măslinuţele.

Dar domnul Blanc clatină din cap.

— *Comedia dell'arte*! rânjeşte apoi. Ah, nu sunt deloc simpli Feţele astea Palide!

— Tu, bronzatule, muclariseşte-o! fulmineză Bérurier. Până n-o să ai o discuţie serioasă cu detergent' Ariel, n-o să pricepi boacă din marile simţământuri.

Dar momentul e prea încărcat de sentimente suave pentru ca obsedaţii mei să se ia la castane.

Achille îşi încrucişează pe birou mâinile de pianist.

— Zouzou, dulcea mea dragoste, privighetoarea nopţilor mele, compresa mea fierbinte, izvorul meu de tinereţe, păsărica mea delectabilă, ai vedea cu ochi răi anularea participării noastre la gala de astă-seară, pentru a ne lansa cu, toată viteza, în anchetă?

Scumpa de ea e simpatică.

— De vreme ce nu sunt abandonată, nici nu cer mai mult.

Şi trebuie să-şi spună că, la urma urmei, într-o escapadă nocturnă, se va găsi poate vreo coadă de halit pe parcurs. Dintre noi trei, va alege unul pentru o îngurgitare rapidă, între două uşi ori îndărătul unei tărăboanţe.

Aşa că rămâne stabilit, vom face o ţârâ de anchetă cu directorul nostru cel regăsit. Dragul de Tăgârţă stupefiant! Îl idolatrizăm de-adevăratelea, cu redondanţele lui, cu nedreptăţile strigătoare la cer, cu mâniile lui de trei parale! Un asemenea personaj, când îl regăseşti după ce l-ai pierdut, e ca şi cum ai regăsi o veche amantă cu iniţiative ne neînlocuit. Aşa ceva trebuie că-l face să se învăpăieze pe micuţul adjunct de medic legist, când se duce să-şi zvânte intimităţile la amica măţiguşului său. În clipa când îşi scoate burlanele în odaia doamnei, cumsecadele cu pricina e fericit, se simte la adăpost de toate ameninţările şi toate nevoile.

— Domnilor, atacă Achille, conform tuturor datelor acestei grave probleme, date pe care mi-a fost hărăzit să le adun laolaltă... (gata, bătrânul bandit a şi început să-şi aurească buricul!), va fi oportun să ne ducem la actorul care juca rolul de primar. Fiindcă, domnilor, ce anume sare în ochi la problema asta, încâlcită până peste toate? Că pare improbabil ca vreuna dintre victime să se fi sinucis. Una le-a ucis pe celelalte trei, dar, la rândul ei, a fost suprimată de cineva din afară. Mă urmăriţi?

Încuviinţăm, cu moacele plecate. Banco: scoate aur pe cioc Venerabilul. Discursul lui e cusut cu bronz nepieritor.

Notează că nu-mi dezvăluie, propriu-zis, nimic – având în vedere că, de la vizita la Louveciennes a micuţului doctor, totul se înscrisese deja în bostănelul meu. Şi eu îmi şuşoteam, de ceva vreme, că avusese loc, probabil, o „intervenţie ulterioară”. În enigmele crimelor petrecute în spaţiu închis, autorul îţi propune întotdeauna o astfel de soluţie. Aşa ceva sau o uşă secretă, dar numai în cazul castelelor scoţiene. Odinioară, domnul cititor era ţinut de maimuţoi. I se serveau resturi, încălzite, de varză călită sau de ciulama – şi dumnealui se mulţumea cu ele. Dar dacă, în zilele noastre, eu m-aş prezenta cu o dală pivotantă în capelă, tu mi-ai trage-o peste bot în mod oficial. Vremurile s-au schimbat, s-au înăsprit. Niciodată nu vei tolera o

asemenea piruetă cusută cu aţe albe. Trebuie să ne respectăm unul pe altul. Eu îţi scriu, tu mă citeşti, ne iubim. Dacă eu îţi scriu prostii cu apă chioară, fără măcar un pic de unt, tu te şucăreşti, iar strânsele noastre relaţii se vor opri aici. Gata cu frumoasa poveste de amor, cu nebunească noastră convenţă! Am ajunge văduvi unul de celălalt... Mă umflă plânsul la o atare perspectivă. Un menaj ca al nostru! Atâţia ani de luat razna! Delicii ale tăvăliturilor drăgăstoase! Râsete nebune, imposibil de potolit!

— Pari visător, San-Antonio?

— Absolut deloc, domnule director, vă apreciez raţionamentul.

Îmi zâmbeşte cu bunăvoinţă. De mi-ar fi frig, mi-ar înnoda el însuşi la gât fularul său de mătase albă.

— Continuu! ne anunţă. Cine se afla prin împrejurimile capelei în cauză? Voi trei, pseudoprimarul şi fetiţele acestuia. Exact?

— Exact.

— După cum mi-aţi explicat, dragi prieteni, la un moment dat v-aţi despărţit. San-Antonio şi Blanc s-au dus în spatele clădirii, ca să încerce să vadă, printr-o ferestruică, ce anume ce se petrecea înăuntru; vajnicul Béru a plecat în căutarea unui topor. Unealtă de care s-a slujit ca să spargă uşa. Presupun, scumpule Alexandre-Benoît, că atunci când ai terminat, pentru a-ţi croi drum, trebuie să fi smuls bucăţile de lemn care o alcătuiau, şi că primarul te asista în această ultimă parte a lucrului?

— Într-adevăr, boss. Ba chiar el a intrat primul – şi eu am ţinut aproape.

— Bine. Înfricoşat de spectacol, n-ai observat ce făcea în vremea asta individul?

— Sigur că nu, nea Chilug. Sigur că nu! Am fost lovit de o locomoţie cerebrală, nu? Patru inşi trecuţi prin sabie şi sângerând la grămadă – să fie primit! Degeaba am fost ajutor de cârnăţar la noi în sat la Saint-Locdu-le-Vieux şi învârteam sângele în hârdău, cu un băţ, ca să facem sângerete – o viziune ca asta nu e Mickey Mouse, Tataie!

— Tocmai fiindcă îmi dau seama, întrezăresc următoarea ipoteză, micuţilor. Primarul merge direct la pianist, care se preface că a fost agresat ca şi ceilalţi; are un cuţit ascuns în mânecă şi-i taie carotida puştiului – cuic! Şterge, pe ascuns, lama de hainele victimei şi vâră arma în buzunar. Îi va fi fost lesne să se debaraseze de ea pe parcursul efervescenţei care a urmat.

Încuviinţăm cu toţii.

Mai puţin Jérémie.

— După dumneavoastră, domnule, această acţiune ar fi fost premeditată?

— Bédame! răspunde directorul, folosind o exclamaţie arhi-străveche, dar pe care nu am niciun scrupul s-o readuc în moda zilei de azi.

Coloured man-ul ridică din umeri.

— Gaston Bézuquet, actorul care îl juca pe primar, şi-a propus puştoaicele ca domnişoare de onoare. Găsiţi că e normal ca un tată de familie, pe punctul de a săvârşi un asasinat, să-şi aducă fetiţele la locul viitoarei isprăvi?

Ce suflet frumos! Şi cât de alb!

— Fireşte, intervin eu, fiindcă cele două puştoaice reprezentau garanţia lui. Prevăzuse că poliţia va reacţiona asemeni ţie. Nu-ţi iei copiii cu tine când te duci să tai gâtul cuiva. Aşadar, deşi nu-ţi iei odraslele la aşa ceva, el şi le-a luat pe ale lui. Un ticălos nu cunoaşte limite, tot nu-ţi dai seama?

Dar Jérémie nu e pe deplin convins, şi clatină din cap în semn că nu crede.

Bătrânul nici n-a ţinut seama de obiecţia lui. Masează posteriorul domnişoarei Zouzou, continuând să gândească cu mâna liberă.

Şi deodată ridică receptorul telefonului.

— Léquipage? scrâşneşte apoi.

Pe semne i s-a răspunde că da, fiindcă pare uşurat.

— Bucuros că vă mai am la îndemână; îmi trebuie, într-un sfert de oră, curriculum complet al unui individ ale cărui coordonate îţi vor fi transmise de scumpul meu prieten San-Antonio. Cum? Ei da, San-Antonio; de ce?

Îi şoptesc Moşneagului:

— N-ar trebui să ne facem că ne urâm, ca să ne putem iubi mai bine în secret, patroane?

El tresare.

— Parbleu[39]!

Şi, în receptor:

— Glumeam, Léquipage. Am spus San-Antonio? Un lapsus. Din fericire, oroarea asta de ins, acest bastard aiurit, acest derbedeu de rahat nu mai face parte din poliţie.

Pe parcursul acestor stanţe, i-am scris informaţiile referitoare la Bézuquet. Aşa că acum le citeşte, ţinându-le la un metru depărtare, fiindcă e prea cochet ca să-şi încalţe besiclele în prezenţa răpitoarei persoane care-l morfoleşte.

— Daţi-i bice rapid, tipilor. Mişcaţi-vă fundurile şi sunaţi-mă la interior 194, aţi priceput?

Închide. Numitul Léquipage (pe care n-am cinstea să-l cunosc) trebuie că se întreabă dacă margravul arhigăozuce e beat sau totalmente gargarisit.

Achille azvârle asupra mea o privire de broască pe cale de a se preface în flăcău.

---

[39] Mereu aceste vorbe, uscate în albumul timpului, cum a scris, săptămâna trecută, în *Humanité Dimanche,* dragul de Jean-François Revel (n.a.).

— Nu-mi cunoşti ultima creaţie? jubilează. Un serviciu de informaţii-fulger, realizat de data asta cu ajutorul calculatorului. Întreaga Franţă e fişată, bătrâne: portăreasa dumitale, măcelarul, micuţa paraşută care îţi trâmbiţează muştiucul. Îi arunc lui Léquipage indiferent ce nume – şi hop! peste câteva minute, ştiu totul despre persoana care mă interesează: dacă şi-a plătit impozitele, culoarea părului pubian, viciile ei. A, îţi închipui că, de la plecarea voastră mi-am pierdut timpul? Aiurea, Antonie! Înaintarea! Progresul! Am realizat, în sfârşit, visul tuturor sticleţilor, de când există meseria asta: să ştii totul despre toată lumea. Dacă ţi-aş spune... Mi s-a întâmplat să-mi cer propria mea fişă, ca să verific eficienţa serviciului. O am la mine. Ia uite!

Scoate portofelul de crocodil, extrage de acolo o hârtie ca de umblătoare, gen pelur, pe care sunt aşternute litere ireale, imprimate de claviaturi deloc catolice. Şi ne citeşte un singur pasaj, socotind că restul e necomestibil:

— „... om de o mare galanterie, foarte înclinat către sexul frumos, cu toate că, de la o vreme...". – Începe să citească şi şopteşte: Blablabla... Astea sunt fără importanţă... Stai niţel! Uite! „Totdeauna însoţit de creaturi superbe, pe care le acoperă cu prăjituri... pardon, cu daruri[40] şi de la care cere practicarea felaţiei, dat fiind că el însuşi nu mai... „Blablabla... A, uite! „Posedă o vastă cultură. Om cu un temperament tiranic, cerând mult de la colaboratori, dar ştiind, atunci când este cazul, să le mărturisească, într-un mod expansiv, simpatia lui". Foarte important, nu? Şi atât de just!

Recitește, frazând muzical, stil *Comédie française*:

— „Cerând mult de la colaboratori, dar ştiind, atunci când este cazul, să le mărturisească, într-un mod expansiv, prietenia lui". Exact cum sunt eu! Arhieu!

Îşi şterge ochii, pentru eventualitatea că i-ar năvăli lacrimile, dar precauţia e superfluă. Cu un oftat, pune la loc documentul.

— Întreaga Franţă pe calculator, face apoi. Frumos, nu? Ăsta zic şi eu rezultat. Ministrul meu a fost nebun de bucurie când i-am arătat noul serviciu. Nimeni nu poate trece de ochiurile giganticului meu năvod, prieteni! Până şi preşedintele Republicii e fişat. Vă voi arăta, cu titlu confidenţial, mica lui partitură. E vorba acolo de faimoasele lui pastorale, de escapadele cu bicicleta... Ce mai om! Ador ca un şef de stat să şi-o pună, domnilor; asta îmi dă siguranţă, când mă gândesc la nătărăii ăia de americani care îi îndepărtează de la putere pe inşii virili. Ah, amărâţii de ei! Din cauza asta, pe cine au la Casa Albă? Nişte neîncoţopenitori, cu bombonelele întristate! Sau Părinţi ai pudorii, care-şi pun mănuşi de cauciuc

[40] Joc de cuvinte între *gateaux* şi *cadeaux* (n.tr.).

ca să se spele printre măsline. În Franţa, din fericire, conducătorii noştri sunt nişte extensori, de stânga şi de dreapta deopotrivă. Răsfoieşte agenda unui om politic, dacă ai ocazia. Vei descoperi menţiuni obscure la rubrica „după-amiază": îngrijiri estetice, şedinţe de cultură fizică, probe la croitor etc. Zouzou, sufleţelule scump, încetează să-ţi mai desfaci coapsele răpitoare către domnii de faţă şi întoarce-le un pic spre mine. Fii *fair-play,* dulceaţo, şi nu uita, destrăbălată dragă, că de fiece dată când mă întrebi cât e ora, eu îţi ofer un ceas de-adevăratelea!

Telefonul ne sfredeleşte timpanele. Achille ridică receptaculul.

— A, Léquipage! Deja? Bravo! Ei bine?

Ascultă şi, împingând spre mine un notes virgin, mă invită poruncitor să scriu. Apoi aruncă, sacadat:

— Bézuquet Gaston... Născut în Charleville Mézières, în ziua de... Ni se fâlfâie, băiete. Intră în problemă. Şi de studiile lui ni se flutură. Cariera? Nu e zdravăn cine? Ce escarpen? A, *Năzdrăvăniile lui Scapin*! La teatrul din Lumignon? Ce-a jucat acolo? Caca-maca! Îmi dau seama, un târâie-brâu. Şi dublaje de film, da. Sincroane. Vasăzică, un neică nimeni. Un subtembel. Urmărit de mai multe ori de către fisc. Cecuri fără acoperire? Şi mai departe? Trei luni cu suspendare, pentru escrocherie. Revându-se mărfuri cumpărate pe datorie şi neplătite? L-am identificat pe individ. Ce spui? A fost însurat. Un copil. O fată?

La chestia asta, mandea tresare.

— Două! îi suflu lui Chilug.

— Eşti sigur că nu sunt două fete, „Léquipage? Nu cumva calculatorul tău de doi creiţari a omis una? Nu? Cu siguranţă? Nicio scăpare posibilă? Zouzou, inimioaro, n-o să te-apuci să-i tragi lui Béru o coicuială, de faţă cu toată lumea! Cum? Nu, Léquipage, nu cu dumneata vorbeam. Vasăzică, o singură fată? Pe scurt, avem de-a face cu un amărât. În cea mai mare parte a timpului, locuieşte la pensiunea mamei lui văduve. Bătrâna îi plăteşte casa şi masa. Şi în materie de vicii, Léquipage? Viciile lui Bézuquet Gaston? Ce spui? Boarfele? O pune pe strada Saint-Martin, cu nişte căzături îngrozitoare? Obeze? Cizme de piele, slip negru, bici? Mazette! Domnul nu-şi refuză nimica! Eu unul n-am avut niciodată dispoziţie pentru bici, Léquipage. Când îl încasezi, te doare şi când îi expediezi, te oboseşte. Nimic nu se compară cu ciocuiala, dragul meu. Zouzou! Doar n-o să mi-l sugi în public pe porcul ăsta! Un pic de ţinută! Nu, Léquipage, nu cu dumneata vorbesc, de câte ori să-ţi spun asta? Bine, nimic altceva despre lepădătura de Bézuquet Gaston? Mulţumesc, o să ne descurcăm cu ce ne-ai oferit.

Închide.

— Interesant, domnilor, nu-i aşa? Coate-goale al vostru nu are decât o

fiică – dar la falsa nuntă a adus două, pretinzând că sunt amândouă ale lui. Ce se ascunde aici? Spera să capete o porţie suplimentară de mălai şi a împrumutat puştoaica unui vecin? Haideţi, cu toţii pe cai! Mergem să-l întrebăm chiar pe împricinat.

— Nu e ora stabilită prin lege! atrage atenţia Jérémie.

Dar Tăgârţă îşi învârte degetul la tâmplă:

— Ia auziţi-l pe ghiocelul ăsta! Unui amic îţi e îngăduit să-i faci vizite la orice oră din zi şi din noapte, nu?

CÂNTUL 16

De ne-ai vedea înghesuiţi în Royce-ul Moşneagului, ca sardelele în Rolls, te-ai crede la un film mut. Bătrânul şofer britiş al lui Achille, impecabil, centenar, rosbif de nu se mai poate, conduce ca un robot revăzut şi corectat de maica Tussot. Béru şi cu Blanc, opunându-se din toată inima promiscuităţii, s-au îngrămădit pe scaunul mortului. De cealaltă parte a geamului culisant, dai peste Strămoş şi a sa Zouzou şi peste mandea, cu braţul petrecut pe după spătarul de velur. Phantom tărăboanţa asta. Înălţată pe labe. Ne legănăm în ea ca într-o tânără persoană, ce mai. Caroserie de Cenuşăreasă din Buckingham. Miroase a piele foarte veche – parfum delicat, de *high society,* care-şi spală bine poponeaţa şi-şi schimbă de trei ori pe zi lenjeria intimă.

L-am expediat pe inspectorul Touccont la Louvecienne, ca să-mi recupereze Maserati-ul. Tăgârţă i-a precizat că, dacă ni-l aduce cu vreo zgârietură superficială, el va plăti daunele şi, drept primă, va avea dreptul la mutarea într-un comisariat de periferie.

Rulăm în direcţia Courbevoie. O mică ploaie noctambulă pudrează parbrizul, dar măturile silenţioase ale ştergătorului trasează pe sticlă două largi evantaie de „vizibilitate".

— Nu cred că Lerat-Gondin ar fi asasinul, şoptesc eu deodată.

— A, da? răspunde bossul, cu glasul unuia căruia nu-i pasă de ceea ce spune.

Trebuie să-ţi precizez că Zouzou e pe cale să-i cotrobăie prin şliţ, încercând să trezească porcul care picoteşte acolo. Şi, cu cealaltă mână, cotrobăie printr-al meu. Dar fiindcă eu sunt amorezat lulea de Marika, îmi încoţopenesc o coadă distrată.

— Mi-am adus aminte că omul era lovit de boala lui Parkinson, zic. Tremura ca un apucat.

— Şi?

— Chestia asta nu prea îţi e de ajutor ia mânuirea unei săbii.

— De unde ştii? Zilele trecute, San-Antonio, călătoream cu avionul, alături de un nene care tremura ca o piftie. Până într-atâta, că nu reuşea să-şi toarne vin; ca să-mi salvez pantalonii, l-am ajutat eu. Ei bine, ca să bea, tipul îşi înhăţa paharul cu amândouă mâinile – şi nu se mai bâţâia deloc.

Damicela Zouzou îmi abandonează protuberanţa, ca să pornească la cucerirea trăgătorului de la fermoar (frază cam greoaie, pardon, dar du-te să

mă cauţi pe la Robe-Grillet!). Descoperindu-l, trage de el în jos, alcătuindu-mi un decolteu drăguţ. Şi acum iat-o tamburinându-mi-l pe Gogu la capătul ţevii. Mă gândesc intens la Marika şi hotărăsc să-mi păstrez virginitatea.

— Nu face asta! şoptesc la urechea persoanei.

Ea dă drumul cozii de târnăcop, dar numai ca să-i înhaţe surioarele. Iar eu unei cucoane care-mi gâdilă migdalele, chiar de-ar fi la operă, nu-i pot rezista. Învins prin efectul surprizei şi prins în chip mişelnic, las baltă împotrivirea.

Béru, care şade pieziş, aruncă îndărăt o privire de cunoscător şi, graţie unui lampadar în trecere prin preajmă, realizează chestia. Aşa că împinge geamul şi zice:

— Daţi-i înainte fără grijă, oameni buni; că viu şi eu pe urmă, de-o mai rămâne!

După vreo douăzeci de minute, iată-ne în faţa coteţului umil al lui Bézuquet.

Curioasă echipa asta a noastră. Alcătuită dintr-o dameză în rochie de petrecere, un bătrân bonz în smok, un negru atletic, un obez hirsut şi un Santonio în perfectă ordine de marş. Şoferul profită de uşcheala generală, ca să-şi aerisească taxiul şi să vaporizeze prinăuntru un spray pe bază de fiori de lămâi: între un Béru şi un negru, nările i-au fost brutalizate.

La capătul potecii ce străbate grădina, cvasi-cocioaba zace în întuneric. Sun la poartă, dar nimeni nu-şi arată moaca, şi niciun semn de viaţă nu se manifestă în interior.

— Treabă să fi mers la cinema, ca să le mai înveselească pe puştoaice, cugetă Matahală.

Ca să fim în bună regulă, mă încăpăţânez să sun iarăşi; în van.

Deconcertaţi, asta suntem.

— Poate am putea să mai aşteptăm puţin? sugerează Jérémie.

Îmi consult ceapa marca Pasha: denunţă orele zece şi douăzeci.

Domnişoara Zouzou sesizează:

— Ştiţi că poarta nu e încuiată?

Şi, ca dovadă, apasă pe clanţă, iar canatul se depărtează docil.

— Iată ceva deloc catolic, ne asigură Maiestatea Sa.

Ne uităm unii la alţii. Bătrânul îmi şuşoteşte, pe un ton provocator:

— Ei bine, domnule particular?

Şmecherul! Consimte ca eu să intru la apă, dar ţine ca el să-şi păstreze nasul la căldură.

Ei bine, intru. Cu Béru pe urmele mele. Iar după niţică ezitare Jérémie. Şi domnişoara Zouzou se ţine de fundul nostru. Curioasă ca o nevăstuică. Nu rămâne decât Bătrânul să aştepte în faţa porţii.

Acţionez *la luce.* Bucătăria e în dezordine. Pe masă au fost puse patru tacâmuri. În farfurii a rămas mâncare. Reliefuri de ouă cu jambon, încremenite în grăsime. În mod evident, cina a fost întreruptă iar comesenii au tulii-o în viteză. Din care cauză, găsesc că misterul devine violent. Ţi le poţi imagina pe cele patru personaje halindu-şi umilele bucate când, pe nepusă masă, un incident exterior le constrânge să o taie rapidamente.

O cremă de ciocolată la tarte a fost pregătită pe o farfurie de desert – şi acum se preface în apă chioară.

— S-a petrecut ceva în magherniţa asta, zice Jérémie.

— Noroc cu tine p-acilea, tipule. Că de unu' singur nu m-aş fi gândit în ruptu' capului la aşa cevaşilea, rânjeşte Bérurier.

Dincolo de bucătărie, e salonul unde am fost primiţi; cu televizorul, cu biata canapea ponosită, penduleta Westminster şi măsuţa pistruiată, pe care şade o vază plină cu flori artificiale, acoperite de praf şi pătate de muşte.

Parcurg totul cu privirea. În cameră pluteşte un parfum delicat, care nu existase mai înainte.

De ce nu scoatem o vorbă? Suntem parcă intimidaţi de aceste umile locuri deşertate. Domnul Blanc dă ocol încăperii, în clipa când ajunge în spatele canapelei, se apleacă şi ia de jos ceva pe care începe să-l fluture ca pe un drapel fără lance. Este vorba de un batic Hermès, cu galben şi albastru, al cărui motiv reprezintă o roză a vânturilor.

Drace, ticăitoarea mea îmi face figura rachetei Ariane (cea care a dat-o în bară). Mi se prăbuşeşte, ca un V mare, în adâncuri.

— Ăsta nu-i baticul gagicii tale? întreabă Béru.

Ba bine că nu. O ştiu cu atât mai mult, cu cât chiar eu l-am oferit, în urmă cu trei zile.

— L-a uitat aici când aţi venit prima oară? continuă butoiul cu vinaţ.

Mă străduiesc să extrag din memorie plecarea noastră din căsuţă. Jérémie declară:

— A purtat baticul ăsta nu ieri, ci azi.

Şi, dacă o pretinde atât de categoric, înseamnă că e sigur de ceea ce spune, fiindcă memoria vizuală a Mânjitului e formidabilă.

Iar eu deja recunoscusem parfumul.

Scotocesc prin ogeac, în căutarea telezbanţului. Îl descopăr la bucătărie, pe vechiul cufăr de nuc, moştenit de la vreo bunică bretonă. În graba mare, sun acasă. Mama răspunde aproape îndată.

— O, fiule! Nu vii la cină? Tocmai am o ruladă din spată de miel şi o budincă de macaroane...

— Nu, mamă, nu cred. Dar spata rece, cu o maioneză, e superbă. Cât despre budincă, cu cât e încălzită mai des, cu atât e mai bună. Marika nu-i pe

acolo?

— Nu. Şi-a petrecut cu mine sfârşitul după-amiezii. Scria notiţe pe nişte foi de hârtie, le bifa şi aşternea altele. Apoi, pe seară, mi-a spus că se duce să verifice ceva şi că va lipsi cel mult două ore. M-a întrebat pe unde să o ia ca să ajungă, de la noi de acasă, la Courbevoie. Am căutat în ghidul Paris-Banlieue.

— Şi n-a adăugat nimic altceva?

— Nu. Părea preocupată. Mi-a spus doar că, dacă ceea ce crede ea se adevereşte, rişti să ai o frumoasă surpriză la întoarcere. E ceva de rău, Antoine?

— Nu, nu, mamă, totul merge ca pe roate.

Şi, ca să-i întăresc moralul, fiindcă acum i-am transmis temerile mele, adaug:

— Poţi pregăti maioneza imediat, fiindcă la întoarcere vom avea o foame de lup.

Un ţocăit, de cele care-ţi şifonează trompele lui Eustaţiu – şi închid.

— S-ar zice că evenimentele se precipită? remarcă Bătrânul care, din tocul uşii, mă observă şi mă ascultă.

Fac o strâmbătură, grea de perplexitate.

Chilug întreabă:

— Cine e Marika?

Matahală îi luminează mintea:

— Dom'şoara Euréka, boss, e a mai biutifulă gagică de-a avut-o vr'odată Tonio în vârfu' cozii. O danemarcheză blondă, cu ochi de culoarea stridiilor foarte proaspete. În comparaţie cu zeiţa asta, pretina matale Zouzou, care totuşi e departe d-a fi nasoală, seamănă cu un camembert de opt zile, scurs pe o farfurie. Un bătrân desfrânat ca matale, de-ar vedea-o, măţiguşu' ţi s-ar ardica cât Gara Saint-Lazare. Fătuca asta îi atâta de frumoasă, că de s-ar afla în patu' mieu, n-aş avea coraj să mă ating de dânsa, atâta m-aş teme să nu-i desfundez comoara cu berbecele mieu feroce. De-ai şti şi ce deşteptăciune posedează! Şi ce îndrăzneală are! Intrepidă, aş adăugi. Bătălia e slăbiciunea ei. Dă-i o flintă, şi o să-ţi ciuruiască orice băiat rău, ca pe-o figurină de bâlci. Cât despre piţipoancă, trebuie să i te adresezi lui Tonio. Ce trageri gigantice îşi mai fac ăştia doi! De te crezi la operă, nea Chilug! Sfidez orice tip să audă aşa ceva şi să nu capete mintenaş trei kile de marafet în izmene. Ce mai momente petrece apostolu' ăsta, pe cuvânt! Şi totuşi, la toţi dracii, nu-i băiat mai frumos ca mandea, zic zău!

Jérémie scoate un scheunat, ca în savanele de la el de-acasă, când tocmai a prins la înghesuială un phacocer şi-şi alertează tribul.

— Dumnezeule mare! îi urlă în faţă Grasului. Crezi că e momentul potrivit

să ne plictiseşti cu balivernele tale de retardat?

Matahală tace, şi ochii îi devin încă mai sângerii.

— Uite că negrul ăsta de două parale îmi spune Dumnezeule! Şi schelălăie ca o pumă. N-aş vrea să joc rolu' unei păsări de rea inaugurare, da' într-o bună zi o să măresc şi mai abitir omleta aia cu zbârciogi de-i ţine loc de nas; de-o să poa' să-şi facă din ea o aripă delta.

— Béru! oftez eu. Marika a venit aici astă-seară. Trebuie să fi ajuns, ca şi noi, la unele concluzii pozitive referitoare la Bézuquet şi a vrut să aibă inima împăcată. Numai că ticălosul de Bézuquet a răpit-o şi a fugit cu ea şi cu familia lui. Gând ştim ce rol a jucat tipul în afacerea cea mai sângeroasă a acestui deceniu, tremur de spaimă. Aşa că fii bun şi respectă-mi temerile – iar dacă nu poţi tăcea, spune-mi cinstit, şi o să-ţi vâr pălăria în fleancă.

Aerul meu tragic, mai mult decât predica, îl reduce la tăcere.

— Acum, zice Achille, hai să-i intervievăm pe vecini. Dar e inutil să mergem în grup; dumneata vino cu mine, Antoine, în timp ce ceilalţi vor căuta noi indicii. S-a înţeles?

Plimbă peste sărăcăcioasa noastră adunare o privire de şef. Toată lumea încuviinţează. Domnişoara Zouzou se lasă să cadă pe canapea şi-şi pune picior peste picior. Din nou ne bucurăm de o vedere de neuitat asupra slipului ei de vis.

CÂNTUL 17

Placa de email alb e împodobită cu pansele. Şi pe ea scrie, într-o engleză frumoasă, puţintel scorojită de loviturile timpului: „Vila Visul Meu". Apoi, cu litere mititele: „Doamna şi Domnul Grojoly[41]" Emoţionant.

Orele începând să fie înaintate pentru o vizită, ocupanţii vilei „Visul lor" trăiesc un moment de nelinişte înainte de a veni să şuşotească, dindărătul uşii, că „Cine e?"

— Poliţia! răspund. Am dori o informaţie.

— Arată legitimaţia! replică domnul Grojoly, care nu simte nevoia să fie cuţitat în ogeacul lui de către nişte farsori.

Eu legitimaţie de poliţai? Am îmbulinat-o. Fac un gest de neputinţă către Bătrânul, care profită de asta ca să rânjească: „Mare şmecher mai eşti!" Dar nici el nu are vreo insignă asupră-i, îmbrăcat în smoking cum este bătrânul tăntălău!

Aşa că exclamă:

— Ne-am lăsat legitimaţiile la birou, dar puteţi deschide fără teamă, eu sunt directorul poliţiei!

— Iar eu sunt papa! răspunde domnul Grojoly, care mi se pare înzestrat cu un foarte mediocru spirit de colaborare.

— Ascultă, domnule Grojoly, ne vom aşeza în dreptul ferestrei de la bucătărie, ca să poţi constata că nu suntem nişte răufăcători. De altfel, dacă fizionomiile noastre nu sunt de ajuns ca să te asigure, ai posibilitatea să suni la comisariatul din Courbevoie, pentru a cere ajutor şi protecţie.

Şi ne îndepărtăm de uşă, ca să ne plantăm în faţa ferestrei. O moacă de meduză, în tonuri gălbui, se inserează dincolo de geamuri. Înfăţişarea noastră trebuie să-i dea garanţii, deoarece canatul uşii nu întârzie să se deschidă.

Sunt doi, strânşi temător unul într-altul. Soţul ţine în mână un vătrai iar soţia un spray cu insecticid puternic. Zâmbim către amândoi. Care, totuşi, nu sunt deloc plăcuţi la vedere. El are mutra ca un acvariu căruia de cincisprezece zile nu i-a fost schimbată apa. E tulbure, e albastru-verzui, iar cei doi nenorociţi de peşti exotici care sunt ochii arătării ne înfruntă. Cât despre mamaie, era are muia pusă pieziş, părul rânced, expresia înfricoşată. Amândoi indivizii au înfăţişarea unor verbe defective, care nu se conjugă la persoana întâi.

---

41 *Gros, joli*, „gras, drăguţ" (n.t.).

Achille cel Mare, Achille cel Somptuos ia iniţiativa:

— Omagiile mele, doamnă. Dezolat că trebuie să tulbur respectabila dumneavoastră linişte burgheză, dar suntem constrânşi de unele evenimente importante. Privitoare la vecinii dumneavoastră din imediata apropiere, familia Bézuquet, cu care, dacă judec după amplasamentul celor două case ale dumneavoastră, vă aflaţi în contact permanent.

Iată-l pe Chilug pornit la vale în vorbăria fără capăt. Frazarea elegantă. Cuvintele rotunjite. Concordanţele. Cei doi hăbăuci se îmblânzesc treptat, cum se dezgheaţă parbrizul tărăboanţei tale, capturat de gerul nocturn. Ne invită în salonul lor de pensionari, acolo unde se pregătesc, cu binişorul, să moară, uitându-se la tembelizor şi numărând picăturile de digitalină Nativelle. Răspund la întrebările Strămoşului. Impresionaţi în cel mai înalt grad de smokul lui aligant. Nasturii de perle, papionul, bărcuţele de lac şi, mai mult ca orice, rozeta de care Venerabilul nu se desparte niciodată (că de nu, fără ea ar face o genuflexiune a pieptului!). Rozeta asta îi ţine de cald mai abitir decât o canadiană din blană de oaie. Fiindcă frigul îşi are sediul în tărtăcuţă, niciodată dat uitării, şi doar rareori în picioare.

Da, într-adevăr, cei doi îi cunosc bine pe alde Bézuquet. Pe mamă îndeosebi, o femeie binemerituoasă, văduvă de funcţionar al căilor ferate, ucis într-un accident. Se petrece o dramă în acea familie. Fiul şi soţia acestuia, care se răstoarnă cu motocicleta, femeia murind pe loc! Şi lăsând o fetiţă cam săracă cu duhul. Iar nenea Gaston, dacă ne întrebaţi pe noi, domnilor – un neisprăvit. Actoraş ratat. Meşteşugar. Încurcături cu justiţia, pentru mărunţişuri. Nişte prostii: cecuri false, turnătorii... Un mic trişor neîmplinit. Subescroc lipsit de har. Care s-a tot umplut de boli de pe la târfe (mama le-a povestit despre asta). Se aşteaptă, pe foarte curând, şi o Sida. Care îi atârnă de gât nespălatului. Tot umblând pe la căzături greu comestibile, o s-o capete în bombonele artistul.

Ce spuneaţi, domnule director? Da, n-are decât o fată: Marinette. Necoaptă la minte, vă repetăm. Cu nişte note la şcoală, ce să mai vorbim! Şi încă umblă într-o clasă de arieraţi mintal. O altă puştoaică? Într-adevăr, de câteva zile. Dar, în ultima vreme, cei doi n-au prea avut ocazia să stea de vorbă cu doamna Bézuquet, aşa că nu ştiu cine e fetiţa. Urâtă de te ia cu plâns. Drocefală, ar putea să jure. O mutră de salatieră. Tipul de figură ingrată.

Ajungem cu întrebările şi la seara prezentă. Aici, lucrurile devin palpitante. În clipa când Grojoly se pregăteşte să ne istorisească, din casa învecinată ajung la noi ţipete. Alerg să deschid fereastra. Aud, mai limpede, nişte implorări feminine. Mi se pare că identific glasul domnişoarei Zouzou:

— Staaai! Nu te mai împinge, când îţi zic! E nebun nenea ăsta! Măi

negrule, nu-l lăsa, pentru Dumnezeu!

Nu aud replica lui Jérémie, dar aceasta pe semne că nu abundă în sensul dorit de tovarăşa Moşneagului.

Din fericire, iată organul (dacă pot spune aşa) lui Matahală, care se face liniştitor:

— Auzi, ieduţule, doar n-o să te iei la harţă cu noi! Ştiu că Cocheta mea nu are o talie de manechin, da' taman asta o face apreciată de dameze. O dată ajunsă la locui ei, n-o să mai vrei nima alta. Stai blând, nu mişca, că mă duc să văz de nu dau peste ceva unt pe la bucătărie, ca să ne uşureze relaţiile, puico.

Închid fereastra.

— Despre ce-i vorba? se informează Achille.

— Blanc şi Bérurier, care se ciondănesc! mint eu cu pioşenie. Nu se pot suferi.

Directorul ridică din umeri.

— Tare mi-ar plăcea să-i văd luându-se de moaţe!

Ticălos Strămoşul! *Voyeur* pe toată linia!

Grojoly *and* matracuca încep totuşi să povestească tribulaţiile de peste zi ale familiei Bézuquet. Pe seară, vecinii lor primiseră vizita unei răpitoare tinere blonde. Cei doi au impresia că au mai văzut-o o dată pe aceasta din urmă, alaltăieri, în compania unui băiat frumos, care-mi semăna (mie-mi spui!).

Vizitatoarea a rămas multă vreme în casă. Apoi a venit o a doua maşină, o tărăboanţă mare, neagră, cu geamurile colorate. Din ea au ieşit doi inşi, care s-au năpustit de-a dreptul în casa lui Bézuquet (notează că cele două clădiri sunt riguros asemănătoare, dar aceea a familiei Bézuquet este o casă", în vreme ce aceea a familiei Grojoly este o „vilă"). După zece minute, toată lumea a plecat: alde Bézuquet, „persoana" blondă, cei doi indivizi. Unul dintre aceştia din urmă s-a urcat la volanul blondei.

Ei bine, citesc printre rânduri sumbra poveste. Care e limpede, în ciuda aparenţelor. Temerara mea Marika, gândind absolut corect, a ajuns la concluzia că vinovatul era Gaston Bézuquet. Şi, în loc să mă aştepte *at home,* a vrut, ca o bună aviatoare ce este, să zboare cu propriile ei aripi. Ceea ce i-a prins rău, fiindcă, văzându-se descoperit, Bézuquet a anunţat nişte indivizi nefaşti, care i-au venit în ajutor. Echipa a hotărât să spele putina, luând-o şi pe Suprema mea. Urâtă afacere! Şi care se preschimbă, în mod bizar, într-o situaţie afurisită. Ieşim din cadrul capelei şi al caraghioşilor de la Louveciennes, ca să intrăm în „altceva".

Achille e perfect. Stând jos, picior peste picior, cu dunga cracului de pe gaibaracul superior trasă la linie, cu un braţ petrecut pe după spătarul

scaunului, cu mâinile cuminte încrucişate. E relaxată bătrâna maimuţă înţeleaptă, elegantă, la îndemână în pielea şi în smokul ei. Privindu-l, îmi cade fisa că noi doi nu ne vom putea părăsi. Oricum, nu „aşa".

Întreabă, şugubăţ:

— Alde Bézuquet, la plecare, erau tot însoţiţi de „ambele" fetiţe?

— Da, da! răspunde acvariul prost întreţinut.

— Doamna blondă părea să-i urmeze cu o anume reticenţă? continuu eu.

— Nu, nu.

— Aţi avut ocazia să vedeţi numerele celor două maşini? întreb din nou.

De ce această întrebare neobişnuită, dragul meu? O să-ţi explic. În cartierele mărginaşe, nelacustre şi uneori insalubre, pensionarii, mai ales în pereche, au un singur sport, în afară de televizor: să se chiombească la tot ce-i înconjoară. Păşunea lor sunt mişcările de du-te-vino de afară. În plus, am zărit, agăţat de caloriferul de sub fereastră, un binoclu fără toc. Şi care atârnă de cureluşa prinsă de butonul de reglaj, ceea ce dovedeşte că este folosit mereu şi că face parte integrantă din viaţa casei.

Întrebarea mea îl deconcertează niţel pe Isidore (am hotărât să-i spun Isidore, dar n-aş vrea să te jignesc; dacă bătrânul tău tată se cheamă la fel, îl pot dezboteza cât ai clipi!), fiindcă presupune manifestarea unei curiozităţi apropiate de spionaj. Ca să-l conving, arăt spre binoclu.

— Un fost subofiţer ca dumneata rămâne mereu vigilent şi nu lasă să-i scape nimic.

De ce subofiţer? Fiindcă o cruce a nu ştiu cărei medalii e agăţată în salon, alături de statele de serviciu care i-au adus-o primitorului.

— Într-adevăr, atacă acvariul. În aceste vremuri de nesiguranţă, şi ţinând cont de... adică... deoarece...

Uite-l că mă lipseşte de aer, cu o laborioasă prefaţă la sintaxa meşteşugită prin care să justifice utilizarea binoclului. Trebuie să nu-l deranjez. După ce-şi va fi furnizat lui însuşi cele mai bune argumente din lume precum că nu e un infam greţos, va scuipa informaţia.

Se aud, dinspre alde Bézuquet, o nouă rafală de strigăte. Dar de data asta de bucurie. Încă o manifestare vocală a lui miss Zouzou, care pretinde că „O, da! O, da! O, da!... Mai iute, porcule grăsan!"

Bătrânul, distras de zbierete, oftează:

— Blanc şi Bérurier ăştia nu sunt deloc potriviţi.

A fost păcălit? Nu cred. Asumă şi el chestia aşa cum poate. Ştie prea bine că, la vârsta asta, ciocănelile eroice, şarja căzăcească, înfiptul galic nu mai sunt de nasul lui. Că nu mai are dreptul decât la resturi sau la aperitive. Şi şi asta fiindcă se ţine bine, se poartă frumos şi are avere.

Dar te gândeşti ce se întâmplă cu cei lipsiţi de resurse? Cu marii bătrâni

de sub Lună, pierduţi în gerurile vârstei şi al căror panaş atârnă, atârnă, atârnă veşnic, atârnă de nu se mai poate, de nu mai contemplă niciodată soarele în crucea cerului, atârnă ca limba unei pendule oprite, atârnă, atârnă, atârnă, fără intenţia de întoarcere, fără perspectiva unei morfoleli profesionale, fără nădejdea unei reanimări momentane – numai o dată, una singură, dar ca să zici că a fost, doar ca să vezi cum e, doar ca să-ţi aduci aminte? Ah, nefericiţi bătrâni lipsiţi de avut, pe care nimeni nu-i va mai mesteca şi cărora niciun deget expert nu le va gâdila glandul şi mosorelele, pentru un ultim adio al speciei! Ah, scumpi genari săraci, care nu aveţi mai multă rigiditate decât neputinţă, cât mă gândesc la voi! Ce bucuros aş fi să vă plătesc o boarfă! Asta ar fi cinstea din partea mea. Ajutorul şi asistenţa acordate persoanei vârstnice, în pericol de inerţie. Cât aş vrea să cresc o armată de fete curajoase, valoroase, ca să vă înfulece gogoşelele, să vă ciocuiască, să vă plimbe, în caz de nevoie, degeţelul pe dindos, pentru a vă restabili declicurile salvatoare. Ah, să sufle în şliţurile voastre râncede, ca să le facă să se umfle. Să preschimbe în oase pieile voastre moarte. Să vă redea strălucirea frumoasei scule bucălate, rubiconde, bălăngăninde şi ţepene, ţepene, ţepene de să spargă nuci de cocos! Nu renunţaţi, bătrâni fără resurse! Nu faceţi din slipui vostru jumulit un mausoleu. Nu trebuie ca „Aici să se odihnească”. A, nu! Niciodată! Aici zvâcneşte, aici se agită, aici tremură mister Gogu. *The king*! Membru domnind pe vecie asupra atributelor voastre. Amin.

Îl las pe Tataia pradă melancoliilor vârstei, sumbrelor lui acceptări, ca să mă consacru acvariului.

Isidore Grojoly (din vila „Visul Meu”), ginitorul, veghetorul, pândarul cartierului.

Care zice:

— Prima maşină (în consecinţă aceea a Marikăi) era un Peugeot roşu, înmatriculat în Yvelines. Celălalt, un Volvo mare şi negru, înmatriculat în Oise, fiindcă 60 e din Oise, nu?

Îi confirm.

— Cât timp a staţionat, nu i-am putut citi numărul. Nu l-am văzut decât în momentul plecării, şi pentru scurt timp. Asupra 60-ului final îmi iau răspunderea. Însă în privinţa celorlalte cifre, vă pot asigura doar că erau nişte 1 şi nişte 7 – imposibil să precizez câte anume şi în ce combinaţie. Pe de altă parte, nici literele nu le-am putut vedea, fiindcă se lipise deasupra o frunză veştedă.

Acvariul tace. L-aş îmbrăţişa, atât de mare mi-e bucuria, dar n-am la mine alcool de 90° ca să mă dezinfectez ulterior. Aşa că mă mulţumesc cu o valoroasă strângere de mână, dintre cele rezervate eroilor care n-au fost

ucişi.

Omul se făleşte; şi cum îl mai înţeleg!

•

— Ei bine, domnule director, graţie magistralei dumneavoastră iniţiative, am progresat al naibii de mult! zic, în timp ce ne întoarcem la coteţul lui Bézuquet.

Dar periuţa nu-l scoate din torpoarea lui turpidă. Scumpul de el umblă prin deziluzii. Iar Legiunea de Onoare este pentru el precum noaptea. Înainte să intrăm în trecătoarea, mărginită de brazde, care duce la ogeacul artistului de bâlci, se opreşte şi mă prinde de braţ.

— Antoine, şopteşte, de la bărbat la bărbat, ochi în ochi, trebuie să-mi juri un lucru: s-a terminat cu astea pentru totdeauna!

— Cu ce s-a terminat, domnule director?

— Cu demisia, cu abandonul. E o laşitate. Ştii, micuţule, trebuie să-mi ierţi izbucnirile. O să-ţi încredinţez un lucru pe care să nu-l repeţi în faţa nimănui: sunt bătrân, Antoine. Am dreptul la iertare, chiar la scuze. Fără prezenţa dumitale, mă periclitez. Mă veştejesc, mă ofilesc, mă şterg. Dumneata eşti vigoarea mea, Antoine! Soarele meu de la miezul nopţii! Ţin la dumneata ca la fiul pe care nu l-am avut niciodată. Treburile nu mă interesează decât văzute prin energia dumitale – dacă nu, mă plictisesc de moarte, Antoine. Profund! De pildă, povestea asta cu masacrul din capela de la Louveciennes mie nu-mi spune nimic, micuţule. Cine pe cine a ucis şi de ce – pe dumneata te interesează? Pe mine, uite!

Şi face un atât de violent gest de dispreţ, încât cureaua ceasului de *gold* i se deschide. Dar, fiind vorba de un Cartier, preţiosul obiect nu părăseşte, pentru atâta lucru, încheietura posesorului!

E emoţionant, deodată, Bătrânul pe această ulicioară de periferie, unde aerul pute a chimicale şi a sezon mort, absolut mort. Aşa că îl cuprind în braţe, cum se face cu un tată de multă vreme părăsit şi în sfârşit regăsit. Îl legăn, îi sărut craniul lucios care miroase a colonie de o sută de mii de firfirici stecluţa. Iar Achille îmi plânge pe umăr. Până într-atâta, în noaptea asta, existenţa îl înghesuie. Până într-atâta îşi dă seama de nerozia a tot ce ne înconjoară, fir-ar drac' al dracului! Şi de faptul că îţi trebuie un curaj nebun ca să rămâi în activitate la vârsta lui, ba chiar ca să trăieşti, pur şi simplu. Să le vorbeşti oamenilor, să deschizi radioul, să bei Alka-Seltzer, să traversezi strada, să te rogi la Dumnezeu, să-ţi asculţi trupul cum se dezghioacă... Şi să continui să laşi să se creadă, să te arăţi peremptoriu, să haleşti fofoloace! Şi tot restul. Istovirea îl cuprinde de la cap pe bătrânul tip. Fireşte că nu-i pasă de afacerea Lerat-Gondin. Şi de toate domnişoarele Zouzou de pe planetă, sublim împopoţonate. O, la, la!, ce n-ar mai ţine cont

de ele Chilug al meu! Nostalgii papuceşti îl bântuie; ar vrea ca, în sfârşit, să citească volumele din Pléiade, în faţa unui foc de buşteni şi sugând bomboane cu miere! Să verifice în ce măsură pricepuseră şi spuseseră totul clasicii cu perucă. Şi cum noi, marii scriitori din ziua de azi, stăm ca nişte prostănaci, scremându-ne pe oalele noastre de noapte.

Achille mă strânge de braţ.

— Să nu mă mai părăseşti, Antoine al meu.

— Nu, nu, patroane, niciodată.

— Când te văd lipsit de legitimaţia de poliţist! Un om ca tine! Ţi-ar face plăcere să-l dau afară pe subrahatul de Mathias?

— Nici măcar, patroane. Nu e nimic mai greţos ca răzbunarea. Visezi la ea, dar după ce ajungi să o împlineşti, te simţi idiot şi descumpănit, ca după o înmormântare.

— Ai dreptate, Toinou. Ne vom mulţumi să-l sâcâim.

— La asta nu zic nu, fiindcă nu sunt nici eu un sfânt.

— Trebuie să-ţi recuperăm fătuţa, băiete.

— Se impune.

— E chiar aşa şucară cum zice Béru?

— Şi mai şi

— Iubeaţă?

— Fabulos.

— O iubeşti?

— Mi se pare că da.

— Cum o găseşti pe noua mea Zouzou?

— Superbă.

— Dar paraşută de nu se mai poate, nu?

— N-o prea cunosc, domnule...

— Sanchi! Ai citit-o de la prima vedere; un tip cu experienţa ta, mie-mi spui! A pus-o cu Grasul, în timp ce noi eram la imbecilii de alături.

— A, credeţi?

— N-o face pe ipocritul, Antoine! De altfel, toate proastele pe care le cresc sunt nişte demimondene, cum se spunea pe vremea mea. Nişte pretenţioase, care se dau în vânt după băile în şampanie şi după bijuterii. Când ai o vârstă, fiule, şi când o tragi ţinându-ţi coada cu mâna, nu poţi avea pretenţii la marfă de prima clasă, înţelegi? M-am specializat în înfulecare, ca toate fosilele. Să haleşti limbi de privighetoare devine o pasiune. După ce, în mai multe rânduri, ai lustruit, cu mestecăul, o surioară şi ea e larg deschisă şi lubrifiată, te hazardezi să-ţi pui la lucru şi fleşetenoaga; numai că suszisa se ofileşte după trei du-te-vino; există o incoercibilă neînţelegere între dânsa şi voinţa ta. Când mă gândesc, tipule, la vremurile, nu prea îndepărtate, când

timp de ore întregi trăgeam câte o polcă fără să mă dezumflu! Iar dameza se dădea de ceasul morţii şi o striga pe maică-sa pe chinezeşte. Şi acuma iată-te doar o evocare, bătrâne prostănac fleşcăit! Ah, băiete, profită de ocazie, profită cât poţi, că nu e de durată! Umflă-te de bipoaşte, Antoine, cât mai eşti în stare să operezi prestaţii de concurs!

— Vorbiţi bine în argou, patroane! îl complimentez.

— Ca să vă recreez pe voi, scumpă bandă de mehenghi care mi-aţi ajuns de nelipsit, doar ca să vă recreez pe voi. Bine, hai la muncă; timpul presează, şoricelul tău trebuie să fi intrat în panică.

— Ea niciodată, patroane. E cea mai curajoasă maică-mare pe care mi-a fost dat să o întâlnesc.

•

Ne întoarcem la coteţul lui Bézuquet. Domnişoara Zouzou zace pe canapea, sfârşită, cu pitulicea devastată de seismul numit Béru, Cât despre Grasul, acesta îşi reface slobozul golind o butelcă de cărţălău de băcănie. Cu ochii şi cu pometii lucind; marea satisfacţie a masculului care a carambolat o nouă victimă se etalează pe frumosul lui chip de fiinţă atât de incultă, că nici nu-şi dă seama de asta. Zâmbetul de geambaş dă o expresie sinistră acestei feţe, de om totuşi cumsecade.

— Ei bine, şefilor, ne aruncă impertinent, ceva noutăţi?

Achille, care nu-i poate suporta suficienţa de hăndrălău uşurat, nu răspunde nimic şi se duce să telefoneze la faimosul lui serviciu, pentru a întreba cui îi aparţine un Volvo negru, înmatriculat în Oise şi al cărui număr e alcătuit doar din 1 şi 7.

— Ai o clipă liberă? mă întreabă Jérémie, posomorât.

Cu o mişcare a capului, mă trage deoparte şi scoate din buzunar o minusculă figurină, înaltă de abia cinci centimetri şi reprezentându-l pe Satana: cu furcă, rânjet şi coame. Obiectul este de jad. Pe spatele acestui presupus demon a fost gravată o formulă latină, pe care nu o pot descifra, nepracticând niciodată această limbă moartă (dar fii liniştit: în ciuda acestei inculturi, am rămas o fiinţă foarte simplă).

— Ce-i asta? întreb.

Negroteiul declară:

— Am găsit-o într-un cufăraş simili-persan, aşezat el însuşi în dulapul camerei pe care o ocupă Gaston Bézuquet.

— Prea bine. Şi prezintă vreun interes?

— N-aş fi luat seama la ea dacă, mai devreme, la Louvecienne. n-aş fi găsit acelaşi lucru, pe care iată-l (şi scoate încă unul din celălalt buzunar), în dormitorul familiei Lerat-Gondin.

— Ca să vezi! murmur; destul de prosteşte, sunt de acord – dar dacă ai

avea un aer genial timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, până la urmă ai sictiri pe toată lumea şi pe nevastă-ta!

Admit că cele două figurine asemănătoare şi aidoma de demonice au ceva foarte tulburător.

— Stai! adaugă, sumbru, amicul meu. Stai, că n-am terminat.

Şi magicianul *black* extirpă, dintr-un al treilea buzunar, o a treia figurină.

— Asta am găsit-o în torpedoul tărăboanţei lui *sieur* Grokomak.

Trei drăcuşori pe muşamaua de pe masă! Cu ochişori cruzi şi buze schimonosite. Şi cu aceeaşi inscripţie gravată pe spate.

Jémie ia unul, îl întoarce, mi-l arată şi declară:

— Ai citit, fiule? „Discipolii îngerului Rebel".

— Ştii latineşte? şoptesc.

— Ei bine, da; de ce?

— De nimica.

CÂNTUL 18

— D-aci 'nainte, o să trebuie să port slipi de tefal, anunţă Grasul; d-ăia de împiedică păru' să se lipească.

Şi-şi dă jos nădragii, ca să pună ordine în lenjeria intimă, răvăşită de ultimele sale isprăvi. Domnişoara Zouzou e morocănoasă, cu fofoloaca îndurerată. Face parte dintre acele femei, exclusiv organice, cărora o contrarietate fizică le e de ajuns ca să le dezorganizeze ritmul existenţei. Un început de gripă, un tampon prost amarat, o uşoară arsură la stomac le perturbă în chip periculos întreaga zi. Grevate de ipoteci mărunte, nu savurează nimic de pe lumea asta şi, timp de douăzeci şi patru de ore, nu le sunt boii acasă.

Achille revine de la telefon, cu o fiţuică în mână. El pare, dimpotrivă, să fi recuperat clipa de slăbiciune.

— Gata, am informaţia! declară.

— Îmi daţi voie, patroane?

Îmi întinde nota manuscrisă. Citesc, cu glas scăzut:

— Albert Satana, Château de la Damnation, Anfer-sur-Oise[42].

Auzi, băiete, chestia asta se potriveşte de minune cu Discipolii Îngerului Rebel, nu? De la bun început mirosisem, în chip confuz, în această baie de sânge, o poveste despre ceva secte.

— Cine e Îngerul Rebel? murmur, după o clipă de semireflecţii.

— Lucifer, răspunde Bătrânul.

— Da, zic, Lucifer. Aşadar, reiau, există nişte discipoli ai lui Lucifer.

— Şi nu de azi de ieri! exclamă Strămoşul. Spiritul Răului a bântuit dintotdeauna o anumită categorie de inşi. Filosofic vorbind, îi socotesc nişte laşi, care se consacră răului pentru a-l conjura – cam cum ai cere cetăţenie rusă, de teama unei invazii sovietice. De ce abordezi subiectul ăsta, Antoine?

Îl lămuresc cu privire la tripla descoperire de figurine făcută de Jérémie Blanc.

— Interesant, afirmă Vechitură. E bine, tinere prieten, îl asigură pe amicul meu cel mânjit. Ba chiar, pentru un negru, e foarte bine. Să ştii, Blanc, totdeauna am crezut că, în anumite cazuri, puteţi fi şi voi oameni ca toţi ceilalţi. La naiba cu rasismul ăsta, izvor de malversaţiuni. Vorbeam alaltăieri seară cu prietenul meu Le Pen, care era îngreţoşat să-i vadă condamnaţi la închisoare pe soldaţii ăia de treabă, acuzaţi că au caftit de moarte un

[42] Castelul Damnării; *Enfer-sur-Oise,* Infernul-pe-Oise (n.tr.).

nenorocit de arăboi care băuse în acelaşi bistrou cu ei. Şi stau să te întreb: oare băieţandrii noştri îi căutaseră anume pricină arapului? Hai, Blanc, răspunde! Când nu eşti decât un şobolan băutor de limonadă de grenadină, cum îţi permiţi să te duci la cârciumă, ca să-i scoţi din sărite pe scumpii noştri militari? Asta nu-i curată provocare? Ba mai bine ar fi trebuit să-i neutralizăm pe toţi. Dar, atenţie mărită: fără acte de violenţă, fără masacre în stil nazist; nu puneţi în gura mea ceea ce nu am zis! Ci cu binişorul! În spiritul demnităţii şi al fraternităţii! Injecţia fără dureri. Noapte bună, micuţilor! O injecţie de câţiva mililitri – şi, fără tămbălău, lepădăturile astea sunt adormite pe vecie. Ah, dacă scumpul nostru ministru ar avea depline puteri... Ce mai regal! S-ar găsi destui voluntari. Securişti devotaţi. Zeloşi, care n-ar cârti să facă ore suplimentare. Medici ai frontierelor noastre. Doar o injecţioară! Sau, şi mai bine – fiola cu cianură, gen Goering! Tăria care te înmoaie. Deschideţi gura! Închideţi gura! KO! Nevăzut, nerecunoscut. Moartea blândă. Neantul într-un fotoliu. Jean-Marie şi cu mine suntem nişte umanişti neînţeleşi. Şi spun toate astea, Blanc, ca să-ţi arăt că nu sunt nicidecum rasist. Poate îţi închipui, bătrâne, că îţi caut pricină fiindcă eşti negru? Gogomănii! Dă-mi mâna dumitale! Hai, dă-mi mâna, când îţi zic! Aşa! Ei, ce fac eu acuma, Blanc? Hm? Spune-le prietenilor noştri ce sunt pe cale să fac! Eu acuma... Hai, pentru Dumnezeu, spune-le! Îţi strâng mâna, Blanc! Aşa e sau nu? Uitaţi-vă toată lumea: îi strâng mâna. Oare, dacă aş fi rasist, i-aş strânge mâna unui nenorocit de cioroi? Nu; aşa e? În concluzie, nu sunt rasist. Unde e chiuveta, să mă spăl pe mâini?

Jérémie rămâne pierdut în umiliri indicibile. Când era puştan, în satul lui, pe malul fluviului Senegal, habar nu avea că omenirea arată astfel. Se aburca în vârful cocotierilor sau umbla să culeagă plante aromatice ca să le vândă turiştilor ce se hazardau până la el. Dresase chiar un purcel negru, care putea merge pe picioarele dindărăt, şi îl lăsa fotografiat de belgieni sau de japonezi. Câştiga astfel câte un bănuţ. Şi se gândea că, la Paris, va câştiga bancnote mari. Dar cu ce preţ, Dumnezeule bun? Adunându-se cu cine? Şi ascultând ce?

— Suntem călare pe situaţie, îi spun, fiindcă a venit momentul să-ţi fac o dezvăluire, bătrâne.

El se smulge din tristeţe.

— Ce dezvăluire, albule alb de ceruză? întreabă amicul.

— Vizitându-l pe notarul familiei Lerat-Gondin, am făcut în aşa fel încât să descopăr în favoarea cui îşi făcuseră testamentele, de vreme ce bătrânii erau fără moştenitori.

— Şi?

Întârzii cu răspunsul, îmi umezesc labiile, zâmbesc cu şiretenie, fac cu

ochiul – toate trucurile premergătoare revelaţiilor-şoc.

— Amândoi îşi lasă bunurile către Discipolii Îngerului Rebel. În primul moment, n-am prea priceput despre ce era vorba. Am crezut că o fi la mijloc niscai organizaţie de binefacere...

— Îngerul Rebel, organizaţie de binefacere? Eşti într-o dungă, bătrâne! rânjeşte Jérémie. Şi tipi într-o dungă eu unul...

— Ştiu: ai întâlnit cu grămada; dar ca mine de într-o dungă, niciodată.

— Întocmai.

•

Ştii că e trecut de unsprezece când ajungem la Anfer-sur-Oise? O localitate drăgălaşă, tipic franţuzească, cu o biserică scundă, pântecoasă, case prenormande unde e foarte răspândită paianta, iar la ferestre jardiniere de muşcate (fără muşcate, dat fiind sezonul). În piaţa centrală, o fântână, lângă monumentul celor căzuţi în 1914-1918 şi 1940 (au rămas două feţe virgine, pentru următorii, care întârzie să cadă).

Râul Oise, languros (totdeauna astfel în ghidurile turistice şi în romanele „bune"), descrie o buclă în jurul satului. Un vechi pod de piatră îl încalecă. De pe sus-numitul, se văd de-a lungul malurilor grădini care, vara, trebuie să fie pline de flori. E un colţ de lume binecuvântat, unde să tot trăieşti, dacă eşti veterinar, notar, preot sau dacă posezi o reşedinţă numită secundară.

O cârciumioară e încă deschisă. Cea a primăriei. Câţiva tinerei, jumătate ţărani, jumătate alte alea, canonesc un *baby-foot,* în vreme ce, singur la o masă, beţivanul localităţii, cu o moacă stacojie şi caschetă de marinar, goleşte stacane de vin roşu, povestindu-şi lui însuşi propriul trecut, ce se bălăbăne la manşa memoriei.

În spatele tejghelei, un obez astmatic citeşte, în *Paris Match,* viaţa pilduitoare a prinţesei Stephanie, de care, de la primul ei Tampax, atârnă întreaga Franţă. Mă apropii, în vârful picioarelor, să-i tulbur laborioasa lectură.

— Castelul Damnării, te rog?

El îşi termină, tacticos, paragraful – deoarece, fiind semianalfabet, dacă abandona lectura, nu mai putea găsi fraza în curs de decriptare. Pe urmă pune *Match*-ul pe tejghea, îşi propteşte degetul mare pe ultimul rând citit şi mă scrutează cu ochi absolut deloc binevoitori.

— Se ţine liturghia neagră de la miezul nopţii? mă întreabă, cu glas de eunuc răcit.

— De ce? îl întreb la rându-mi.

— De-aia, răspunde el. Castelul e la capătul drumului către adăpătoare, pe strada adăpătorii, în spatele adăpătorii. Îţi sunt de folos?

— La ghidonat, îi răspund, chestie pentru care îţi mulţumesc. Respectele

mele prinţului Rainier, dacă e şi el prin articol.

Şi mă întorc la Rolls.

•

Aş vrea cu adevărat să numesc „castel" genul ăsta de clădire, însă mi se pare că, pe undeva, termenul e uzurpat. De fapt, e vorba de un conac, cu faţada ornamentată excesiv, cu etaj, cu podul mansardat şi cu un parc plin de copaci iernatici, înainte de orice altceva, zăresc Peugeotul 205 al Marikăi, într-o parcare acoperită, în dreapta intrării, în tovărăşia unui Volvo negru şi a altor vehicule, mai puţin simandicoase. Jubilez interior – hotărât lucru, nu ne-a luat mult timp să o descoperim pe daneza mea mult iubită!

Achille murmură:

— După părerea dumitale, cum e bine să atacăm problema?

— Care problemă? se răzvrăteşte Béru.

Şi-şi scoate pistolul, un vechi Ceska cehesc, calibrul 7,5, de care numai el se poate sluji, atât de mult bate spre dreapta (ceea ce nu e deloc catolic pentru o armă provenind dintr-o ţară de Est).

— Blanc, Béru şi cu mine ne vom prezenta la castel, zic. Până într-o jumătate de oră, o să primiţi veşti de noi, patroane. Dacă nu va fi aşa, veţi folosiţi telefonul de la bord, ca să cereţi întăriri. Şi le veţi dirija din punctul de comandă, ceea ce este normal.

Am pus punctul pe **i**.

— Într-adevăr, San-Antonio, le voi dirija din Rolls. E nevoie ca bătrânul meu şofer să vă dea asistenţă? Deşi britanic, să ştiţi că e eficient şi ştie să şi tragă, dacă împrejurările o cer.

— În acest caz, să vă apere pe dumneavoastră, şefule, dacă va fi nevoie; în ipoteza că oamenii din castel ne-ar neutraliza şi că ar întreprinde o recunoaştere în exterior.

•

Înainte să ne manifestăm, aş vrea să strecor o privire printr-una dintre ferestrele luminate. Scena pe care o captez, printr-o proastă îmbinare a draperiilor, nu are nimic înfricoşător. Disting un salon foarte clasic: scaune tapisate cu piele, stil pseudoenglezesc, şemineu de marmură albă, cu o Diană-penduletă pe placa de sus şi o oglindă năzuroasă, într-o ramă năzuroasă. Covor vechi, vechi mobile de acaju, lustră cu pretenţii de olandeză, tablouri de ţi se strepezeşte poponelul. Burghezitatea posomorâtă, în toată hidoşenia ei pompăloasă. Cioaca pe care ţi-o transmiţi din tată-n fiu, până dai peste un şmecher căruia i se bălăbăne, o dă pe prafuri, o ţine numai în petreceri – şi mărită cotineaţa, cu jarul încă mocnind în şemineu, ca să-şi cumpere niscai ţigări cu iarbă.

Persoanele prezente? Doi bărbaţi nu prea tineri, cu moace cam bizare,

apoi Gaston Bézuquet şi Marika.

Respir mai uşor când constat că duduia n-a fost priponită şi că şade într-un fotoliu, în faţa căminului unde arde vioi un foc vânjos, de buturugi barosane. Isteaţă cum o ştiu, Minunata mea a izbutit să le inspire încredere acestor mişei şi mă întreb dacă e bine sau rău să încerc o lovitură ca s-o eliberez. Sunt convins că va ieşi de una singură din viesparul ăsta.

Totuşi, acum, că suntem gata de acţiune, nu mă imaginez împachetându-mi la loc trupele de elită, ca pe nişte soldăţei de plumb în cutia lor, ca să mă duc să mă culc. Şi mai cu seamă fără ea!

Cei doi amici mă observă, pitiţi în spatele unei tufe masive, fasonate în formă de sticlă.

Urc pi piron şi scot sesamul, acea delicată maşinărie pe care mi-a oferit-o, cândva demult, un borfaş de la închisoarea Santé, care mă plăcea. Îi făcusem o vizită la vorbitor, ca să-i anunţ, cu menajamente, moartea mamei lui – şi, în semn de recunoştinţă, omul scosese din buzunar acest obiect, care n-ar fi trebuit să se afle acolo, şi-mi spusese: „la asta, comisare. Sunt sigur că, în jobul dumitale, îţi e de trebuinţă. Am meşterit-o ca să încerc să scap de aici, dar acuma, că nu mă mai aşteaptă nimeni...” Îmi aduc aminte că, pe biata lui moacă de golan, se scurgeau lacrimi. Una dintre ele s-a scurs până în gropiţa care-i marca adânc bărbia, ca lui Kirk Douglas. O alta i s-a alăturat, alcătuind astfel un mic crater, plin cu apă de ploaie. Eu, stingherit, răsuceam sesamul pe toate feţele. Iar ocnaşul, întărindu-şi glasul, mi-a explicat cum anume trebuie folosit. De ani de zile îţi vorbesc despre fermecătoarea sculă, fără să-ţi precizez proveniența ei. Şi uite că acuma o fac, la cotitura unei fraze. Ne împărţim după jocul capriciilor interioare, al elanurilor imprevizibile. Ar trebui să ne putem oferi în bloc, să ne livrăm pe de-a întregul, absolut complet; dar urmăm vântul clipitelor, care te împinge după bunul lui plac.

Aşa că încârlig în gaura cheii mica tijă modulară şi gravitez bugnazalul landolfit, cu jugulaţie uşoară. Două învârtituri la dreapta. Broasca rezistă. O învârtitură la stânga. Apoi din nou la dreapta, făcând să joace moleta tropotitoare mixtă. Sper că va merge! Micul sesam nu are decât un duşman: zăvorul. Acolo, se declară învins; în afară de situaţia când sus-numitul e acţionat de o broască, în care caz încetează a mai fi cu adevărat un zăvor. Dar nu, totul se desfăşoară conform planului. Uşa scoate un suspin; nu mai rămâne decât să o împingi.

Înainte să intru, strecor un periscop în hol: *nobody.* Atunci le adresez un semn celor doi şmecheraşi ai mei, ca să le dau de ştire că va trebui să intervină în împărţirea de scatoalce, după ce îmi vor fi urmărit, pe fereastră, comportamentul. Jérémie încuviinţează.

Intru.

O duhoare nasoală îmi ultragiază ofactivul. O împuţiciune de vânat fezandat şi de pene arse. Descopăr, în fundul holului, un soi de catafalc cu lumânări aprinse, care i-ar da fiori şi unui hipocamp. O pictură, de doi metri pe trei, îl reprezintă pe Lucifer în mediul lui natural, adică în flăcări. Personajul e cu atât mai îngrozitor, cu cât are un chip omenesc, care seamănă, mai mult sau mai puţin, cu vreo duzină de persoane cunoscute mie. O arcadă de becuri electrice, vopsite în roşu, îi flambează culorile şi aşa aprinse.

În faţa picturii, se află un sfeşnic de biserică, pe care lumânările alcătuiesc o rampă de flăcărui pâlpâitoare. Deasupra fitilelor lor aprinse au fost agăţate cucuvele în putrefacţie – şi aceste păsări moarte răspândesc duhoarea insuportabilă.

Un spasm mă aduce în pragul dării la boboci. Dacă taman m-aş fi ridicat de la masă, cu siguranţă că adio poponeţule.

Senzaţia că sunt observat mă face să ridic capul către rampa de la etaj. Zăresc, ascunsă în dosul baluştrilor groşi, stil Ludovic XIII, o creatură ciudată, piticoasă cu siguranţă, cu priviri intense şi ochi de un albastru insuportabil. Îi adresez un fel de salut cu mâna şi mă îndrept spre salon, cu amicul Trage Tare proptit în pozânar, în stânga buricului.

Uşa nefiind închisă, e de ajuns să o împing încetişor. Pătrund în marea cameră unde se consumă zdravănul foc de buturugi. Sosirea mea mobilizează atenţia celor de faţă, fără a da naştere, totuşi, nici unei mişcări de panică.

— Iertaţi-mi această vizită nocturnă, fraţilor! zic, înaintând, cu zâmbetul pe buze. Dar am vrut numai să vă scutesc de osteneala de a o duce acasă pe prietena mea.

Continuu să avansez. Marika mă contemplă zâmbind şi ea. Bézuquet se răsuceşte în fotoliu. Unul dintre cei doi bărbaţi pe care nu-i cunosc se ridică şi se apropie de mine, cu mâna întinsă, plin de urbanitate.

— Albert Satana! se prezintă.

Îi strâng dextra fierbinte. Are nişte ochi ca pe afişele filmelor de groază – ştii, irisul înconjurat cu roşu şi privirea de intensitatea unui laser.

— Iată-l şi pe Maestrul Maleficiilor, Eloi Dutalion[43].

Celălalt tip nici nu clipeşte. Pare sculptat într-un bloc de jeleu alb. E chelbos, cu muia în formă de pară, cu pometii plaţi bătând în albăstrui. Cu unul dintre ochi supraveghează Moscova iar cu celălalt îi face zâmbre Washingtonului, aşa că, atunci când se uită la tine, simţi nevoia să te deplasezi ia dreapta sau la stânga, ca să te poată capta.

[43] *Est loi du talion*, „e legea talionului" (n.tr.).

— Încântat! mormăie.

Mă apropii de Marika. Iar ea îşi întinde frumoasele braţe voluptuoase, ca să mă tragă mai aproape.

— Cum de-ai aflat că mă aflu aici, iubitule? gângureşte turturica mea din Nord.

— Floricică la urechiuşă, scumpo. M-am întors la cumsecadele domn Bézuquet şi am găsit acolo şalul purtat de tine azi. Şi fiindcă amicul nostru e flancat de nişte vecini curioşi, am aflat că plecaseşi la bordul lui Volvo, înmatriculat în Oise prin intermediul doar al cifrelor 1 şi 7. Să descopăr adresa lui Satana nu a mai avut atunci nimic vrăjitoresc (dacă pot îndrăzni să spun asta, având în vedere ideile filosofice dezvoltate aici).

Satana mă săgetează cu surprinzătoarea lui privire de science-fiction.

— Îţi pot oferi un pahar? întreabă.

— Vrei să spui o poţiune? glumesc. Nu, mersi, dragă domnule.

— Ai venit singur? mă chestionează numitul Eloi Dutalion.

— Da; de ce?

Nu-mi precizează motivaţia întrebării, cu toate că o ghicesc.

Ei bine, s-a făcut târziu, ar trebui să ne orientăm către lucrurile practice.

— Dumneata eşti fondatorul societăţii „Discipolii Îngerului Rebel", domnule Satana? întreb cu amabilitate, cum ai întreba-o pe o mercereasă dacă a creat de una singură capitalul social al prăvăliei sau l-a răscumpărat.

— Cofondatorul.

— E vorba de o sectă, de o religie?

— De o mişcare a gândirii.

— Bazată pe cultul Celui Rău?

— În mare, da; însă un demers spiritual ca acela al nostru nu se poate rezuma într-un chip atât de sumar. Dacă eşti interesat, îţi pot propune catehismul nostru, ba chiar asigura predarea unor cursuri iniţiatice.

Se simte vreo ironie în propunerea lui? În orice caz, aceasta nu-i transpare pe chip, care-şi păstrează expresia gravă, aproape îngrijorată.

— Extrem de drăguţ din partea dumitale, domnule Satana, dar pentru moment sunt axat mai mult pe materialism.

M-am aşezat pe braţul fotoliului unde stă Marika şi, vorbind, mângâi încetişor ceafa fiinţei iubite. Indivizii ăştia pe jumătate deraiaţi îmi inspiră o obscură repulsie. Ştiu că e vorba de răufăcători de cea mai joasă spiţă, dintre aceia care o fac pe nebunii ca să-şi stoarcă de parale semenii, să-i cureţe până la os. Oleacă „deranjaţi" ei înşişi, ştiu să-şi facă operaţională scrânteala. Aşa că eu, bine înfipt pe papainoage, cu tărtăcuţa rodată (ce e alb, alb rămâne, punct şi de la capăt!) las să mi se deruleze firul de pe mulinetă.

— De aceea, domnule Satana, continuu, nu am în minte decât un obiectiv:

să descopăr ce s-a petrecut la Louveciennes, în ciudata capelă a familiei Lerat-Gondin. Eşti la curent cu bizara afacere? insist. Trebuie să fi dat o grea lovitură „mişcării dumitale de gândire", fiindcă mai mulţi dintre membrii societăţii au sucombat în acea împrejurare.

Satana continuă să se chiombească la mine, ca şi cum ar încerca să mă hipnotizeze; şi pui pariu că apostolul se ia în serios şi e gata, de atâta efort, să-şi ferfeniţească subconştientul? Trebuie că dispune de o aşa putere – ori crede că dispune, ceea ce e totuna. Iar eu mă dovedesc un subiect rebel, ca şi îngerul în chestie, fiindcă ochii insului, de cotoi pe cale de a defeca, nu-mi fac nici cald, nici frig.

Dar vor fi fiind subiecţi la care trucul funcţionează. Personalităţi permeabile, care se lasă violate ca fetele de la ţară. Notează că am cunoscut o asemenea fată, odinioară, când îmi încercam puterile, şi care n-a vrut, în ruptul capului, să înfulece nimic, în ciuda farmecului meu evident şi a fizicului meu de teatru. După aceea am meditat îndelung asupra acestui eşec; şi am conchis că eram prea inteligent ca să-i plac. O speriam, înţelegi?

Satana trebuie să realizeze că fluidul lui e inoperant şi că, la o adică, ar avea mai mult succes cu un fluid glacial – fiindcă o anumită „relaxare" se produce în persoana sa. Energia i se fleşcăie iar privirea i se pierde aiurea.

— O poveste mai mult decât aparte, reiau, ca să nu zic o poveste cu zărghiţi. Perechea aia de vârstnici care, în fiece an, îşi reconstituie nunta! Soţul e nebun de dragoste, şi totuşi nevasta lui suferă de nimfomanie. Şi merge până la a interpreta nişte orori într-un film porno! Iar el vizionează caseta. Dumneaei îşi scrie singură misive erotice, semnate „Charles", şi îl pune pe dumnealui să le citească. Poate chiar se lasă compostată în faţa lui. Dar ce mai la deal la vale, fiecare îşi face plăcerile cum poate, nu-i aşa, domnule Satana? Viaţa e o tristă rătăcire, o lamentabilă căutare. Aşadar, în toţi anii, pe 10 noiembrie, la Louveciennes are loc aceeaşi ceremonie, cu, practic, aceiaşi actori. Ce au în comun toţi aceşti oameni? În pofida unui semn de întrebare în ceea ce îl priveşte pe pianist, toţi fac parte din secta voastră de două parale, domnule Satana.

Scot din pozânar o figurină de jad:

— Familia Lerat-Gondin.

Apoi o a doua:

— Grokomak, falsul preot.

Şi o a treia:

— Bézuquet, prezent aici, falsul primar... Interesant, nu? În fiecare an, simulacrul de căsătorie reuneşte aceiaşi interpreţi, cu excepţia anului curent, când cinci persoane suplimentare asistă la „ceremonie". Aceste cinci persoane sunt, în ordinea importanţei: eu, doi dintre colaboratorii mei, fetiţa

lui Bézuquet şi o altă puştoaică, pe care el o dă drept tot a sa, dar care nu e – fiindcă dumneata nu ai decât un copil, nu-i aşa, dragă Gaston?

Deloc uşuratic băiatul. Încruntat, palid şi mut, înghesuit în fotoliu, îşi ţine, cu obstinaţie, bărbia proptită în cravată şi privirea proptită în şliţ, unde, totuşi, nu se petrece nimic. E un maestru al strecuratului tipul. Dopul de pe creasta valurilor. Face tot ce i se cere, cu condiţia să nu fie ceva prea penibil.

— Când capeţi o vedere de ansamblu asupra afacerii, îţi vine în minte o întrebare interesantă şi anume: de ce, în acest 10 noiembrie, data hecatombei, au fost cinci persoane în plus faţă de anul trecut? Răspuns: fiindcă omorurile erau programate. Şi acum îmi voi scinda în două întrebarea: de ce fetiţele şi de ce echipa San-Antonio? De ce fetiţele? Fără îndoială, fiindcă erau indispensabile săvârşirii uciderilor. De ce echipa San-Antonio? Fiindcă cineva se temea că omorurile vor avea loc; sau cel puţin se va petrece un incident grav. Mă urmăriţi, domnilor?

Deviza lor e aceea a lui Münster: „Cine nu spune nimic consimte". *No* mişcare. Manechine înţepenite. De ceară, de marmură, de tot ce vrei – pentru a marca o imobilitate fără cusur. Ciudată ambianţă; situaţia e niţel încordată, dar nu în măsura în care ar fi fost de temut! Ce se va petrece când voi fi împins lucrurile până la capăt şi le voi fi aruncat în faţă convingerea mea, care este aceea că Discipolii Îngerului Rebel sunt o adunătură de găinari şi, probabil, de asasini?

Afară, cei doi cumetri ai mei trebuie că se plictisesc. Simt privirea vigilentă a domnului Blanc, de cealaltă parte a ferestrei – umbră printre umbre. Şi Tăicuţul carele, cu siguranţă, se picură în spatele tufişului său, aşteptând semnalul de atac. Dar va avea loc vreun atac?

Aşa că, pentru a fi cu sufletul împăcat, o să-i dau bice.

Chilou şi paraşuta lui picotesc în vechiul Rolls solemn, care va mirosi a piele nouă până în clipa când César va fâsâi urla de-alea sănătoasele!

Al naibii mi-a plăcut clipa de efuziune a Bătrânului, la Courbevoie, în hogeacul lui Bézuquet. Acea dezgolire a sufletului. Mă iubeşte cu adevărat bătrânul egoist. Sunt balansierul lui. Fără mine, pendula i se paradeşte – şi el încearcă orice, precum fâsâiala ori lecţiile de argou, ca să-şi constituie o formă de echilibru.

Am zis că o să-i dau bice. Şi uite că m-a apucat delirul intim. Mă ia apa.

— Oare şi Valentin Le Ossé se numără printre Discipolii Îngerului Rebel, domnule Satana?

— Nu ştiu de cine vorbeşti.

— A nu, n-o să ne luăm la harţă tocmai acum! oftează mandea. Nişte oameni ca noi, haida-de! Nu se poate să nu-l cunoşti pe un ins pe care ai fost însărcinat să-l ucizi şi ai pus să fie ucis!

Zâmbeşte uşor. Pe bune că muia nu-i e deloc simpatică. Riduri adânci i se deschid de o parte şi de alta a flencii. Sprâncenele pare să i se îngroaşe.

— Fiindcă în capelă, continuu eu, lucrurile s-au petrecut în modul următor: Grokomac s-a însărcinat cu închiderea uşilor. Acesta era semnalul. Imediat Le Ossé a scos la iveală iataganul şutit din panoplia părinţilor lui, s-a aruncat asupra însurăţeilor şi a retezat crăticioarele mirelui şi miresei. Apoi s-a întors către „preot" şi, printre picături, i-a tăiat şi lui înghiţitoarea – totul în mai puţin de şase secunde. Pe urmă a dat drumul armei, după ce-i ştersese mânerul, şi s-a prăbuşit în sânge la rândul lui. Şi acuma, domnule Satana, am să-ţi zic de ce a acţionat astfel. *Fiindcă era în stare de hipnoză*! Fusese condiţionat, pregătit cu minuţie, precum se reglează o bombă. În momentul convenit, plăpândul nostru a intrat în acţiune. O dată sarcina dusă la bun sfârşit, a căzut leşinat ori cataleptic sau cum mai doreşti. Afară era balamuc. Fiecare dintre asistenţi şi-a mişcat fundul ca să încerce să deschidă uşa. Eu am alergat, însoţit de unul dintre oamenii mei, la ferestruica oratoriului. Şi am întrezărit, în penumbră, cele patru corpuri zăcând în valuri de sânge. *Astfel încât puteam depune mărturie că, în acea clipă, tuspatru persoanele erau moarte*! Pe urmă uşa a fost spartă iar un al doilea tovarăş de-al meu a intrat, urmat de *sieur* Bézuquet. În confuzia pricinuită de tragedie, Gaston a tăiat, discret, beregata lui Valentin.

— Nu! se pune pe urlete Bézuquet. Nu-i adevărat! Nu-i adevărat!

Eloi Dutalion îl potoleşte, cu o palmă seacă trasă peste genunchi. Césarin o mâlceşte, buimac, dar continuă să nege cu pepenaşul.

— Iată nişte crime perfecte, zic mai departe. O fiinţă slabă de înger, lucrată zdravăn în prealabil, ca să măcelărească – într-un spaţiu închis şi la sorocul convenit – trei persoane. Când noi, cei de afară, deschidem şi facem socoteala, numărăm patru morţi. Tânărul comisar care conduce ancheta conchide că a fost actul unui dement ucigaş. Rămâne să determinăm care dintre cei patru a săvârşit chestia – dar, în fond, ce importanţă mai are asta?

Lung moment de tăcere. Brusc, uşa se deschide şi un individ minuscul pătrunde în salon. Un pitic, cel zărit de mine pe scară. Un metru până la greabăn! Poate un metru şi cinci, cu tocuri cu tot! Nu prea arată caracteristicile nanismului. Ori cel puţin acestea sunt puţin evidente. Fireşte, capul îi e mare iar picioarele strâmbe, dar nu din cale afară. Ţine cu amândouă mâinile o armă (spun că e armă, fiindcă o îndreaptă către mine) bizară. Seamănă cu un revover, are forma unui rvolver, dar nu e un Canada Dry. Aşa că ţeava e, în realitate, un soi de jgheab. Şi ceea ce ar putea trece drept încărcător e un fel de evantai orizontal. Chestia ţine vagamente de arbaletă şi de instrument chirurgical.

Piticul îl anunţă pe Satana:

— Nu e singur, afară mai e un tip, gras.

S-ar spune că, graţie culorii lui, domnul Blanc nu a fost reperat de către omuleţ.

— Bănuiam eu niţel, îl asigură Satana.

Şi îmi zice, desemnând, cu o mişcare a capului, arma ţinută de pitic:

— Aparatul ăsta e încărcat cu o moarte subită. Prefer să te avertizez. Distribuie, cu o viteză înfricoşătoare, crize cardiace.

Deci în prezent jucăm cu cărţile pe masă. Mai bine aşa decât să pălăvrăgim inutil.

— Mai ai ceva de spus? murmură Satana, după o clipă de tăcere.

— Bineînţeles. De spus şi mai ales de întrebat! Aşa că...

Deodată pocnesc din degete.

— Asta e! Asta e! exult. Mi-a căzut fisa!

Băieţii sunt deconcertaţi de faptul că-mi păstrez buna dispoziţie şi tonul glumeţ, deşi asupră-mi a fost aţintit un aparat de ucis.

— Văzându-l pe domnul, continuu eu.

Şi-l desemnez pe micuţul Léon (îl botez aşa fiindcă e năpârstoc"). Apoi, către Gaston Bézuquet:

— Iartă-mi, dragul meu, acuzaţia formulată adineauri împotriva dumitale. Nu dumneata ai secţionat jugulara lui Valentin, ci această fiinţă – deghizată în fetiţă.

Touché! După privirile schimbate între ei, ghicesc că am făcut muscă.

Viaţa e o aventură periculoasă. Suntem pândiţi, înconjuraţi de cele mai rele avataruri. Nu ţi s-a întâmplat niciodată, de pildă, la umblătoare, să constaţi, în clipa supremă, că suportul de hârtie e gol?

Îmi continuu raţionamentul:

— Iată de ce Bézuquet a avut, timp de o dimineaţă, două fete: a sa şi acest ciot de om în travesti. Una o acredita pe cealaltă. Cea adevărată făcea să se treacă cu vederea anomalia celei false. Bine gândit! Acum rămâne să aflăm motivul măcelului. Oare să fie faptul că alde Lerat-Gondin îşi lăsaseră, prin testament, averea către confreria voastră satanică? Nu cred să fie o raţiune suficientă pentru a motiva o hotărâre de o asemenea importanţă. Nu, altceva e la mijloc. Continuă să mă priveşti, domnule Satana; vei obţine contrariul fenomenului scontat; adică, în loc să pui stăpânire pe gândirea mea, mi-o încredinţezi pe a dumitale. Să trag concluzia, de aici, că personalitatea mea psihică e mai tare decât cea a lui tălică?

Râd.

— Şi, mai întâi de toate, spune-i bufonului-ucigaş să-şi parcheze maşinăria. Faptul că m-ai suprima n-ar însemna nimic pentru matale. Dacă piticania asta n-a zărit afară decât un om, înseamnă că vederea îi e la fel de

joasă ca şi talia. Şi v-o dovedesc!

Aici îmi asum nişte riscuri.

Enorme!

Fiindcă ar fi de ajuns o clipă de enervare din partea piticului, pentru ca acesta să-mi arunce micile lui nasulii mortale.

Dar nu ăsta e stilul meu?

Merg la fereastră şi o deschid.

— Puteţi intra, Béru şi cu tine, şi spuneţi-le celorlalţi să aştepte în continuare! îi zic lui Jérémie, căruia îi zăresc albul ochilor.

Bingo! De vreme ce nu mi-au tras-o, înseamnă că îmi admit supremaţia. Că, adicătelea, autoritatea calmă i-a învins.

Îmi reiau locul, pe braţul fotoliului unde şade Marika. Frumoasa mea amazoană mă nelinişteşte o ţâră, fiindcă nu mai are obişnuitul brio. Stă ghemuită în mijlocul scaunului capitonat, cu privirea plecată şi moartă.

— Scumpo, domnii ăştia te-au silit să înghiţi vreo substanţă calmantă, de felul narcoticelor? îi şoptesc.

Ea scutură din cap:

— Nu, deloc? Pentru ce?

— Te găsesc abătută.

— Ba nici pomeneală!

Grasul şi Jérémie dau buzna. Intrând, Béru strănută atât de vânjos, că ciucurii de cristal ai lustrei se agită ca la un şoc seismic şi se împodobesc cu noi motive, verzui şi întortocheate.

— Salut gaşca! face dumnealui. Nu că vreau să mă laud, da' e minus cinci afară şi mi ţi m-am căptuşit cu un guturai de n-ai putea să-l ţii într-o punguţă. Tu nu, negusule? Nu? Nu-ş' cum naibilor de s-aranjează ciumpazeii ăştia, că vine de prin boababii lor unde-i o căldură drăcoasă şi uite că s-aclimaticeşte în regiunele noastre, mai abitir ca cum ar fi neşte exchimoşi.

Apoi, cu o plecăciune către Marika:

— Mi-s foarte mulţămit să vă revăz, dom'şoară Euréka. Nu ne-a luat prea lung până să dăm de poponeaţa dumitale, ai? Să ştii că Sana, în ce te priveşte, aprins la călcâie cum îi, e d-ajuns să-şi urmeze ciomăgelu', ca pe o nmuia de vrăjitor, ca să te şi găsească.

Zăreşte, pe o tavă cu inscripţia „Whisky", un flacon de cristal fasonat în romburi. Îşi toarnă o jumătate de pahar.

— Pentru bronhii! anunţă, dându-l de duşcă.

E o ambianţă foarte ciudată. Nişte oameni reuniţi în jurul unui foc de şemineu, înarmaţi dar imobili. În curs de a privi la borţomega de Alexandru-Benoît, cel mereu identic sie însuşi. Suveran. Puternic graţie nepăsării sale petrecăreţe. Tipii capabili să trăiască la gradul întâi (mi-e frig, mi-e sete, mi

s-a încoţopenit, mi-e somn) sunt garanţii echilibrului existenţial. Neavând alte probleme decât *adevăratele* lor probleme de ordin fizic, calmează jocul neînfrânat în care ne învârtim.

— Ai făcut să avanseze cioaca, băiete? mă întreabă, taman înainte să sloboadă un râgâit de malţ pur, cu o vechime de douăzeci de ani.

— Destul de mult – şi o să continui. În mare, piticania aici prezentă s-a deghizat în fetiţă, ca să slujească drept domnişoară de onoare, şi i-a tăiat gâtiţa pianistului.

Jérémie întreabă:

— Care pianist îi asasinase pe ceilalţi trei?

— Care pianist îi asasinase pe ceilalţi trei, într-adevăr, dar aflându-se în stare de hipnoză. Era o fiinţă slabă, condiţionată îndelung – nu-i aşa, domnule Satana?

Mă ridic, cu mâinile în buzunare, dar nu ca să-mi dezmorţesc răşchitorile. Ci ca să trag, pe la spate, un şut formidabil în devia piticuţului, tocmai când se aştepta mai puţin, maimuţicul. Se aude un trosnet – şi iată-l căzând ca trăsnit. Îi înşfac aparatul bizar şi i-l arunc pe fereastră, în parc, cât mai departe cu putinţă. Îl vom recupera mai târziu.

— Detest să port o discuţie sub ameninţare, le spun şefilor de la Discipolii Îngerului Rebel. Avortonul vostru de rahat se putea pierde cu firea dintr-o clipă într-alta şi dacă, la o cotitură a conversaţiei, m-ar fi ucis, nu mi-aş fi iertat asta niciodată.

Mă aplec spre Marika:

— Tandra mea dragoste, care dintre cele două „copile" ţi-a spus că Grokomak acţionase comutatorul pentru închiderea uşilor?

Ea rămâne tăcută, prostrată. Mi-au lucrat-o, nu e niciun dubiu, şi sunt alarmat pentru asta. Totuşi continuu:

— Fetiţa asta delicioasă, cu maxilarul dislocat, ţi-a dezvăluit chestia, nu? Şi te-a minţit, fiindcă sunt convins că, în realitate, Valentin s-a ocupat de închiderea lor. Devenise un soi de robot dotat cu memorie. Frumoasă treabă! Din fericire pentru mine, domnule Satana, eu unul sunt alergic la manevrele dumneavoastră, dar aveţi nişte daruri – şi-i deplâng pe aceia care vă cad sub dominaţie. Vasăzică, fusese stabilit ca, în momentul predicii, Le Ossé să închidă uşile, să scoată din teacă iataganul luat de la părinţii lui şi să-i masacreze pe ceilalţi trei participanţi. Mai rămânea să se stabilească moartea lui însuşi. Povestea cu piticul deghizat în domnişoară de onoare rezolva problema. Presupun că acest homuncul trebuie să joace, în organizaţia dumneavoastră, rolul de executor al treburilor murdare. E curăţătorul de tranşee. Dar să revin la întrebarea mea, rămasă tot fără răspuns: de ce masacrul cu pricina? Am renunţat deja la teza moştenirii. Nu,

hotărât lucru, era nevoie de o motivaţie cu mult mai importantă, precum aceea unui pericol! A unui pericol care ar fi ameninţat toată nenorocirea voastră de confrerie de rahaţi! Ce pericol? Uită-te la mine, Satana! Nu te da la o parte! Ţi-ai găsit şi mata stăpânul – pe mine, care îţi domin gândurile. Un pic de curaj, scumpe papă al tenebrelor! Aşa... Citesc în dumneata, fără să-mi dau seama, la fel cum conduci o maşină. Fetiţa, nu-i aşa? Acea Cosette a Thénardierilor de un soi nou, care au fost alde Lerat-Gondin. De unde venea biata nevinovată? Discipolii Îngerului Rebel o răpiseră într-o bună zi şi o plasaseră la Lerat-Gondin, ca să slujească la ruşinoasele voastre liturghii negre? Tutorii v-o ţineau la dispoziţie pe această mieluşică destinată sacrificiului. Câte maltratări a îndurat înainte de a muri de pe urma uneltirilor voastre infernale? Va trebui să mărturiseşti acum, când ceasul dreptăţii a sunat[44]!

Banditul şi-a întors privirile, lipsindu-mă astfel de *cunoştinţe* mai aprofundate. Dar ce contează! Acum totul e limpede.

— Lucrurile s-au deteriorat din cauza „fratelui" Grokomak, aşa e? Individul ăsta lacom, care exploata viciul şi făcea bani din orice, inclusiv din sexul său, devenise partenerul şi furnizorul bătrânei gagici aflate în căutare de tovarăşi de desfrâu. Organiza partide de destrăbălare pentru această Mumă a Pădurii, a cărei depravare, odată cu înaintarea în vârstă, nu mai cunoştea limite. O punea chiar să joace în filme licenţioase, cărora el însuşi le era vedeta. Ticăloasa gorgonă nu se mai putea lipsi de el şi, în cursul delirurilor amoroase, i-a mărturisit despre existenţa în pivniţă a micuţului cadavru. Atunci şmecherul de Grokomak a realizat ce avantaje poate dobândi de pe urma unei astfel de informaţii şi a ţesut pânza unui suculent şantaj. Aparţinea confreriei voastre doar din interes, nu din înclinaţie filosofică. În legătură cu asta, pun pariu că faimoasele reeditări anuale ale căsătoriei familiei Lerat-Gondin corespundeau unor ceremonii luciferice. Din această cauză participanţii aparţineau sectei voastre nenorocite. Un spirit profanator proceda la respectivul demers. Dar să ne întoarcem la Grokomak. Chiar nu vrei să-mi încredinţezi privirile dumitale, Satana? Păcat – ceea ce nu-ţi voi citi în ochi sunt capabil să inventez. În consecinţă, presupun că manevrele polonezului te-au alarmat. Şi ai hotărât să-l lichidezi. Atunci ai fabricat o armă specială, numită Valentin Le Ossé. Un artist plăpând, un homo. Totuna cu a spune că era maleabil precum ceara. A fost de ajuns să-l încălzeşti. Şi l-ai încălzit. L-ai încins la roşu! La grămadă! Dar să nu ne mai întoarcem la asta. Să ne întoarcem la Lerat-Gondin. O

---

[44] Mânia autorului e plină de virtute, frumoasă şi justificată; dar în ce priveşte grandilocvenţa, Antonio ăsta nu se dă în lături de la nimic! „Ceasul dreptăţii a sunat!" *Mazette,* Sana nu ne învăţase cu aşa ceva! Jérôme GARCIN (*de la Academia Franceză*) (n.a.).

personalitate palidă. Era nebun, lucrul e sigur; şi totodată fricos. Avea, în exterior, un comportament virtuos, însă adora să-şi vadă nevasta sodomizată şi să citească scrisorile scârboase trimise de ea însăşi şi semnate „Charles". Făcea parte din organizaţia dumitale, dar îl ştiai fluctuant, gata să trădeze la prima ocazie. Aşa că ai hotărât să dai o lovitură de mari proporţii şi să termini cu amândoi Lerat-Gondin, odată cu Grokomak. Prudenţa îţi recomandă să-i neutralizezi pe moşneag şi pe tovarăşa lui de cameră. Există în pivniţa lor nefericitul ăla de cadavru! E mai bine să faci curăţenie generală. Numai că şantajul lui Grokomak începuse să se exercite asupra cuplului. Moşul intră în panică, şi scorpia lui se teme ca el să nu-şi piardă capul. Aşa că se mărturiseşte dumitale. Ca s-o liniştească, îi spui că, pentru 10 noiembrie, ai prevăzut o soluţie radicală în privinţa polacului. Ce face atunci maica Lucienne? Îi scrie bătrânului ei scrisoarea semnată „Charles", asortând-o cu comentarii. Gura şantajistului avea fi închisă pe data de 10. Numai că, în loc să se potolească, laşul se alarmează. O lichidare la el acasă! Când are deja un cadavru în pivniţă! Trebuie să împiedice asta. Un copios interviu al meu într-un mare săptămânal îi cade sub ochi. Şi moşul dă lovitura de geniu a secolului, domnule Satana: vine să-mi ceară să supraveghez derularea ceremoniei, în ziua de 10. Socotind că, astfel, execuţia va fi anulată. Dar aceasta nu e anulată deloc. Dimpotrivă, noi, foşti sticleţi cunoscuţi drept persoane onorabile, vom da garanţia noastră întregii afaceri. Vom fi culmea ridichiei. Aşa că iată-ne martorii unui cvadruplu asasinat. Frumoasă treabă! Discipolii Îngerului Rebel îşi pot continua în linişte sumbrele manevre blasfematorii!

Râd, în genul Mephisto.

Dar nu pentru mult timp.

CÂNTUL ULTIM

În cursul căruia
Satana conduce balul

Totdeauna va exista acelaşi număr de nătărăi (număr în creştere chiar) care să mă întrebe: „Pe unde mi-ai umblat de-ai găsit toate astea?" Până într-atâta îi uluieşte „puterea mea de invenţie".

Băi, bandă de nătăntoli! Vă închipuiţi că toate astea s-ar putea „inventa"?

Ei bine, nu, poponauţilor: „toate astea" *nu se inventează*; dimpotrivă, „asta" se trăieşte şi „asta" se istoriseşte. Eu nu sunt decât reporter. Particip, iau seama, scriu. Când faci tărăboi pentru ceva ce ţi se pare extravagant, eşti un tembel. Şi când nu faci tărăboi, tot aia eşti. Degeaba îţi întorc pe toate părţile problemuţa, bietul meu bătrân – nu izbutesc să te consider câştigător.

Am inserat această notă preambulatorie ca să te pregătesc pe cât se poate pentru ceea ce va venire.

Şi, cel puţin, e demn de ceea ce precedă.

Îţi spuneam deci, la sfârşitul cântului precedent (şi pe care ar trebui să-l reciteşti cu mintea depusă la biroul de bagaje ca să pricepi ca lumea grămada asta de încurcăleli) că-mi punctasem peroraţia cu nişte grozave hohote mephistophelice.

Adăugam că ele nu vor prea dura, îţi aminteşti? Hai, că nu e o chestie petrecută foarte demult; s-a întâmplat la pagina precedentă.

Te-ai prins? Bine!

Ce anume mi-a motivat ilaritatea teatrală? Succesul repurtat? Fireşte, orgoliul şade mereu la pândă în cotidianul nostru, dar există şi satisfacţia de a fi învins o forţă afurisită, plasată în mod deliberat sub drapelul Răului, deci al Celui Rău. Eu unul n-am putut admite niciodată dominaţia anumitor indivizi asupra altora. Un om, oricine ar fi el, e de ajuns să-i treci, cu un cilindru compresor, peste tărtăcuţă – şi îl prefaci într-o băltoacă. Şi n-o să te laşi impresionat de o băltoacă dominatoare! De o pată! Or, toţi oamenii sunt nişte pete posibile. Cel mai prestigios şef de stat – dacă un mititel cheag de sânge, un cheag gros ca acul tău de cravată, i se adună în crăticioară, e kaput! Aşa încât ce vrei să adori? Faptul că niciun cheag de sânge nu se formează în vinele lui? Consimţi să idolatrizezi acest hazard? Mai bine ai adora totemurile din Africa, frăţioare!

După cât se pare, Satana nu e cuprins de o prea mare acreală de pe urma veseliei mele. A îngenuncheat în faţa piticaniei a cărei moacă am şutat-o în chip considerabil şi-i plimbă glasoanele din propriul scotch peste şanţurile sertarului. Dar chestia nu-i conferă lui Tom Deştiuleţul frumoasa destindere dorită, având în vedere că bietul de el are falca atât de fracturată, că va trebui, până la sfârşitul lui februarie bisect, să se alimenteze cu ajutorul cartelelor perforate.

Înţelegând zădărnicia actului său altruist, şeful îl abandonează pe scundac şi vine să se înfigă în faţa mea.

— Eşti mulţumit? întreabă pe nepusă masă.

Când un nene îţi pune o aşa întrebare, pe un ton glumeţ, eşti nehotărât ca un popă de ţară când o enoriaşă de 18 ani îi mărturiseşte la spovedanie că a aflat cum se fac copiii.

Satana adaugă:

— Eşti un flecar nărăvit, care-şi pierde timpul să se asculte pe el însuşi. Ar trebui să vinzi, prin pieţe, cuţite de curăţat cartofi!

— Auzi, măi dom' Sătan, lasă tonul ăsta când vorbeşti cu mine! îmi sare ţandura.

Şi atunci ştii ce face? Se întoarce spre Marika şi-i şopteşte:

— Fă-i onorurile casei, draga mea domnişoară. O să-l intereseze.

Marika, docilă, se ridică din fotoliu şi, luându-mă de braţ, murmură:

— Vino!

Mi se pare că visez! Şi faptul cel mai incredibil e că pornesc după ea.

— Iubirea mea, îi spun după ce am trecut pragul salonului, ce te-au pus să înghiţi? Ce manevre murdare au executat asupra ta? Nu mai eşti aceeaşi.

— Aşa spui tu, îmi replică frumoasa.

Dar tonul său încăpăţânat îmi confirmă neliniştea. Marika nu mai e ea însăşi. Cu toate că, bagă de seamă, până acum n-am întâlnit pe cineva care să fie cu adevărat el. Să mă iau de exemplu pe mine; crezi că eu sunt eu? Nu poţi fi tu însuţi când îţi petreci viaţa încercând să te reconstitui. Şi fabrici doar statui de nisip! Pe care trebuie să le înmoi ca să le modelezi. Şi apoi se usucă şi se prăbuşesc. Iar drama mea e că mă usuc mai iute decât ceilalţi. Trebuie să mă iau de la început, fără încetare. Cu timpul, mie mi se acreşte, tu te rasoleşti, nu mai crezi! Accepţi să fii inform, niciodată terminat, şiroind. Curgem ca nişte bune şi bătrâne blenoragii de dinainte de sulfamidă.

Marika mă pune să urc scara locuinţei.

— Unde mă duci, Marika?

— Ai să vezi, răspunde ea cu un râs debil.

— Cum se face că le cunoşti pe fiinţele astea?

— Am fost iniţiată.

Ce mai cuvânt! La dracu', încasez în bostan o zguduitură de o mie de volţi. INIŢIATĂ! Gata, i-au făcut-o. Nu s-au lăsat pe tânjeală. Bun teren intrepida mea, care totuşi nu are frig în priviri. Care, ducându-mă spre Groenlanda, îşi pilota avionul aproape de crestele valurilor, ca să-i degivreze aripile! în fond, rămâne o fire influenţabilă. Satanicul Satana, anunţat de către Bézuquet sau de către piticul-fetiţă, s-a dus la Courbevoie. Şi imediat şi-a aţintit Mazda asupra gagicii. Fire arzătoare, receptivă cât cuprinde, ea nu s-a putut împotrivi. Atunci el i-a invadat gândirea, precum un soldăţoi în timpul războiului sălaşul unei paznice de barieră. Voinţa lui a dominat spiritul Marikăi. Iar acum ea e obiectul lui. I se supune.

Şi atunci eu – vrei să-ţi spun ce fac? Cât ar dura o ejaculare precoce, formulez raţionamentul de mai jos, citit şi aprobat de Consiliul Înţelepţilor şi de acela al celor cinci simţuri[45] ale mele: *Fiindcă ea e obiectul lui, nu i te supune*! *Fă invers decât îţi cere*!

Şi iată-l pe Antonio cel de Neuitat cum sare, netam-nesam, pe rampa largă, cu baluştri stil Ludovic XIII şi, ca atunci când era un puşti dezgheţat, se năpusteşte atât de repede pe acest tobogan elementar, că îşi aduce la incandescenţă surorile siameze.

Dar la naiba! Pielea boaşelor nu înseamnă nimic, cum spune cu dragă inimă doamna Thatcher, numai cea a sufletului contează! Uite-mă îndărăt la uşa salonului. Făcând-o pe subretele de comedie, mă benoclez pe gaura cheii. Auzi, sunt prompţi la datorie Apostolii Îngerului Rebel. Deja Eloi Dutalion îi cere lui Jérémie petarda, iar scumpul de negrotei se execută, cu ochii proptiţi în aceia ai interlocutorului. Cât despre Satana, el îi vorbeşte lui Béru. Îi şopteşte cuvinte sau formule pe care nu le pot auzi. Grasul pare tulburat de-a binelea, nehotărât la culme, ca şi cum ar fi fost întrebat cât fac 8 ori 9 sau care e capitala Portugaliei.

Imediat Superman Antonio dă cu uşa de pereţi, urlând:

— Stoooooop!

Şi-l ţine pe amicul Trage-Tare bine în pumn, cu arătătorul deja crispat pe trăgaciul care e atât de sensibil, că descarcă totul la o simplă pipăială.

Dutalion se întoarce şi mă plumbuieşte. Dar nu oricum! Trebuie să fi urmat cursuri la Pigier marele vizir: flexare a crăcănatelor, ambele braţe întinse în faţă, cu palmele împreunate în jurul crosei. Tragem simultan, el şi eu, sau aproape. Şi după cum ai şi înţeles, graţie acelei vaste inteligenţe pe care o cultivi atât de admirabil prin citirea operelor mele, acest *aproape* joacă în favoarea mea. Bomboana trimisă de mandea străbate cele două

---

[45] Joc de cuvinte în original: *le conseil de mes cinq sens* cu aluzie la *Conseil des Cinq Cents*, „Consiliul celor Cinci Sute" – cameră a parlamentului, instituită, ca şi Sfatul Înţelepţilor, de Revoluţia Franceză (n.tr.).

palme ale vizaviului şi face să-i explodeze jucărica. A lui, care tocmai pleca, în toiul acestor bulibăşeli, îmi miaună pe la ureche şi merge să perforeze o magnifică pânză profană hiperrealistă, reprezentând-o pe Sfânta Genuflexiune a Piepţilor pe cale de a fi înşurubată de un ţap. Ţapul încasează pralina drept în ochi şi, pe dată, îşi pierde expresia mefistofelică.

Dutalion urlă ca sirenele de încetare a lucrului la uzinele Renault, în vremurile bune de odinioară, când ticăloşii de muncitori încă nu aveau concedii plătite – că te şi întreb la ce le serveşte asta: nu ştiu ce că facă cu ele. În luna august, „Pensiunile Mimoza" sunt pline, şi dumnealor se strâmbă la volanul tărăboanţei încă neplătite în întregime. Lăboanţele băiatului seamănă cu doi bujori. Petalele le sunt veştejite rău şi atârnă, picurând roşu.

Intervenţia mea l-a salvat pe Béru in extremis. Taman când raţiunea i se bălăbănea în trupul hotărât să o apere. Maiestatea Sa îşi revine şi repede o straşnică lovitură de dovleac în muia lui Satana. În ciuda pălăriei acestuia din urmă, impactul e violent. Marele maestru al Discipolilor Îngerului Rebel îşi pierde în aventură nasul bourbonian, împreună cu unsprezece dinţi consideraţi de calitate superioară şi pe care dumnealui îi scuipă pe covor.

Satisfăcut, Alexandre-Benoît îi smulge ciuperca de pe tărtăcuţă, o desfundă cu un pumn, i-o pune înapoi pe cutiuţa cu neant şi, întorcându-se către Gaston Bézuquet, cel dărâmat în întregime, îl întreabă:

— Se poate face cevaşilea şi pentru tine, tipule, de vreme ce m-am pornit?

„Nu, nu!", răspunde vehement, cu scuturări de devlă, interpelatul.

— Nu te jena, dragă. De-ai avea de gând să te joci de-a şmecherul, s-ar găsi oricând pentru tine, amice, o micuţă plesneală amicoasă. Cam de felu' ăsta, de-un examplu!

Şi îl trăsneşte cu o lovitură de antebraţ căruia numai el îi deţine secretul, de când Călăul din Béthune s-a retras din ring.

Dar Satana ce-mi făcea, ia zi, Zuzuc? Rugăciuni că înălţa? Pe zeuţul Lucifer în genunchi îl implora? Ori fasulele-şi căta – cele prea grabnic risipite pe şirazul de zece mii de noduri pe santimetrul pătrat? Fapt e că şade proptit în călcâie, îşi ţine carabele lipite de ochi şi psalmodiază incantaţii într-o limbă necunoscută, venită de pe aiurea. Mă jur ţie că se roagă, maimuţoiul! S-ar zice chiar că e vorba de o melopee, fiindcă există şi o parte cântată. Oare ciocanul pneumatic al Grasului să-i fi dezghiocat mansarda?

— Jérémie! lansez o chemare.

Negrul tresare şi-şi întoarce capul spre mine. Marii săi ochi galbeni traduc o imensă oboseală. Vocea îi e aspră, epuizată:

— Ce s-a întâmplat? Mi se pare că am avut un vis. Se făcea că eram într-o grădină unde nişte perechi despuiate făceau dragoste ca animalele...

— Unul dintre cei doi vânduţi diavolului începuse să te hipnotizeze, îi

explic.

— A, da?

Şi Matahală nu pierde ocazia să adauge:

— Îţi dai seama ce mai regal pentru el! Un negru, te prinzi? Inşii ca el îşi petrec noaptea fâţâindu-şi dindărăturile în jurul unui foc şi scoţând strigăte meseriaşe. Poţi intra în devla lor ca într-o vespasiană.

Dar o mâlceşte, fiindcă o vede apărând pe Marika – şi are parte de un spectacol care-ţi îngheaţă şira spinării. E lividă scumpa mea, cu ochii mari, verde-limpede, rătăciţi, mâncându-i întreaga vitrină; buza superioară i s-a suflecat, reuşind să confere radiosului său chip expresia unei nebunii ieşite din comun.

Ţine cu amândouă mâinile maşinăria cu care, adineauri, ne ameninţase piticania şi pe care eu o aruncasem pe fereastră. Presupun că Satana i-a poruncit, mentalmente, să meargă să o recupereze. Şi iat-o acum, ameninţătoare, gata să o utilizeze împotriva noastră. Maestrul sectei continuă să psalmodieze. Atunci Marika ridică arma şi o îndreaptă spre mine. O să mi-o tragă, se vede de la o poştă. Mie, superbului ei amant, care nu mai târziu decât azi dimineaţă i-a făcut „Cupola în delir", „Curcubeul Orientului", „Pândarul destrăbălat", „Sandviciul gigantic", „Furtunul de incendiu", „Transa sabiei", „Cascada din Jambaise[46]", „Piramida hulpavă", „În seara asta decapotăm", „Tata e în călătorie de afaceri", „Şoarecele abatelui Jouvence[47]", „Gaura canibalului", „Samuraiul s-amurezează", „Inutil să-l împachetaţi, îl înfulecăm pe loc" şi, în sfârşit, marele meu succes, de două ori medaliat cu aur la concursul de muştiuce de la Bouffemont[48] şi premiul de onoare la Jocurile dragostei şi leneviei de la Bourg-la-Reine: „Înmatricularea rhodoniană".

Nu mai târziu decât azi dimineaţă, îţi zic! Timp de două ceasuri şi douăzeci de minuturi, fără discontinuităţi. Că a trebuit chiar să mi-l vaselinez pe Gogu după întrebuinţare.

— Marika! exclam, cu un superb strigăt vocalizator pe care niciun bariton toulouzian n-ar fi în stare să-l reproducă.

Dar ea rămâne decisă, neîmblânzită. Satana îşi turuie abracadabrele disperate. Însă nu mult timp. O fiinţă de elită, cu merite indescriptibile, a intervenit: Alexandre-Benoît Bérurier, şobolan de canal de prima clasă, rege al imbecililor, dar sticlete experimentat. A realizat totul grasul slăninos. Totul! Cum că Satana o comanda pe Marika. Şi că ea era prizoniera voinţei lui, jucărie electronică drivată de la distanţă de către această emanaţie a

---

[46] *J'aime baise* „grozav îmi place amorul fizic" (n.tr.).

[47] Juneţe (n.tr.).

[48] *Bouffe mon...* „haleşte-mi..." (n.tr.).

Tenebrelor.

Atunci – la rele nouă, doftor nou – se dă înapoi să-şi ia avânt şi-şi ajustează şutul. Ce mai drop, nenică! Se aude un pârâit ca al vechilor sampanuri amarate în portul Hong-Kong. Un zgomot casant şi totodată vâscos. Satana se reduce la tăcere şi se lungeşte pe covor. *Out*! Dovleacul i-a plesnit ca o nucă de cocos scăpată de pe Empire State Building. Şi borşul îi curge în valuri – aşa că pofteşte pe urmă să mai scoţi o asemenea pată de pe un persan de o asemenea calitate! Un pretinar de-a meu, negustor de covoare, afirmă că trebuie să le speli cu apă gazoasă. Cu Perrier, dacă te-ai răstit la bocanci în Franţa; sau cu Héniez, dacă ai păţit boroboaţa în Elveţia.

Marika se joacă de-a statuile. Rămâne pe de-a întregul imobilă, cu arbaleta aia de rahat în mâinile sale răpitoare. Îi zâmbesc.

— E în regulă, iubire?

Maşina împărţitoare de moarte coboară progresiv.

Uf!

— Mersi, Grasule! oftez.

Matahală ridică din umeri.

— Trebuia decuplată de la centrală, îmi explică. Fazanul ăsta îi injecţiona ordinele!

Se apleacă spre maestrul Discipolilor Îngerului Rebel.

— Măcar că, adaugă, n-aş fi crezut-o neam pe Euréka dumneatale aşa de influenţabilă. Din partea unui negru, sunt de acord; da' a unei danemarcheze blonde şi proaspete, în ruptu' capului.

Marika a lăsat să-i cadă arcul mortal. Şi-a reluat locul în fotoliu, dărâmată toată, încărunţită, cvasibătrână. Ucisă în esenţa ei, în instincte, în pasiuni.

Eu mă refugiez în ambrazura ferestrei. Întâmplarea din urmă mi-a strâns gâtlejul, mi l-a înnodat şi încuiat, de n-aş putea face să treacă prin el nicio picătură de lichid, chiar de-ar fi să fie un Château Yquem! O formidabilă deziluzie m-a înşfăcat. Viscerală, sentimentală. Ştiu bine că Minunata mea nu are nicio vină că s-a dovedit, în mod spontan, la contactul cu Satana, un medium perfect. Ceea ce nu poate să împiedice ca între noi doi farmecul să se rupă. Ceva formidabil tocmai a luat sfârşit. E un soi de înfrângere, înţelegi? Ce mai căţea şi viaţa asta!

Zăresc nişte umbre în parc. Recunosc o echipă a jandarmeriei, această floare a poliţiilor! Bătrânul, neliniştit, a dat alarma.

•

Au evacuat mortul (Satana) şi răniţii (Dutalion şi piticul, plus Marika – pentru comoţia ei cerebrală). La etajul întâi, au descoperit un soi de cameră de tortură, „condusă" de un uriaş retardat, chel, surd şi mut. Către drăguţul cu pricina mă conducea, adineauri, tandra mea tovarăşă!

Strămoşul a înflorit. Vechiul lui dindărăt e doldora de pene de păun! Se agită, dirijează, dă explicaţii, comandă, comentează, indică, precizează. El a făcut, el a hotărât totul. A lui e *the victory*!

De vreme ce-i pică atât de bine, nici nu mă gândesc să i-o contest.

La plecare, vrea să ne ducă pe toţi să supăm la clubul lui. „Până şi Blanc", precizează dânsul. Domnişoara Zouzou insistă să acceptăm, dar noi nu primim. Eu pretind oboseala, o invoc pe mama, care nu se simte prea bine în ultimele zile, cu vremea asta de toamnă, aproape de iarnă, şi care mă aşteaptă. Domnul Blanc pledează cu Ramadé: e sfârşitul perioadei de *grosso modo* al Leului şi trebuie să procedeze amândoi la o ceremonie nocturnă, împreună cu puştanii. Cât despre Grasul, acesta joacă mâine într-un film de cinema, împreună cu soţia. Trebuie să fie în formă amândoi. I s-a explicat scenariul: e uimitor! După câte ne povesteşte, ar fi vorba de o adaptare erotică a lui *Chantecler* de Edmond Rostand. Animalele care partuzează între ele. Béru urmează să-l interpreteze pe vierul lubric, iar Berthe pe scroafa în călduri.

Hai, Sana! Mai energic! Eram prea lesne de dezamăgit; şi viaţa nu-i chiar atât de rău făcută.

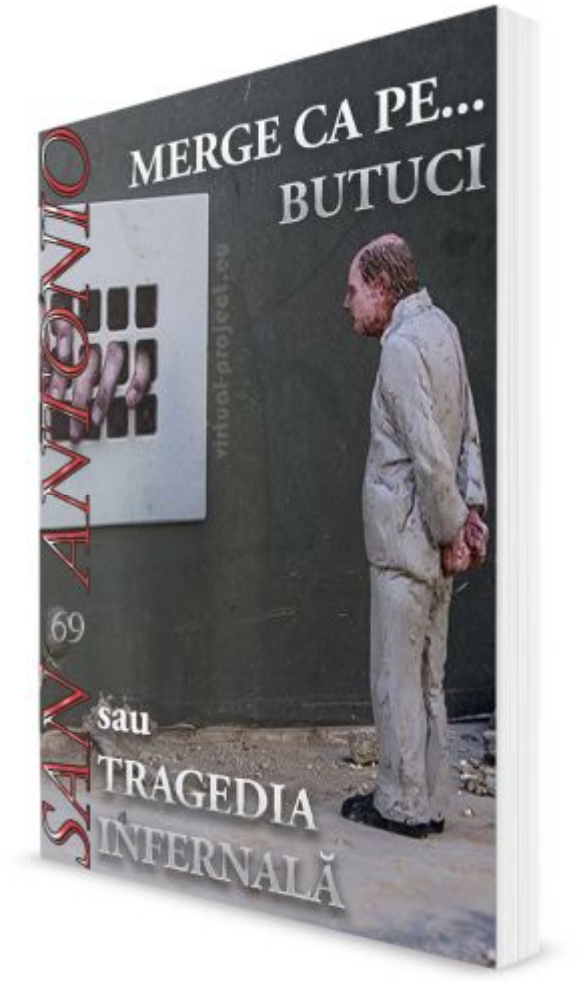

virtual-project.eu